226

Rosemary Pallock

226

Rosemary Pallock

Şansa Catrionei

Colecţia ELSEA

Editura ALCRIS

ROSEMARY PALLOCK

Şansa Catrionei

ALCRIS

Editor : **AURELIAN MICU**
Lector : **ANGELA VASILE**
Coperta : **ANDY**

© 1981, Rosemary Pollock
THE SUN AND CATRIONA
În românește de : **Salomeea Rotaru**
Toate drepturile rezervate
ISBN 973-9498-80-9
Colecția „EL și EA"

CAPITOLUL I

Sunase de mult ora unsprezece, dar salonul era încă plin. Comesenii întârziau înaintea cafelei lor, flecăreau şi râdeau, nu păreau că sunt deloc grăbiţi. Poate şi pentru că, afară, îi aştepta o seară de august îngrozitor de umedă. În parc, peste tot erau băltoace, temperatura scăzuse vertiginos şi kilometri de teren îmbibat cu apă se întindeau între hotelul „Calverley" şi civilizaţie.

Totuşi, părerea generală a turiştilor care frecventau hotelul era că acesta le oferea o compensaţie. Şeful acestuia era copleşit de mesajele de felicitare pe care i le trimiteau cei mai mulţi clienţi. „Calverley" era recunoscut în toată lumea pentru serviciile lui şi cei care-i erau fideli nu erau decepţionaţi.

Cu prudenţă, Catriona îşi permise să se sprijine o clipă de peretele de lângă bucătărie. În principiu, chelneriţele nu trebuiau să se sprijine de nimic, dar o dureau picioarele umflate, iar în spate simţea o durere puternică. Hotelul era plin. Era de serviciu de cinci ore, fără cea mai mică pauză. În seara asta, ea era fericită la ideea că, după patru săptămâni, totul va lua sfârşit. Pentru o slujbă de vară era satisfăcător.

Salariile erau generoase şi Catriona dispunea în fiecare zi de mai multe ore libere, ceea ce pentru ea era foarte important. Dar uneori o încerca un oarecare regret că nu alesese o slujbă mai puţin obositoare ca să câştige banii de care avea nevoie.

Ar fi dat oricât ca să poată sta jos un minut, dar, chiar dacă acest lucru ar fi fost posibil, i-ar fi fost foarte greu apoi să stea din nou în picioare. Privi sala de jur-împrejur. Doi americani instalaţi lângă intrare îi atraseră privirea. Ei îi făceau semn. Cu destul efort, ea îşi reluă zâmbetul şi-şi croi drum printre mese.

– Am putea primi încă puţină cafea ?

O întrebau pe un ton de scuză, ceea ce, în ciuda oboselii, pe Catriona o amuză. Le umplu ceştile şi în acest timp observă că o altă persoană încerca să-i atragă atenţia.

Era un bărbat aşezat la masa vecină. Ea îşi întoarse deliberat ochii. De obicei, nu se lăsa influenţată de antipatii instinctive, dar clientul ăsta i se părea destul de dezagreabil. Era autoritar şi părea greu de mulţumit, părea că nimic nu-l satisface, nici hotelul, nici servirea şi nici chiar meniul. Vorbea puţin şi avea gesturi repezite. Fără să fie grosolan în ceea ce o privea pe Catriona, dădea impresia că se abţine cu greu de la ceva. Era absurd, din câte ştia ea, hotelul „Calverley" nu-i dăduse vreun motiv ca să se plângă şi el n-avea nici un drept să se manifeste atât de ostil.

Dacă ar fi fost vorba de un om în vârstă sau de un invalid, ea ar fi fost mai indulgentă. Dar el nu avea nici treizeci de ani, era sănătos tun, şi fără îndoială, foarte bogat. Îi displăcea profund. Sigur,

era foarte elegant, dar asta n-o interesa, şi accentul lui uşor nu era de ajuns ca s-o captiveze. Venit dintr-o insulă din Mediterana, purta un titlu straniu : Foarte Nobilul Conte Vilhena.

Pe Catriona nici n-o interesa mai mult. Pentru ea era pur şi simplu unul dintre elementele care-i făceau munca deosebit de grea. Dacă-i trebuia un pretext în plus care să-i justifice antipatia, atunci ea îl va descoperi în următoarea oră.

In seara asta el era însoţit de o fată ; de cum au apărut în restaurant, i-a dat seama că erau rude ! Fata era frumoasă, cu trăsături mai blânde, dar semăna izbitor cu bărbatul cu care stătea la masă. Amândoi aveau părul negru şi strălucitor, aceleaşi sprâncene oblice, aceiaşi pomeţi proeminenţi. Umbla zvonul că sunt frate şi soră şi Catriona se surprinse că o compătimea pe fată. Fratele ei era şi mai indispus ca de obicei şi nu făcea nici cel mai mic efort ca să ascundă asta. Văzând-o pe sora lui că nu se hotărăşte asupra meniului, el începu să bată cu degetele în masă şi când se hotărî în sfârşit, îi critică alegerea. În restul timpului abia dacă-i adresă o vorbă.

Dacă ar fi fost după Catriona, bărbatul ar fi putut mult şi bine să-şi aştepte cafeaua, băutura sau orice altceva. Dar era un client şi era de datoria ei să-l servească cu orice-ar fi dorit. După ce s-a asigurat că americanii nu mai aveau nevoie de nimic, ea se întoarse spre el.

– Da, domnule ?

Acesta abia ridică ochii.

– O cafea, te rog.

Ea se duse după cafetieră, gata să-i umple fetei ceaşca. Aceasta îi zâmbi.

– Trebuie să fii tare obosită.

Avea un accent mai puternic decât al fratelui ei, dar vorbea pe un ton amabil.

– Puţin, recunoscu Catriona.

– Când îţi termini serviciul ?

– Când toată lumea a terminat de mâncat. La miezul nopţii, poate.

– Oh, e foarte târziu. Şi la ce oră începi munca?

– De obicei, la ora şase şi jumătate. Trebuie să avem grijă să fie totul gata la deschidere.

– Dar e îngrozitor ! Ce părere ai, Peter ? Fratele ei ridică din umeri. Catriona se întoarse spre el ca să-l servească, dar ea se împiedică şi-şi pierdu pentru o clipă echilibrul. Toarta cafetierei îi alunecă din mână şi un torent de cafea neagră şi fierbinte se revărsă pe mâneca imaculată a smochingului clientului ei.

– Îmi pare nespus de rău, vă... Puse cafetiera pe masă dar o pată neagră se întindea şi pe faţa de masă albă. Clienţii de la celelalte mese se întoarseră spre ea. Timp de o secundă-două, fata rămase nemişcată, ca şi cum asista la un sacrilegiu. Apoi îşi înăbuşi un râs nebun. Fratele ei îşi scoase haina. Cafeaua pătrunsese deja în ţesătură.

– V-am... v-am opărit braţul ? întrebă cu teamă Catriona.

– Nu.

El se ridică în picioare şi-i permise să-i şteargă cu şervetul mâneca.

– Poate că eşti obosită, remarcă el cu răceală, privind-o cu un aer ostil, dar în locul tău, aş încerca

să fiu mai puţin neîndemânatic. Dacă aş fi patronul tău, n-aş tolera o astfel de neglijenţă.

Sora lui făcu ochii mari.

– N-are nici o vină... s-a impiedicat !

Catriona, cu şervetul în mână, stătea mai departe nemişcată. O irita faptul că simţea cum îi tremură degetele. Ştia că ar trebui să se scuze, să meargă să-i aducă altă cafea şi să-i ia haina clientului, promiţându-i, ca să-l calmeze, că i-o va da a doua zi curată. După care ar trebui să schimbe faţa de masă, să şteargă mocheta şi să-l informeze pe patronul restaurantului despre acest accident.

Da, ştia perfect ce ar trebui să facă şi timp de un minut avu chiar intenţia s-o facă. Dar, când ridică ochii spre faţa sumbră a bărbatului, abandonă brusc ideea.

– V-am cerut scuze, îi reaminti ea ; sunt gata să vi le cer din nou. Regret foarte mult cele întâmplate, şi, dacă smochingul s-a degradat, vi-l voi plăti.

În acelaşi timp, în mintea ei se gândea că valora probabil salariul ei pe două săptămâni, dar n-avea ce face. Puţin mai rar, continuă :

– Sunt dezolată că v-am stricat seara. A fost un accident, chiar dacă nu sunteţi dispus s-o credeţi. Dar nu voi permite nimănui să-mi vorbească de parcă aş fi o sclavă ! De când lucrez în acest hotel am întâlnit tot felul de clienţi ; în cea mai mare parte toţi erau amabili. Din nefericire, din când în când am de-a face cu câte unul ca dumneavoastră şi asta mă înfurie. Apreciaţi confortul, totuşi nu acordaţi nici cea mai mică atenţie oamenilor care muncesc din greu ca să vi-l ofere. Preferaţi ca viaţa să vi se des-

făşoare fără nici o greutate. Dar nu ştiţi să mulţumiţi şi celor care muncesc pentru asta. Sunteţi un om imposibil ! Sunteţi un... sunteţi un parazit !

Ea tăcu. O linişte de moarte se lăsase în tot salonul. O mână hotărâtă o luă de braţ ; şeful era lângă ea.

— Ai vorbit destul. Vino în biroul meu. Vom vorbi acolo.

Îi întoarse spatele şi se grăbi spre clientul ofensat. Ea ieşi repede, aproape inconştientă de privirile surprinse care o urmăreau. O dată pragul trecut, auzi cum se ridică o rumoare în urma ei şi grăbi pasul pe culoarul acoperit cu o mochetă bej.

În biroul şefului domneau liniştea şi calmul. Secretara domnului Denning plecase de mai mult timp. Aici, mocheta era gri şi un perete întreg era acoperit cu fişete de metal tot gri. Rafturi întregi erau pline de ghiduri, de repertoare hoteliere, de anuare. Pe o masă imensă de lucru era deschis un registru şi trei telefoane verzi erau grupate într-un colţ.

Catriona tremură şi se aşeză. Înăuntru era cald dar pe ea o cuprinsese frigul. Nu regreta nimic, doar că-l decepţionase pe domnul Denning, care fusese un patron rezonabil şi drept.

O clipă mai târziu, intră şi el. Se vedea de departe că-i displăcea ceea ce va trebui să facă. Ea înţepeni, îşi ridică bărbia.

— Ei bine, Catriona...

Făcu înconjurul biroului, se aşeză şi-şi drese vocea...

Fata nu spunea nimic.

— I-am cerut scuze contelui Vilhena, îi spuse el.

Din fericire, se pare că n-a dat prea mare atenţie furiei tale. Sper că ştii cine e ?

Ea dădu din cap.

– Îi ştiam doar titlul... un titlu straniu... „Foarte Nobilul Conte Vilhena"... Îmi pare foarte rău, domnule. Eram tare obosită, şi... Nici el nu e un om prea simpatic.

Patronul se aşeză mai confortabil în scaun.

– Ai vărsat cafeaua pe smochingul lui...

– Ştiu... dar a fost tare nesuferit de când a sosit.

– Deci, îl găseşti deosebit de antipatic ! Şi atunci, în plin restaurant, i-ai spus ceea ce crezi despre el.

Vocea lui avea un ton de ameninţare. Catriona lăsă capul în jos.

– Îmi pare rău. Nu m-am putut abţine.

– Foarte bine. Ai fost sinceră cu mine. Voi fi şi eu, la rândul meu. Nu te mai pot ţine să lucrezi aici, Catriona. Tu vrei să pictezi, e singura ta ambiţie, şi eu ştiu acest lucru. Ai venit să lucrezi doar pentru a-ţi putea atinge acest scop. Dar îmi este imposibil să tolerez un temperament ca al tău printre ceilalţi membri ai personalului. Mai ales când te apuci să insulţi un miliardar maltez care ar putea să devină, dacă-i place hotelul, unul dintre clienţii noştri, cei mai preţioşi.

Catriona se ridică.

– Înţeleg.

– Sper, spuse el, uşor incomodat. Ai mai avea de lucru la noi patru săptămâni şi, natural, îţi vei primi banii până la data prevăzută. Dar eu te rog să pleci. Mâine dimineaţă secretara mea îţi va da

un cec. Îți vei putea păstra camera până când vei găsi alt loc de muncă.

De la bunica ei, o scoțiană roșcovană, fata moștenise un mare orgoliu ; ar fi vrut să aibă puterea să refuze banii necâștigați prin muncă, dar nu-și putea permite. Se îndreptă spre ușă.

Domnul Denning o salută cu un semn din cap.

– Noapte bună, Catriona.

– Noapte bună, domnule.

În urma ei, ușa se închise fără zgomot. Încet, ea se îndreptă spre ascensorul rezervat personalului.

CAPITOLUL II

Întoarsă în cămăruţa ei de la etajul trei, Catriona se aşeză în faţa oglinzii de la toaletă şi se privi.

Nu era o frumuseţe, ştia asta dar, în general, lumea o găsea atrăgătoare. Va putea oare să obţină un post de recepţioneră la un alt hotel ? Oricum, trebuia să-şi mai caute un loc de muncă pentru încă două săptămâni după ce i se sfârşea angajamentul de la „Calverley".

Încet, îşi desfăcu părul strâns în boneta de chelneriţă, pe care o aruncă într-un sertar. Încercă să-şi pună ordine în idei. Nu-i părea rău că-şi pierduse sângele rece. O clipă i se păru că vedea cum se conturează faţa sumbră a contelui maltez şi din nou un resentiment puse stăpânire pe ea. „Foarte Nobilul Conte Vilhena... Nobilul !" Era un termen cu totul diferit de ceea ce reprezenta el pentru Catriona. Era bărbatul cel mai netolerant pe care-l întâlnise vreodată. Nu se putuse abţine să-şi spună ceea ce credea ea despre el.

Totuşi, ce păcat ! Se simţea bine la hotelul „Calverley".

Îşi scotea şi şorţul, când se auziră bătăi în uşă. Îşi muşcă buzele. O fi venit vreuna dintre fete să-şi

manifeste simpatia față de ea. Nu credea că va fi în stare s-o suporte. Le iubea mult pe Sandy și pe Vanessa, dar, ieșind din restaurant le zărise fețele scandalizate ; erau incapabile să-i înțeleagă atitudinea.

— Intră, zise ea cu reținere.

Ușa se deschise. Catriona încă își mai deznoda șorțul. Fata din pragul ușii nu era nici Sandy, nici Vanessa, nici altcineva din personalul hotelului. Era înaltă, subțire și foarte brunetă. În fața ei, în picioare, era chiar sora contelui.

— Îmi pare rău. Te-am speriat ?

Accentul îi era parcă și mai evident. Era limpede că nu se simțea chiar sigură pe ea. Catriona deschise ochii mari, ca în fața unei arătări. Se străduí însă să se liniștească. Nu înțelegea care ar putea fi motivul vizitei fetei străine.

— Intră, te rog, zise ea. Pot... aș putea să fac ceva pentru tine ?

Fata închise ușa și înaintă încet în cameră. Ajunsă lângă toaletă, privi în jur.

— Ce mică este, observă ea. Vreau să spun, această cameră !

Catriona nu răspunse și vizitatoarea zâmbi. Era într-adevăr foarte frumoasă.

— Poate sunt nepoliticoasă, reluă ea. N-a fost în intenția mea. Ești tristă că pleci ?

Tânăra englezoaică fu luată pe nepregătite.

— De unde știi că plec ?

— L-am întrebat pe patron.

Micuța maltează luă de pe toaletă o perie de păr din argint.

— Dar ai niște lucruri tare drăguțe ! Ea mângâie cu plăcere metalul cizelat. E foarte frumoasă. Cine ți-a dat-o ?

— Mama mea. Catriona întinse mâna și luă peria. Ascultă, domnișoară... domnișoară Vilhena...

— Nu mă cheamă domnișoara Vilhena. Eu sunt Toni Caruana. Peter este fratele meu vitreg.

— Aha ! Ei bine, domnișoară Caruana, sunt puțin obosită și aș vrea să mă odihnesc. Îmi pare rău că i-am pătat haina fratelui tău, i-am spus-o și lui. Dar vei putea cel puțin să-l anunți că s-a făcut dreptate.

Toni Caruana o privi fix o clipă, înainte să izbucnească în râs.

— Lui Peter puțin îi pasă de haină. Și de tine la fel. Era prost dispus în seara asta și tu i-ai fost la îndemână.

— Înțeleg. Catriona își opri cuvintele usturătoare care-i veneau pe buze. Îți mulțumesc că ai venit să-mi spui, adăugă ea.

— Eu n-am venit pentru asta. Fără să-i ceară permisiunea, fata se așeză pe pat. Am venit aici ca să-ți ofer o slujbă.

Catriona îi aruncă o privire ascuțită.

— Ce ai... ce ai zis ?

— Că sunt aici ca să-ți ofer o slujbă. Peter este la curent ; el găsește că ideea mea este excelentă. De altfel, și dacă n-ar fi așa, puțin mi-ar păsa.

O licărire de dispreț apăru în ochii ei negri.

— Peter nu este stăpânul meu. Nu este nici măcar bărbatul meu... Și nu poate fi, atâta timp cât tatăl meu trăiește.

Catriona o imită pe vizitatoarea ei și se așeză pe pat.

– Nu înțeleg prea bine, zise ea încet.

– Oh ! Și eu poate că nu mă explic prea bine! La școală mi se spunea mereu acest lucru. Voi începe cu începutul. Mă cheamă Antoinette Caruana și sunt fiica lui Paul Caruana, arheologul. Ai auzit vorbindu-se despre el ?

Catriona murmură un răspuns politicos.

– Trebuie să știi cine este. E celebru, și nu numai în Malta. De doi ani este în Africa, unde caută cetatea Aphir.

– Ce interesant ! Și mama ta ? Și ea este în Africa ?

– Nu, ea a murit. Când eu eram foarte mică.

– Iartă-mă, spuse Catriona.

– N-am de ce. Nici nu-mi amintesc de ea. Tata era cel de-al doilea soț al ei. Înainte să se recăsătorească cu el, ea era Contesa Vilhena, și... și Peter este fiul ei. În afară de tatăl meu, el este singura mea rudă ; și este răspunzător pentru mine cât stă tata în Africa.

Catriona reflectă.

– E tare neplăcut ? o întrebă ea cu simpatie.

Toni Caruana ridică din umeri.

– Nici nu ne cunoaștem cu adevărat. Când eram mică, eu călătoream cu părinții mei. După ce mama a murit, am rămas într-un pension în Anglia. Îl vedeam uneori pe Peter, în vacanță, dar el nu mi-a dat niciodată atenție. Din nefericire, acum am optsprezece ani și am părăsit colegiul de o lună. Am stat la niște prieteni, nu departe de aici, și acum trebuie să plec în Malta cu Peter. Așa vrea tatăl meu.

— Şi tu ?

— Hmm... Mi-ar plăcea mai mult să rămân în Anglia, cred că ar fi mult mai amuzant. Făcu o pauză. Mototolea între degete cuvertura de pe patul Catrionei. Peter n-are chef să aibă grija mea, şi eu nu mă pot supăra pe el pentru asta. De ce şi-ar asuma el responsabilitatea ?

— De ce nu ? Ce zice soţia lui ?

— Nu e însurat, ceea ce complică şi mai mult situaţia.

Prinzând curaj, tânăra malteză ridică ochii.

— Iată când intri tu în scenă, anunţă ea.

— Eu ?

— Da.

Şi continuă grăbită :

— Nu te simţi ofensată, doar ţi-ai pierdut slujba, nu-i aşa ? Asta din cauza lui Peter. El îţi datorează deci o recompensă. Noi plecăm mâine în Malta, şi eu... Peter ar dori tare mult să găsesc pe cineva care să-mi ţină companie. Se întrerupse. Părea dintr-o dată foarte tânără şi foarte speriată. Sunt de părerea lui. N-am chef să stau singură-cuc acolo.

— Dar nu vei fi complet singură ! Îl ai pe fratele tău şi îţi vei face şi prieteni.

Toni făcu ochii mari.

— Dar Peter nu e... Tu nu-l cunoşti. E greu să stai de vorbă cu el. Mai mult, n-am locuit niciodată în Malta. Sunt obişnuită în Anglia, cu englezii. Şi e atât de departe...

— E ţara ta, îi spuse cu blândeţe Catriona. Până la urmă o să-ţi placă. Mie, oricum, îmi este imposibil să te însoţesc. Am alte planuri de viitor.

Zâmbi. Spera să nu fie prea brutală. Vizitatoarea ei avea optsprezece ani, şi ea douăzeci şi doi, dar avea impresia că le separă vreo treizeci.

Toni Caruana îşi încruntă sprâncenele.

– Nu înţelegi. Peter este de acord ca să te rog să vii cu mine. Pentru el ar fi o mare uşurare.

– În afară de faptul că am fost nepoliticoasă cu el aseară, el nu ştie nimic despre mine. Nu ştiu deci cum această idee i-ar putea aduce o oarecare uşurare. Şi dacă am asupra ta o influenţă defavorabilă ? Poate că am tot felul de porniri rele...

– Precis nu ai ! afirmă tânăra malteză. S-a informat la şeful tău.

– Oh, chiar aşa ?

Catriona simţi din nou că nu-l putea suferi. Timida fată din faţa ei îi inspira o oarecare teamă, dar toată povestea era ridicolă. Nici prin cap nu-i trecea să accepte. Să muncească în afara Angliei, şi, chiar dacă ar fi aşa, nimic n-ar putea s-o convingă să intre în serviciul contelui Vilhena. Fără îndoială, de nevoie, era dispus să accepte pe oricine ca însoţitoare pentru sora lui vitregă, căci el considera că este o sarcină neplăcută. Se putea şi, probabil, ca el să se simtă obligat s-o despăgubească pe Catriona, după ce contribuise ca ea să-şi piardă slujba de la hotelul „Calverley". Oricum, în nici un caz ea nu putea să accepte o astfel de propunere.

– Sunt tristă şi-mi pare rău. Dar, ţi-am spus, am alte planuri.

– Ce fel de planuri ?

– Ei bine... eu sunt pictoriţă. Îmi fac studiile la Colegiul Regal de Arte Frumoase şi trebuie acum să mă pun serios pe lucru. Normal că trebuie să-mi

câştig existenţa... Iată pentru ce accept să muncesc aici. Şi apoi, iarna viitoare, vreau doar să pictez şi să nu mai fac nimic altceva.

După o scurtă ezitare, continuă :

— Cineva este dispus să-mi organizeze o expoziţie. Pentru asta trebuie să termin un mare număr de pânze şi toate să fie cât mai bune posibil.

Tânăra malteză avu un gest expresiv făcut cu amândouă mâinile.

— Dar, în Malta, ai putea să pictezi multe tablouri.

— Da, e posibil. Dar, în acelaşi timp, nu e sigur. Fratele tău n-ar vedea cu ochi buni instalarea unui atelier în casa lui. Şi, bineînţeles, voi avea nişte obligaţii în casă. Nu voi fi liberă să pictez.

— Ba da ! Nu te voi deranja.

Se lăsă liniştea şi Catriona se ridică în picioare.

— Ascultă-mă, îi spuse ea cu calm. Nu înţeleg de ce te-ai fixat asupra mea. Fără îndoială pentru că te cuprinsese nebunia, şi nu mai era altcineva. Adăugă apoi pe un ton jenat : Sau poate şi ţie ţi s-a făcut milă de mine că am rămas fără slujbă. Sper că te-ai liniştit din punctul acesta de vedere. Eu am foarte multe lucruri de făcut şi... şi am mai multe speranţe. În ceea ce te priveşte... ei bine, sunt agenţii. Îţi vor găsi pe cineva.

— Deci, nu vrei să vii ?

— Nu. Îmi pare rău. Dar îţi urez drum bun. Şi vei iubi insula, vei vedea, sunt sigură de asta.

Micuţa malteză îşi muşcă buzele.

— Te rog să mă ierţi că te-am deranjat. Probabil că eşti tare obosită.

Puțin stângace, ea se îndreptă spre ușă. Cu mâna pe clanță, reluă totuși să spună :

– Poate că ai să te răzgândești ! Nu-mi pun prea multe speranțe, dar, dacă-ți vei schimba părerile... vom fi aici până la ora zece, mâine dimineață. Avionul nostru decolează de la Heathrow la ora treisprezece.

Ieși, iar Catriona răsuflă ușurată. Încet, preocupată de gânduri, se dezbrăcă și se urcă în pat. N-a rămas trează prea mult timp, era inutil să se gândească la cele întâmplate. Va avea tot timpul mâine. Seara fusese bogată în întâmplări neașteptate și acum era prea obosită ca să-și pună ordine în gânduri. În câteva ore doar își pierduse slujba, dar și refuzase alta... Poate că pe undeva greșise, dar n-a avut de ales, nici într-un caz, nici în celălalt.

Dar, chiar înainte să închidă ochii, îi veni o idee : s-ar putea să fie plăcut să zboare spre Malta, mâine dimineață.

*
* *

Șapte sau opt ore mai târziu, se trezea. Cerul era înnorat. O durea capul îngrozitor și i se părea că totul îi mergea pe dos în viață. Sări din pat, și în aceeași clipă își reaminti cele întâmplate. Parcă mânată de la spate, se îmbrăcă repede cu o rochie de casă și se așeză din nou. În oricare altă zi, n-ar fi avut mai mult de douăzeci de minute la dispoziție ca să facă un duș, să se îmbrace și să-și ia serviciul în primire. Dar, în dimineața asta, nu avea nimic de făcut. Niciodată nu mai avea dreptul să lucreze în restaurantul hotelului „Calverley".

O dată îmbrăcată, se hotărî să nu se ducă să bea obişnuita ceaşcă cu cafea. Nu ţinea deloc să se întâlnească cu ceilalţi membri ai personalului.

Marcaţi de simpatie sau de dezaprobare, oricare le-ar fi reacţiile faţă de ea, nu le-ar putea suporta. Şi, de altfel, avea chef să fie singură. Încă mai ploua. Se putea duce să ia autobuzul spre Frensham, din faţa parcului. Îşi va cumpăra un ziar local şi va examina ofertele de serviciu în linişte.

În general, hotelul nu admitea parcarea maşinilor pe timpul nopţii în curtea lui şi, la această oră, majoritatea clienţilor dormeau sau îşi luau micul dejun. Totuşi, o maşină mare Bentley, cenuşie, era oprită pe peronul de la intrarea principală, şi şoferul ei în uniformă stătea de vorbă cu cineva. Dând repede colţul clădirii, nu văzu imediat despre cine era vorba. Dar, în liniştea dimineţii, paşii ei răsunau distinct şi bărbatul întoarse capul spre ea. În acelaşi moment, ea încetini paşii, recunoscând silueta elegantă a contelui maltez.

La dracu' cu omul ăsta ! De ce-l găseşte peste tot ? Lăsă uşor capul în jos ca să-l depăşească repede, dar tresări când se auzi strigată.

— Domnişoară Browne !

Ea rămase pe loc şi se întoarse spre el. Desigur, era un bărbat seducător. În lumina matinală, îmbrăcat într-un costum din tweed, pieptănat impecabil, făcea o foarte bună impresie. Totuşi, pe ea n-o impresiona. Ar fi trebuit, îşi zicea ea, să aibă delicateţea s-o lase în pace.

Ezită câteva secunde înainte de a face câţiva paşi spre el.

— Bună ziua. Vreţi să-mi vorbiţi ?

— Da. Pot să te rog să aştepţi o clipă ?

În liniște, el își termină discuţia pe care o avea cu şoferul. Acesta se urcă la volanul maşinii. Doar atunci, contele îi acordă atenţie Catrionei.

— Te duci să te plimbi ? o întrebă el.

— Nu, mă duc la Frensham. E un orăşel la opt kilometri de aici.

— Pot să te întreb de ce ?

Ea nu găsea că ar fi existat vreun motiv să-i spună de ce se duce, totuşi se hotărî să spună adevărul.

— Trebuie să-mi găsesc o altă slujbă. Şi cât mai repede.

El se încruntă.

— Crezusem că am înţeles că sora mea ţi-a vorbit, aseară. Dacă e aşa, nu mai e nevoie să-ţi cauţi slujbă.

— E adevărat, răspunse fata monoton. Sora dumneavoastră mi-a vorbit ; mi-a spus că sunteţi... că eşti dispus să-mi oferi un post. Din nefericire, eu nu sunt în măsură să accept acest lucru, categoric.

— Oare ? Şi de ce ?

— Asta m-ar împiedica să-mi continuu adevărata mea muncă. Sunt pictoriţă şi trebuie să pregătesc o expoziţie pentru iarna viitoare.

El o ascultă cu nerăbdare.

— E plină lumea de artişti, domnişoară Browne. Când şi unde trebuie să se ţină expoziţia ?

Ea îi răspunse, neavând încotro.

— Într-o galerie londoneză, la sfârşitul lunii aprilie.

Încă o dată, orgoliul ei o constrânsese să fie cinstită. Ea adăugă :

— Nu este o galerie foarte importantă. Nici mă-

car nu se află într-unul din cartierele elegante ale Londrei dar, pentru mine, este un început minunat. Trebuie să muncesc din greu ca s-o pregătesc... şi, normal, acest lucru n-ar fi posibil dacă-mi voi lua o slujbă care să-mi ocupe toată iarna.

Contele se uită la ceas. Era vizibil nervos, dar se străduia să-şi stăpânească iritarea.

— Domnişoară Browne, reluă el sec, timpul meu este măsurat. În realitate, peste trei ore trebuie să decolez de pe aeroportul Heathrow, cu sora mea. Şi aş prefera s-o văd însoţită de o altă femeie. Am o casă confortabilă, dar aceasta n-a fost concepută pentru plăcerile unei fete tinere singure. Iar eu n-am deloc intenţia să-mi consacru timpul pentru a o amuza. Se va plictisi ; va fi chiar nefericită. M-am gândit la acest lucru nu doar de ieri, sau de alaltăieri, sau, mă rog, din după-amiaza în care ea a venit să se întâlnească cu mine aici. Dar era deja prea târziu ca să iau nişte măsuri prin mijloace tradiţionale. În urma... în urma atitudinii tale, de nedorit, dar fără importanţă în împrejurarea dată, ai devenit deodată disponibilă. Ai fi, sunt convins de acest lucru, o companie ideală pentru Antoinette. Te voi plăti cu generozitate, şi vei putea să-ţi consacri jumătate din timp lucrărilor tale artistice.

Făcu o pauză.

— Insula mea, domnişoară Browne, este renumită pentru lumină şi pentru culoare, ca şi pentru transparenţa apei care o înconjoară. Aici vin pictori de secole, şi amicii tăi de la Londra, nu mă îndoiesc de acest lucru, te vor sfătui să nu pierzi această ocazie.

Descumpănită, Catriona, îl privea fix.

— Dar... începu ea.

— Da ?

— E foarte departe. Şi, de altfel...

Ea îl auzi cum respiră repede, ceea ce însemna că era pe cale să se enerveze.

— Ai prefera să nu lucrezi cu mine ? îi sugeră el.

— Ce părere ai, întrebă ea cu candoare, n-ar fi la fel de incomod pentru tine ca şi pentru mine ?

El îşi ridică sprâncenele cu mirare.

— Nu. Doar dacă n-o să fii cu adevărat meschină. Ţi-ai pierdut slujba din cauza atitudinii tale faţă de mine, e adevărat, dar eu îţi ofer o alta, mult mai avantajoasă, din care vom trage foloase amândoi. Oricum, ne vom vedea foarte puţin. Eu am o viaţă foarte activă şi nu am prea mult timp de stat cu Antoinette.

Catriona avea impresia că-şi pierde complet echilibrul. De mai multe luni trăia doar pentru proiectele ei, şi muncise din greu să le ducă la bun sfârşit. Era sigură că ştie ce face. Dar acum... nu mai era sigură de nimic. Dacă se ducea în Malta, s-ar putea să găsească acolo posibilitatea să transpună pe pânză culoarea şi viaţa de pe insula mediteraneană. Asta îşi dorea de mult timp. Şi ar fi minunat să-şi petreacă această iarnă într-un climat cald şi însorit. Îşi reaminti faţa tristă a sărmanei Antoinette... Subit, atât de neaşteptat încât ea însăşi fu uimită, avea decizia luată.

— Foarte bine, spuse ea încet. Voi merge cu voi. Adică, vreau să spun cu sora ta.

Se lăsă un moment scurt de tăcere. Apoi, ea ar fi putut să jure că zări pe faţa contelui o expresie

de uşurare, urmată de o oarecare surprindere. Dar totul a ţinut doar câteva secunde.

– Bine, răspunse el. Presupun că ai un paşaport ?

– Da. Am mai fost plecată la Amsterdam, acum trei ani. Paşaportul mai e încă valabil.

Cât timp au stat ei de vorbă, cerul s-a întunecat şi mai tare. Începuseră să cadă picături de ploaie care străluceau pe caroseria cenuşie a Bentley-ului, pe mânecile hainei Catrionei.

Contele ridică ochii spre cer.

– Vara ta englezească ne va juca o festă, cred. Ar fi mai bine să urci în cameră şi să-ţi faci bagajele. Gândeşte-te să iei toate măsurile necesare înainte de a părăsi ţara. Avem mai puţin de trei ore. Sper să te revăd la ora zece.

Fără să mai aştepte, el urcă treptele peronului şi silueta lui înaltă dispăru în spatele uşilor batante ale hotelului „Calverley".

CAPITOLUL III

La trei ore după cele întâmplate, cu două valize pline și după ce și-a luat rămas-bun de la cei care fuseseră colegii ei, Catriona se instala pe bancheta din spate a mașinii. Toni Caruana, fericită și agitată, se urcă în mașină după ea, aducând cu sine o mireasmă ușoară de parfum franțuzesc. Tânăra englezoaică se gândi cu tristețe la diferența de neexprimat dintre Toni și ea. Bluza albă și fusta din jeans albastru ale Catrionei erau vechi de patru ani și lucrul acesta se vedea... Își cumărase geanta veche de piele și sandalele în timpul când mai era la colegiul de Arte Frumoase. În general, se simțea deodată prost și fără gust îmbrăcată.

Toni, superb machiată, purta o rochie verde-deschis care-i punea în valoare tenul mătăsos de mediteraneană. La optsprezece ani, avea deja linii voluptuoase și rochia croită artistic nu i le ascundea. Numeroși hamali își disputau privilegiul de a le scoate bagajele din hotel. Gentuța ei de toaletă, din piele de porc, îi fu luată cu o tandră solicitudine. Puțin amuzată, Catriona se întrebă ce surprize o mai așteptau, dar alungă repede acest gând. Avea deja multe alte lucruri care o preocupau.

Contele Vilhena se aşeză în faţă şi aproape imediat, deschise o servietă înţesată cu hârtii. Era evident că avea de lucru. Începând din acel moment, tot drumul în viteza maşinii, el abia dacă le privi măcar o dată pe cele două fete din spatele maşinii.

Pe tot traseul, Toni fîecări veselă ; era absolut fericită de hotărârea Catrionei. Dar nu era nici o îndoială că ceea ce o impresiona era prezenţa fratelui vitreg : ea vorbea puţin despre sine şi despre fosta ei viaţă.

Catriona, liniştită într-un colţ, privea pe geam peisajul. Ea părăsea Anglia şi avea un sentiment ciudat. Câte lucruri se puteau întâmpla doar în câteva ore ! Din când în când, îşi concentra atenţia pe profilul arogant al noului ei patron ; o dată sau de două ori, se aşteptă ca el chiar să se întoarcă şi să spună câteva cuvinte, dar el nici nu-şi ridică ochii din hârtiile lui.

Ea continuă să-l considere un om rece, neplăcut, şi propria-i hotărâre, atât de repede luată, îi provocă o oarecare nesiguranţă.

Ajunseră la aeroport puţin înainte de ora douăsprezece. În holul de la plecare domnea o agitaţie încărcată de surescitare. Din acest loc se pleca „în restul lumii". În acest loc se putea întâmpla orice.

În câteva minute, bagajele lor fură înregistrate. Celelalte formalităţi se îndeplinirâ fără nici o greutate şi se regăsiră într-o oază de linişte, în salonul de clasa întâi. Contele se aşeză să citească **Times Magazine** şi Catriona merse cu Toni la fereastra imensă care domina pista.

— Nu risc nimic dacă-ţi ofer o ceaşcă de cafea, domnişoară Browne ?

Ea se întoarse pe călcâie. Contele ţinea în mâini două cești, una pentru ea, cealaltă pentru sora lui. Nu-i venea să creadă ! ! se păru că vede chiar o luminiță de amuzament în ochii lui când acceptă.

Zborul cu destinația Malta fu îndată anunțat, și în curând se aflară pe o pasarelă scurtă care ducea la compartimentul de clasa întâi a avionului „Trident". O stewardesă zâmbitoare îi conduse la locurile lor și tânăra englezoaică se așeză lângă hublou, alături de Toni.

— Nu-mi place să stau la geam, îi spuse aceasta. De altfel, știu destul de bine traseul.

Părea mult mai destinsă și Catriona se simți și ea mai ușurată. Contele era așezat în partea cealaltă, tot lângă hublou, un om de afaceri italian, obez, separându-l de cele două fete, ceea ce se pare că făcu minuni asupra lui Toni. Avionul abia decolase că ea își scosese deja sandalele, își retușase machiajul și-și prinsese părul des și negru cu ajutorul unor agrafe scoase din geanta de voiaj. Când apăru stewardesa, ea comandă un Campari cu lămâie și se cuibări în fotoliul ei ca o pisică.

Bându-și apa tonică cu înghițituri mici, Catriona o observa.

— Trebuie să cunoști bine Malta, remarcă ea.

Toni strâmbă din nas.

— Da, așa cred. Nu este chiar un loc urât și poți să te și distrezi.

Ea ezită.

— Acum vreo doi ani, era aici un băiat... îmi plăcea. Într-o seară, a primit permisiunea să mă conducă la un concert.

— Doar la un concert ? Atât ? se miră Catriona zâmbind.

— Aveam şaisprezece ani, îi reaminti fata. Şi eu sunt malteză. Fetele malteze nu au voie să se poarte ca tinerele englezoaice... Chiar şi azi. Oftă. Dar el era foarte drăguţ. Probabil că acum are o grămadă de prietene. Poate chiar s-a şi însurat...

Îşi examină manichiura.

— Nici mie nu-mi vine să cred, uneori, că am ajuns la vârsta măritişului. Nu mă simt chiar atât de bătrână. Totuşi, ar fi plăcut, cred, să fiu protejată de un soţ.

— Căsătoria este un lucru serios. După părerea mea, eşti încă prea tânără ca să te gândeşti la aşa ceva.

— Dar trebuie să fie minunat să ai pe cineva care să fie numai al tău.

— Da, desigur. Cu condiţia ca acel „cineva" să fie o persoană care să-ţi convină.

În timpul dejunului, survolară Alpii acoperiţi de zăpadă şi, puţin timp după aceea, apăru Mediterana. Aparatul vră spre est şi Catriona putu să vadă culoarea apei violet-închis, limpede precum cristalul.

Niciodată nu mersese atât de departe în sud ; Amsterdam şi Paris marcaseră limitele fostelor ei călătorii ; şi acum era stupefiată de intensitatea culorilor. Regreta chiar că nu are la îndemână o pensulă.

Dar când, o jumătate de oră mai târziu, ajunseră în dreptul Maltei, se simţi uşor decepţionată. Insula stâncoasă, arsă de soare, avea o culoare brun-gălbuie. Sate vechi erau împrăştiate printre co-

linele și câmpiile aride ; nu aveau nici cea mai mică urmă de vegetație sau de culoare.

Avionul se pregătea să aterizeze și peisajul dezolant îi venea în întâmpinare. Toni își puse centura de siguranță și căscă.

— Iată, am ajuns !

Aparatul ajunse pe pistă și clădirile joase, văruite în alb, defilau acum prin fața lor. Făcură de mai multe ori turul micului aeroport, aparatul pierzând treptat din viteză până când se opri.

Catriona nu se așteptase la o căldură de cuptor, care o cuprinse îndată ce coborî din avion. Își imaginase uneori cum ar fi să trăiască într-un climat cald, dar niciodată nu i-ar fi dat prin cap că ar putea să fie atât de înăbușitor ; era o căldură toridă.

De această dată, formalitățile nu mai fură la fel de repede îndeplinite și erau obligați să aștepte sub un soare arzător. În fața clădirii se aflau câțiva palmieri și o parcare mare pentru mașini, dar taxiurile și mașinile particulare așteptau la ieșire. Contele o luă înainte și se îndreptă direct spre un Citroen alb.

Catriona se gândi la cealaltă mașină, cenușie, lăsată în Anglia cu șoferul său, și se întrebă oare câte mașini avea ?

Un maltez de vârstă mijlocie, cu părul grizonat, aștepta lângă Citroen. La vederea contelui Vilhena veni repede spre el.

— E Mario, îi spuse Toni. Este în slujba familiei noastre dinainte de a se naște Peter. El știe tot. Este poate singura persoană căreia Peter îi acordă încredere totală.

A fost ca o eliberare după ce s-a urcat în mașină și a scăpat astfel de arșița soarelui. Lăsându-se

pe peme, Catriona se întrebă pentru prima oară unde se ducea oare. Ce fel de viață ducea Peter Vilhena, pe această insulă aridă și plină de praf ? În ce fel de casă locuia ? Până acum, Toni nu-i spusese prea multe, iar ea nu pusese întrebări, dar acum curiozitatea parcă pusese stăpânire pe ea. În ciuda căldurii, în ciuda decepției pe care o simțea la primul contact cu insula, ardea de nerăbdare să-l vadă pe Peter în mediul lui familiar. Poate că o să fie și mai autoritar ca în Anglia...

Mergeau acum pe un drum plin de praf. Era mărginit de dafini și mireasma lor pătrundea prin geamurile deschise ale mașinii. Era foare cald. Traseul trecea prin fața unor biserici, uzine și a unor terenuri virane și multe șiruri de case. Unele dintre ele erau foarte moderne, altele mai vechi, dar toate erau construite dintr-o piatră de culoarea mierii și toate păreau pătrunse de căldura soarelui. Ici și colo, câte o fată se vedea într-o grădină, strălucind ca o pată de culoare vie. Catriona recunoscu hibiscusul și multe alte plante mediteraneene, mai toate roșii, și se întrebă de ce din avion peisajul i se păruse atât de lipsit de viață.

— Nu credeam că am să văd atâtea grădini, îi spuse lui Toni. De acolo, de sus, totul părea pârjolit.

— Soarele este foarte puternic, domnișoară Browne. Dar noi avem numeroase parcuri și multe case vechi și frumoase. Malta este o insulă minunată.

Cel care vorbise, fără să se întoarcă spre ea, era contele. Surprinsă de intervenția lui neașteptată, Catriona îl privi fix în ceafă.

– Nu mă îndoiesc de acest lucru, zise ea.

– O să-ţi placă, sunt sigură, interveni cu vioiciune Toni. O să pictezi o groază de tablouri. Abia aştept să-ţi arăt casa lui Peter. Domină marea...

– Nu mergem la Gozo.

De data asta, vocea fratelui ei era aspră. Toni părea uimită.

– Dar de ce ? Nu putem rămâne la La Valletta. Aici este foarte clad.

– Pentru moment, aici am foarte multă treabă. Am alte întâlniri de afăceri şi-mi voi petrece o bună parte din timp în Merchant Street.

Vocea lui era acum scrâşnită.

– În această parte a anului, temperatura la La Valletta nu este mai mare decât în celelalte părţi ale insulei.

– O să ne sufocăm ! se lamentă Toni.

– Să mergem ! N-o mai asculta pe Antoinette, domnişoară Browne. Casa mea este absolut confortabilă, vara ca şi iarna.

Neştiind ce trebuie să răspundă, Catriona tăcu. Toni se strâmbă expresiv şi luă un aer dramatic, suspinând, dar ea nu mai protestă. După zece minute ajunseră într-o vastă „piazza", cu o fântână masivă care se ridica în centrul ei şi trecură pe sub un arc pentru ca apoi s-o ia pe nişte străduţe vechi, ca într-un labirint.

– Aproape că am ajuns, anunţă Toni pe un ton resemnat.

Rulau pe nişte străduţe atât de înguste, încât pe alocuri maşina risca să atingă pereţii. Pe fiecare parte se înălţau imobile de piatră.

Catriona se aplecă înainte. Deci, asta era La Valletta.

De aici, din această cetate, timp de câteva secole, Cavalerii Sfântului Ioan guvernaseră Malta, veghind cu vigilenţă şi asupra restului Mediteranei.

Trecură prin faţa unui şir întreg de buticuri, pe lângă un hotel, un consulat, până să se angajeze pe o altă stradă care era mărginită de măreţe clădiri în stil baroc. Ferestrele înalte erau protejate de grilaje de fier forjat, deasupra porţilor masive erau sculptate blazoane şi balcoane misterios încuiate cu lacăte mari. Printre arcadele înguste, Catriona întrezărea curţi secrete în culori stridente. Între case, şiruri lungi de scări coborau spre mare.

Catriona îşi ţinu respiraţia. Parcă se afla într-o ciudată cetate din poveştile cu zâne, într-un loc încântător.

— E atât de frumos, şopti ea.

— Ţi se pare ? se strâmbă Toni. E un loc foarte vechi, şi unele case sunt pline de umezeală. La Valletta este construită pe o peninsulă. Maşina o coti pe o altă stradă, încetini pe câţiva metri şi se opri. Ajunseseră la destinaţie. O casă mare de piatră se ridica înaintea lor şi, în ochii Catrionei, era mai grandioasă şi mai impunătoare decât toate celelalte. Faţada barocă avea câteva zeci de metri lungime şi era foarte bine întreţinută. Grilajele de fier forjat cu desene delicate apărau ferestrele de la parter şi uşile erau demne de o adevărată fortăreaţă.

Catriona coborî din maşină. Uşile masive batante se deschiseră, descoperind un culoar lung cu boltă. Era genul de trecere care se deschide la corpul

de gardă dintr-un castel medieval, și conducea la o curte interioară.

Dar chiar și aici, existau puține curți asemănătoare cu aceasta. Fata văzu o fântână arteziană strălucitoare, un portocal plin de fructe, o grațioasă statuie de piatră și multe flori roșii. Candelabre de fier forjat erau agățate de boltă și într-o nișă, în dreapta, o lampă ardea în fața unei efigii a Fecioarei Maria.

Catriona era fericită că se afla la umbră. Un servitor în livrea albă apăru și luă bagajele din mâinile lui Mario. În sfârșit, Toni apăru în trombă și se prăbuși pe o bancă mare de piatră. Cu capul lăsat pe spate, închise ochii.

— Sfântă Maria ! Peter, e prea cald ! Nu poți să mă obligi să stau aici !

Fratele ei o privi cu nepăsare.

— Aici vei trăi, îi spuse el hotărât. Du-te în camera ta. Carmen se va ocupa de tine.

O tânără cu tenul măsliniu, în uniformă de cameristă, stătea în pragul uneia din ușile care dădeau pe culoar. Cu grația nonșalantă a unei dansatoare, Toni se ridică. Gura ei frumoasă avea acum un rictus răutăcios și nici nu voia să se uite la fratele ei. Dar, fără o vorbă, ieși și o urmă pe cameristă.

Ușor stânjenită, Catriona nu știa ce să facă. Contele îi puse o mână pe braț.

— Carmen se va întoarce curând și va avea grijă de tine. Așteptând-o, aș vrea să-ți vorbesc.

El deschise o ușă și, orbită de lumina soarelui, ea pătrunse într-o mică încăpere pătrată.

Pardoseala era de marmură neagră și majorita-

grea mobilelor masive păreau a fi din secolul al XVII-lea, în stil spaniol. Două ferestre înalte, cu grilaje pe afară, dădeau într-o stradă liniștită. Un crucifix de abanos era agățat de perete, lângă ușă.

Îi arătă cu mâna un fotoliu.

— Poți să stai jos dacă dorești. Dar nu te voi ține mult timp.

Încordată, Catriona rămase în picioare. Era conștientă de cei doi ochi negri fixați asupra ei. Avea chiar stupida impresie că această privire sumbră îi pătrundea până în suflet.

— Antoinette este un copil răsfățat, declară el brusc. Trebuie s-o cumințești. Și, îți mărturisesc, contez pe tine că vei reuși.

— Crezusem că va trebui doar să-i țin companie, nu să-i fiu guvernantă.

— Sora mea a trecut de vârsta când ar avea nevoie de o guvernantă, dar este destul de tânără ca să aibă nevoie de compania ta. Tu ești, cred, mai mare decât ea cu câțiva ani și-mi pari înzestrată cu o voință excepțională.

Se apropie de un birou mare aflat într-un colț al camerei.

— Folosește-te de această voință ca s-o îmblânzești. Asta-i tot ce-ți cer, domnișoară Browne.

— Dar... ea are doar violoncelul unei fete foarte tinere !

— E naivă, vulnerabilă. Ar putea să aibă necazuri pe care să și le provoace singură. Îți dau toată autoritatea asupra ei. Dacă nu te vei achita convenabil de sarcina ta, va fi normal să te înlocuiesc cu altcineva.

Catriona era stupefiată. Îi venea să-i spună să

în Anglia, înainte de plecarea lor, el o lăsase să înțeleagă că altele vor fi îndatoririle ei. Dar nu putea vorbi.

Contele apăsă pe un buton de sonerie și Carmen sosi. Se pare că așteptase la ușă. Stăpânul ei i se adresă în engleză :

— Carmen, când am telefonat azi-dimineață, am ordonat să se pregătească o cameră pentru domnișoara Browne. E gata, sper ?

Tânăra zâmbi și-și arătă niște dinți perfecți.

— Da, domnule.

— Bine. Mulțumesc... Acum, Catriona, ți-aș sugera să mergi să te odihnești. Te voi revedea diseară.

Camera tinerei englezoaice era situată în cealaltă parte a casei și dădea într-o străduță îngustă.

Pereții erau albi și goi, aproape mănăstirești, dar mobilierul, bogat sculptat, evoca încă o dată Spania. Imediat ce Carmen se retrase, Catriona se apropie de o fereastră și se strădui să tragă obloanele care erau ermetic închise. Era ora cinci fără un sfert, totuși, în ciuda ventilatorului, căldura era copleșitoare și transpirația strălucea pe fruntea ei. După câteva minute de efort, ea reuși să împingă obloanele, dar înăuntru pătrunse un val arzător și aproape se sufocă ; acum înțelese de ce servitoarea lăsase camera în penumbră. Le închise repede la loc și se întrebă în ce fel de viață se băgase.

Avea „toată autoritatea" asupra Antoinettei Caruana, dar ce însemna această expresie ? În Anglia, contele îi spusese doar că sora lui avea nevoie de companie. Altfel, nici n-ar fi acceptat această slujbă. Nu avea nici un chef să se transforme într-un

câine de pază. Va îndeplini doar sarcinile pentru care fusese angajată ; nimic altceva.

De altfel, dacă Peter Vilheng voia s-o ferească pe sora lui să facă prostii, de ce o ţine neapărat în capitala maltezâ ? La Valletta era un oraş foarte animat şi cosmopolit. Într-un asemenea mediu îi va fi foarte greu să controleze spiritul aventurier al lui Toni. Şi în ciuda farmecului său evident, acest oraş, precis nu era locul visat pentru aceste ultime zile de august torid.

Catriona îşi scoase fusta şi bluza şi se întinse pe cuvertura brodată de pe patul vechi şi mare. Prea multe evenimente se petrecuseră în ultimele ore. Când închise ochii, simţi cum totul se învârteşte în jurul ei. La Valletta era scufundată în linişte, ca de altfel toată casa.

Într-o clipă, căzu într-un somn fără vise, de epuizare.

CAPITOLUL IV

Când se trezi peste câteva ore, Catriona nu-şi putea deschide ochii. Dar simţi o uşoară adiere de vânt, de aer proaspăt care-i mângâia obrajii şi părul. Ridică pleoapele ca să privească în jurul ei şi abia recunoscu locul unde se afla.

Era întinsă într-un pat mare, camera era largă, cu un tavan înalt. Se simţea mică în ea. Nimic nu-i era familiar.

Dar memoria îi reveni şi se ridică. Întoarse capul să vadă de unde venea aerul ; lângă ea, ventilatorul bâzâia încet. Se lăsă să cadă iar pe perne, încercând să-şi adune gândurile. La Valletta se trezea. Aerul era mai puţin sufocant şi în depărtare se auzea o oarecare gălăgie.

Fata se uită la ceas. Era ora şapte fără un sfert. Oare ce-i spusese Carmen ? Când contele era acasă, cina se servea la ora opt. Se dădu jos din pat, îşi puse papucii şi se duse să deschidă obloanele de la geamuri. Afară era mult mai răcoare. Soarele dispăruse, cerul era albastru-turcoaz. Deja stelele străluceau deasupra acoperişurilor plate.

Se aplecă pe fereastră ca să vadă mai bine casa care se ridica de cealaltă parte a străzii.

În faţa ferestrei sale era un balcon plin de flori, mai ales muşcate. O femeie în vârstă, slabă şi îmbrăcată în negru, ieşi pe balcon cu o stropitoare în mână; ea udă cu grijă florile, se întoarse în casă, ca să apară apoi cu o colivie mare în mână. În ea zburătăceau doi papagali viu colorați.

Bătrâna puse colivia pe masă şi începu parcă să ţină un discurs păsărilor.

În sfârşit, deschise uşa colliviei şi amândoi papagalii zburară şi se aşezară pe balustrada balconului, fără să se aventureze mai departe. Încântată, Catriona, se gândi la un basm cu zâne şi se întrebă dacă toată insula este atât de fermecătoare.

Se aplecă şi mai tare pe fereastră. La dreapta ei, strada îngustă dădea într-o pantă abruptă. În capătul acesteia se vedea clopotniţa înaltă a unei biserici. Dincolo de ea zări o linie albastră, ceea ce trăda apropierea mării. Se afla cam la opt sute de metri şi Catriona îşi aminti de vorbele lui Toni: „La Valletta a fost construită pe o peninsulă".

Murea de curiozitate să explareze împrejurimile; să-şi pună nişte blugi şi să plece la plimbare; dar acest lucru era imposibil! Se uită din nou la ceas; acum era trecut de şapte. Trebuia să se schimbe pentru cină şi, înainte de orice, să-şi desfacă bagajele.

Orele în care au stat în valiza burdușită îi şifonaseră puţinele toalete. Aranjându-şi hainele într-un dulap mare, simţi un şoc; aproape că nu avea nimic de pus pe ea mai ca lumea. În Anglia nu avusese probleme cu toaletele. Îşi cumpărase de curând una sau două rochii de vară şi îşi imaginase, făcându-şi bagajele în dimineaţa aceasta, că îi vor fi de ajuns

pentru cât timp va petrece în Malta. Acum, pentru prima oară în viaţa ei, îi era ruşine că era atât de săracă. Avea în total două rochii de bumbac, şifonate, trei perechi de blugi şi câteva bluze practice şi foarte simple. Nimic din acestea nu părea să se potrivească cu atmosfera aristocratică din Malta. Nu avusese niciodată mijloacele necesare procurării de haine scumpe şi nu avea nici măcar o pereche de pantofi de seară. O mare parte din bagajele ei se compunea din materiale de pictură. O secundă simţi cum o apucă disperarea.

Dar îşi reveni repede. Era o artistă debutantă ; şi nici nu făcea parte din lumea bogaţilor leneşi. Nu cheltuia banii pe toalete pentru că avea un scop mai important, şi nu va renunţa a-l atinge. Poate, mâine dimineaţă, va merge să facă nişte cumpărături, dar nu cine ştie ce. Nu voia s-o concureze în eleganţă pe Antoinette.

Îşi examină rochia albastră fără mâneci, singura care se putea purta seara. „Va fi perfectă", îşi zise cu hotărâre. Era cea mai scumpă din garderoba ei, şi-i venea foarte bine. Se cam şifonase în valiză şi Catriona şi-ar fi dorit un fier de călcat, dar pentru asta ar trebui să aibă curaj să sune şi să ceară unul. Clopoţelul era lângă pat ; trebuia doar să tragă de el, dar renunţă.

În felul ei, camerista era destul de elegantă. Ce ar crede despre tânăra care tocmai sosise din Anglia şi nu avea ce pune pe ea ?

Până la urmă, îşi agăţă rochia la fereastră. Cât timp făcu duş, rochia se mai întinse puţin. Catriona îşi perie părul, se fardă uşor, examinându-se cu un ochi critic. Vara britanică fusese umedă şi ea nu se

bronzase prea mult. Totuşi, pe pista aeroportului, observase că avea nasul roşu de la soare ; stătuse prea mult neacoperită pe cap. Nu era prea drăguţ, dar nu avea ce face.

Brusc, se revoltă. De ce oare o îngrijora atâta cum arată ? Cui voia să-i producă o impresie favorabilă ? Desigur că nu contelui Vilhena. Puţin îi păsa ce gândeşte el despre ea.

Îşi puse puţin fond de ten pe nas şi arsura se mai estompă puţin. De fapt, acest lucru neplăcut i se putea întâmpla oricui.

Când fu gata să coboare, rochia albastră arăta foarte bine. Oricum, nimeni nu-i va acorda vreo atenţie.

Deschise uşa fără zgomot şi ieşi pe culoarul larg care se întindea de la un capăt la altul al casei. Când urcase în camera ei, cu Carmen, nu-şi dăduse seama de acest lucru. Pereţii, acum vedea, erau împodobiţi cu suliţe şi săbii, cu halebarde şi spade ; amintiri ale unei istorii agitate a Maltei. Ajunse la scara de marmură şi coborî încet treptele goale care nu aveau nici un covor pe ele.

Jos, în holul mare, se opri din nou ca să privească în jur. Era puţină mobilă, dar pereţii erau acoperiţi de portrete ; o lungă succesiune de bărbaţi şi femei cu ochii negri. Erau seniori din Renaştere, în veste scurte cu mâneci ; erau preoţi cu feţele alungite ca nişte asceţi ; erau femei cu voaluri, ale căror degete albe atârnau grele de inele. Toţi aceşti bogaţi şi orgolioşi aristocraţi maltezi făceau probabil parte din familia Vilhena.

Ea tremură şi se întoarse repede. În capătul ho-

lului o ușă dădea într-o trecere cu boltă. Ea trecu și auzi parcă voci care veneau din curte.

De obicei nu era timidă, dar de data asta îi venea s-o ia la fugă.

Ceea ce nu era posibil. Trebuia să meargă să se întâlnească cu acești necunoscuți. Își luă inima în dinți și se îndreptă spre curte.

Între fântână și hibiscușii uriași se aflau o masă și niște scaune ; în atmosfera răcoroasă și parfumată, văzu un mic grup care-și lua aperitivul.

Peter Vilhena era în picioare lângă fântână, mângâia capul unui câine superb și Catrionei i se păru că era trist. Nu prea lua parte la discuții.

Toni purta o splendidă rochie de seară în formă de sarong ; se cuibărise pe o grămadă de perne, la umbra unui portocal. Părul îi cădea liber pe spate și la încheieturile ambelor mâini avea mai multe brățări de aur. Semăna cu un personaj din „O mie și una de nopți".

Dar nu Toni și nici fratele ei nu erau cei care-i reținură atenția Catrionei. Acesta era cel de-al treilea membru din grup, o femeie de o frumusețe șocantă, îmbrăcată într-o rochie roșie.

Emoționată cum nu mai fusese din adolescență, Catriona ezită să iasă din umbra bolții. În comparație cu cele două femei cu gesturi și mișcări grațioase, ea se simți caraghioasă. Pentru a doua oară se gândi să o ia la fugă.

Atunci, Toni o observă.

— Catriona... Vino lângă noi !

Acum, toate cele trei capete erau întoarse spre ea, și Peter Vilhena îi adresă un salut aproape imperceptibil.

Ea roşi, dar, cu preţul unui efort considerabil, înaintă spre ei.

— Bei ceva, domnişoară Browne ?

Faţa contelui era inexpresivă ; totuşi, ea era sigură că nici un detaliu din ţinuta ei nu-i scăpa.

Toni îi zâmbi amical.

— Ia o citronadă, dacă nu vrei ceva mai tare, îi sugeră ea.

Cu un semn sugestiv, o arătă pe cealaltă femeie.

— Iat-o pe Jacqueline Calleja, o prietenă a fratelui meu. Tocmai îi povesteam despre tine.

Frumuseţea izbitoare îi adresă Catrionei un semn graţios din cap. Avea trăsăturile unei frumuseţi clasice şi cei mai frumoşi ochi negri pe care-i văzuse vreodată, mai frumoşi şi decât ai lui Toni. Părul ei bogat, negru, era împletit în nişte cozi care-i înconjurau capul şi gura era de culoarea rochiei, roşie ca focul.

— Bună seara, le spuse Catriona.

În realitate, îşi dorea să se crape pământul sub ea şi s-o înghită, pe ea şi rochia ei albastră.

Buzele rele, roşii, se lărgiră într-un surâs.

— Ce păcat, domnişoară Browne. Nu v-au sosit încă bagajele ?

Fata crezu că făcuse insolaţie şi că nu numai nasul ei fusese ars, acum îi ardea tot trupul.

— Eu... Bagajele mele sunt aici, mărturisi ea cu stângăcie. Nu mi-am adus mare lucru.

— Ah ! zise Jacqueline Calleja, cu un alt zâmbet pe buze.

Ea părea că înţelege perfect. Toni interveni :

— Clima de aici este foarte diferită de cea din ţara ei. Ea n-a avu efectiv timp să-şi cumpere nimic,

noi am luat-o practic pe sus. Dar o voi conduce mâine dimineaţă la magazine.

Aranjă apoi câteva perne.

– Vino să stai aici, Catriona.

Pradă unei umilinţe cumplite, aceasta se supuse, oarecum uşurată. Îl văzu atunci pe conte aplecat spre ea : îi întindea un pahar.

– E suc de lămâie îngheţat, cu limonadă. E inofensiv, ai să vezi. Dar, bineînţeles, dacă preferi altceva...

Catriona dădu din cap în semn de aprobare.

– Nu, mulţumesc. E perfect.

Luând paharul, observă vigoarea degetelor lui lungi, şi când acestea le atinseră pe ale ei, simţi parcă un şoc electric. În acelaşi timp, curios lucru, acest contact o linişti şi ridică involuntar ochii spre el. Dar el se sprijinea iar de fântână şi nu-i mai acorda nici cea mai mică atenţie. Câinele se culcase la picioarele lui.

– Jacqueline cinează cu noi, anunţă vesel Toni. Ea este actriţă de televiziune. Ne va povesti despre meseria ei.

– Eu nu joc doar la televiziune, scumpa mea, spuse tânăra femeie uşor vexată. Am şi alte roluri, sunt o actriţă adevărată. În curând voi juca în „Noaptea Regilor" de Shakespeare... personajul Oliviei. Dacă ar fi să-l cred pe regizor, ai jura că acest rol a fost scris pentru mine.

Contele îşi puse paharul jos.

– Pe scenă, observă el ironic, o femeie frumoasă seamănă cu alta. Doar în viaţa reală talentul ei dramatic este pus la încercare.

– Peter !

Vocea, puţin răguşită, cu un accent puternic, exprima reproş şi indulgenţă totodată.

– N-ar trebui să vorbeşti aşa. Vrei să spui că, pentru voi, noi jucăm întotdeauna teatru ?

– Aproape întotdeauna, răspunse el. Unele femei, bineînţeles, au mai mult talent şi jocul lor este mai bun... mai convingător.

Din interiorul casei răsună un gong. Toni tresări şi sări imediat în picioare.

– Să intrăm. Mi-e o foame de lup.

Cinară într-o încăpere liniştită, cu pereţii albi. Când se lăsă întunericul, aprinseră luminile iar pe masă ardeau lumânări.

Dar chiar dacă noaptea se apropia, în casă era o căldură înăbuşitoare şi mai multe ventilatoare electrice bâzâiau monoton. Departe, în oraş, bătea clopotul la o mănăstire.

Catriona avea impresia că nimic nu era real. Îşi începuse ziua în Berkshire ? Servise în ajun în restaurantul hotelului „Calve.ley" ? Era un gen de peripeţii care se întâmplau doar în romane. Nu-i venea să creadă.

Jacqueline se ţinu de cuvânt şi le povesti despre meseria ei. Catriona îi urmărea faţa încântătoare, exotică, îi urmărea gesturile graţioase, îi asculta vocea patetică ; Jacqueline, hotărî ea, va juca cel puţin un rol la perfecţie ; cel al contesei Vilhena. Şi acest rol, ea şi-l dorea cel mai mult. Aşezată în dreapta lui Peter, cu privirea-i strălucind la lumina lumânărilor, era de o neverosimilă perfecţiune. Nu era de mirare că gazda cu greu îşi putea dezlipi ochii de ea.

Sigur, gândi Catriona, el nu va întârzia prea mult

să ia o hotărâre. El conducea, așa-i părea, afaceri importante, mai ales în domeniul construcțiilor navale, și nu-și putea acorda prea mult timp pentru distracții, dar nu era nici o îndoială că nu-i va fi greu să-i facă loc Jacquelinei în viața lui. Le stătea foarte bine împreună. Îi găsea însă pe amândoi la fel de insuportabili.

Ajunseră la cafea și Jacqueline își împinse scaunul. Printre gene îi aruncă o privire lui Peter.

— Dragul meu, e trist, dar trebuie să plec.

El se lăsă pe spate pe scaun, bătând cu degetele în masă.

— De ce ? o întrebă el.

— E vorba de o recepție la care prezența mea este obligatorie.

După care se ridică dând din umeri.

— M-aș fi dispensat cu bucurie, dar este o reuniune de familie : aniversarea căsătoriei surorii mele. Ea s-a mărîtat de doisprezece ani, după cum știi.

Contele își încreți fruntea.

— Nu mai știam. Iartă-mă, Jacqueline. Uitasem că ai o soră destul de în vârstă ca să atingă o astfel de etapă în viață.

Ea își plecă ochii spre el și-i atinse cu un deget mâna, care era pe masă.

— Nu ți-am spus mai devreme ca să nu stric cina, cina noastră. Mă îndoiam că ai accepta să vii cu mine, dragul meu.

— E adevărat..

El privea degetele lungi care-i mângâiau dosul palmei.

— Așa e, repetă el scurt. Aveai dreptate.

— Ei, cu atât mai rău, zise ea zâmbind. Privirea

îi căzu pe Toni ; şi avu o inspiraţie de moment.

— Antoinette, nu faci nimic special, în seara asta ?

— Nu, răspunse Toni, în alertă.

— Ei bine, vino cu mine. Întoarse spre conte o privire rugătoare. Las-o să iasă. Va fi o seară respectabilă.

Peter Vilhena aruncă o privire spre sora sa.

— Poţi să te duci, dacă vrei. Cu Jacqueline nu riști nimic.

Ochii lui Toni se luminară. Catriona crezu, pentru o clipă, că i se va arunca de gât. Dar ea se mulţumi să spună :

— Mulţumesc. Oh, îţi mulţumesc, Peter !

Spre uşurarea Catrionei, ea nu era cuprinsă în această invitaţie. O văzu pe Toni că o privea cu îngrijorare. Dar, evident, Jacqueline Calleja nu era omul care să trateze de la egal la egal o simplă angajată.

După plecarea celor două tinere, Catriona întârzie un moment în curte, sub cerul nopţii. Mii de stele străluceau deasupra capului ei. Aceleaşi stele, fără îndoială, străluceau şi pe cerul Angliei, ascunse doar în spatele unor nori groşi de ploaie.

Şi totuşi, universul ei familiar părea departe, departe, la mai mulţi ani-lumină. Avea impresia că trecuse peste o barieră magică, într-o dimensiune necunoscută, lăsând în urma ei o veche existenţă. Se simţea deodată foarte singură şi fu uşor tulburată ; era obişnuită totuşi să fie singură.

Ca să ajungă în camera ei, trecu prin faţa uşii care dădea în biroul lui Peter Vilhena. O rază de lumină străbătea pe sub uşă. Ce făcea ? Şi-l închi-

pui la masa mare de lucru, cu capul aplecat deasupra hârtiilor, şi se întrebă dacă el nu se gândea la Jacqueline.

Ajunsă în camera ei, scrise o scurtă scrisoare unei mătuşi bătrâne care reprezenta acum toată familia ei. După care se băgă în pat. Ferestrele erau larg deschise şi, închizând ochii, i se păru că aude cum respiră oraşul.

Dar, până s-o prindă somnul, tot nu scăpă de sentimentul de izolare. Visă... Singură pe un vapor mic, rătăcea pe mări necunoscute, fără o busolă măcar care s-o ghideze. Se făcea noapte şi nu vedea decât o lumină îndepărtată, reflectată în apa liniştită. Nu se vedea nici o bucată de pământ şi era sigură că nici nu va vedea, ştia acest lucru...

Dormea de trei sau patru ore când o trezi un zgomot. Cineva bătea în uşa ei. Se ridică într-un cot, ca să aprindă veioza de pe noptieră, şi întinse mâna după halatul de la piciorul patului.

— Cine e ? întrebă ea.

Uşa se întredeschise. Apăru un cap.

— Catriona... Eşti trează ?

Fata se ridică în şezut. Se uită la ceas : era ora două şi zece.

— Ce se întâmplă ? întrebă ea.

Toni închise uşa fără zgomot şi intră în pas de dans, până se aşeză pe pat.

— Îţi cer iertare. Voiam să-ţi vorbesc despre această seară minunată: Ce păcat că n-ai venit şi tu !

— Nu aveam chef să ies, spuse Catriona cu sinceritate. Nu în seara asta.

Se întinse.

– Dar sunt fericită că te-ai distrat. A fost multă lume ?

– Nu, nu chiar, răspunse Toni cu ochii strălucitori şi cu obrajii îmbujoraţi. Dar a fost minunat. Sora Jacquelinei locuieşte în oraşul vechi. E undeva mai sus şi e foarte frumos.

– Eu credeam că oraşul vechi este aici. Catriona simţi dintr-o dată o antipatie fără margini pentru sora Jacquelinei.

– „Mdina" este mai vechi. Vom urca într-o zi până acolo şi vei înţelege. Nu există nimic asemănător în lume.

Fredonând, Toni se ridică şi se apropie de toaletă. Se privi în oglindă, îşi adună părul pe care şi-l strânse în jurul capului.

– Ce zici ? întrebă ea. Nu par mai în vârstă aşa ?

Catriona abandonă orice speranţă că va readormi la loc repede şi reflectă :

– De ce vrei să te îmbătrâneşti ?

– Oh, nu ştiu, răspunse Toni roşind uşor. Bărbaţii te iau mult mai în serios când nu ai aerul ăsta de student la colegiu !

– Bărbaţii te iau în serios când rămâi tu însăţi, când te comporţi ca o fiinţă umană adevărată. Şi asta nu ţine de vârstă.

– Se poate... Depinde de personalitate. Tu, de exemplu, vei fi întotdeauna luată în serios. Nu semeni cu cea mai mare parte din fete.

– Aşa crezi ? zise Catriona cu un zâmbet ironic.

– Bineînţeles. Tu eşti... şi probabil că eşti ceea ce bărbaţii numesc „interesantă". Ai putea să ai o grămadă de aventuri palpitante, dacă ai vrea.

– Mulțumesc, dar nu vreau să am o grămadă de „aventuri palpitante". Și acum, nu crezi că este timpul să te duci să te culci ?

– De acord, plec.

Toni ajunse la ușă în vârful picioarelor.

– Dar mâine dimineață vom ieși și vom face cumpărături. Dacă nu ai destui bani, Peter îți va da un avans.

– Vom face cumpărături, dacă ții neapărat, răspunse Catriona, îngrozitor de jenată. Dar nu am nevoie de nici un avans. Deocamdată. Întinse mâna ca să stingă veioza. Noapte bună...

Toni ezită o secundă, respiră adânc, după care-i adresă un zâmbet cald.

– Pe mâine dimineață !

CAPITOLUL V

Catriona se trezi la ora opt și jumătate, chiar în momentul în care Carmen intra la ea în cameră cu micul dejun pe un platou. Era deja sufocant de cald și, prin fereastra deschisă, ea văzu cerul de un albastru-cobalt. Se simți vinovată.

— Ar fi trebuit să fiu în picioare de mult timp. Eu nu sunt un oaspete. Trebuie să muncesc.

Camerista îi zâmbi.

— Ai fi complet singură. La Palatul Vilhena nimeni nu se scoală pentru micul dejun.

Fata se așeză în fața ferestrei ca să-și bea cafeaua și să rontăie un corn cald. Se gândea la Toni.

Tânăra malteză se distrase evident foarte bine aseară. Fără îndoială că va avea o viață mult mai amuzantă pe insulă decât credea ea. Poate că Jacqueline Calleja va avea grijă ca ea să se distreze. Oricum, ele ar putea deveni în curând aproape ca niște surori. Într-o astfel de eventualitate, Catriona rămânea fără slujbă. Prezența ei aici n-ar mai avea nici o rațiune.

Își puse o rochie de plajă și coborî să se întâlnească cu Toni în vestibul. Aceasta era seducătoare,

într-un maiou decoltat cu bretele subțiri. Catriona se simți ușor stânjenită.

– Așa vrei să ieși ? o întrebă ea. Nu... n-ar trebui să se ia unele precauții, în țările catolice ?

Toni începu să râdă.

– Nu în Malta. Mai ales acum. Sunt obișnuiți cu turistele. Evident, n-aș intra într-o biserică astfel îmbrăcată, dar în dimineața asta vom alerga doar prin magazine. Să ne grăbim, la ora unsprezece și jumătate va fi deja prea cald ca să mai mergem.

Porniră pe jos pe străzi umbrite. În La Valletta, explică Toni, se merge puțin cu mașina. Într-o anume perioadă a anului, numărul mare de mașini a constituit o gravă problemă, dar guvernul a instaurat o taxă pentru toate vehiculele care circulau prin oraș și, deodată, circulația s-a redus considerabil. Pentru cei care aveau nevoie de un mijloc de transport, există un serviciu regulat de autobuze dar, în majoritatea cazurilor, e mult mai comod să mergi pe jos. Erau o mulțime de scurtături și acolo unde panta era mai abruptă, trotuarele fuseseră înlocuite cu scări.

Pe Catriona o încânta tot ceea ce vedea. Descoperea că acest oraș fusese conceput din dragoste și construit la ordinul unui singur om, Jean Parisot de La Vallette, Mare Maestru al Ordinului Sfântul Ioan. Timp de două secole și jumătate, istoria Maltei fusese strâns legată de Cavalerii Sfântului Ioan, un ordin a cărui misiune inițială fusese să apere Ierusalimul și să asigure protecție pelerinilor creștini care veneau pe Pământul Sfânt.

În anul 1521, Cavalerii au fost goniți din Palestina. S-au refugiat pentru un timp pe insula grecească Rhodos; dar atacurile repetate ale turcilor

i-au gonit spre vest şi, în anul 1530, se stabiliseră în Malta. Cinci ani mai târziu, flota turcească i-a urmărit şi aici, dar după un asediu lung şi crud, Malta a fost victorioasă şi a devenit celebră în toată lumea creştină pentru curajul ei în faţa forţelor Islamului.

La Vallette a hotărât să celebreze victoria construind o nouă capitală măreaţă, în principal pentru locuinţele Cavalerilor. Şi i-au dat numele lui. În noul oraş, Cavalerii au fost minunat primiţi. Fiecare „limbă" sau grup etnic poseda propria locuinţă. Patru splendide hanuri în stil renascentist fuseseră distruse în timpul celui de-al doilea război mondial, dar altele cinci mai erau încă în picioare şi aproape toate erau folosite ca nişte clădiri publice. „Hanul" Italiei, prin faţa căruia treceau ele acum, era Muzeul Naţional şi „Hanul" Castiliei servea de reşedinţă Primului Ministru.

— Strămoşii mei, spuse gânditoare Toni, erau maltezi, ei nu-i iubeau pe Cavaleri. Pentru că erau de fapt nişte invadatori şi ei îi urau. Dar aceştia ne-au lăsat clădiri magnifice şi multe altele de care suntem mândri acum.

Dar oraşul nu avea doar amintiri vechi. Strada Republicii, altădată numită Drumul Regelui, era artera centrală, mărginită de buticuri foarte moderne ale căror vitrine atrăgeau hoarde de turişti străini. Catriona îşi cumpără două rochii de plajă, un costum de baie şi nişte frumoase sandale italieneşti. Rareori îşi acorda plăcerea de a cumpăra haine şi acum se bucura ca un copil de achiziţiile ei.

Dar Toni nu era prea mulţumită. Tânăra englezoaică nu avea nimic pentru seară ; deci trebuia să

cumpere ceva. Până la sfârșit, Catriona se lăsă ispitită de o fustă brodată la care luă și o bluză de mătase, de un roz delicat care, spre marea ei surprindere, dădea tenului ei o strălucire nouă.

Acum ar trebui să dejuneze undeva, hotărî Toni. Merseră într-o cafenea mare, în stil italian, situată în fața Bibliotecii Regale. Salonul era înțesat de maltezi și de străini și Toni atrase multe priviri.

— Îmi place să fiu admirată, mărturisi ea cu candoare. După părerea ta, n-ar trebui s-o spun ? Aș face mai bine să vorbesc doar când mă spovedesc.

— Ar trebui să te faci actriță, îi sugeră Catriona. De ce nu-i ceri sfatul domnișoarei Calleja ?

Toni strâmbă din nas.

— Nu-mi place Jacqueline.

— Dar te-ai distrat minunat noaptea trecută...

— Da, dar nu datorită ei.

Toni își lăsă jos laptele pe care-l bea cu poftă. Probabil că-și amintea deliciile din seara precedentă. Catriona o bănuia că s-ar fi întâlnit cu cineva în particular și se întrebă dacă Toni voia să-l mai vadă. Dar consideră că era mult mai bine să nu pună întrebări și reveni asupra subiectului de discuție : Jacqueline.

— Domnișoara Calleja pare foarte legată de fratele tău.

— E o problemă interesantă pentru ea. Toni mănâncă acum o tartă mare cu brânză și lămâie. Dacă se agață bine de el, poate va reuși. Lui Peter nu-i plac femeile care se aseamănă cu sticlăria de Veneția : foarte frumoase și foarte dure.

— Sticla se sparge, observă Catriona. Domnişoara Calleja nu mi se pare deosebit de fragilă.

— Nu... e adevărat. Este mai curând dintr-un material plastic foarte rezistent... Ştii... ceva poly... cam aşa ceva. Trebuie să fie grozav să lucrezi cu ea. Dar, adăugă ea cu un surâs uşor, îi datorez recunoştinţă. De aseară, La Valletta mi se pare mai plăcută.

— Este la fel de cald.

— Da, dar mi-e indiferent. Am fost deceptionată când Peter m-a anunţat că o să stăm aici ; Gozo ar fi fost mult mai amuzant, după părerea mea. Asta este o altă insulă, mai la nord. Toată lumea vine aici în august şi Peter are aici şantiere de construcţii. Posedă şi o foarte frumoasă vilă modernă, construită acum cinci ani. De fapt, mai există şi vechea locuinţă a familiei, dar care acum este o ruină.

Se aşeză mai bine în scaunul ei, se întinse ca o pisică şi toţi bărbaţii întoarseră capetele spre ea.

— Într-una din zile vom merge la Gozo. O să-ţi placă.

— Ar fi perfect, dar dacă fratelui tău nu-i va conveni ?

— Nu mă interesează, chiar dacă n-o să-i convină. Nu suntem proprietatea lui.

Toni se ridică.

— Haide, să ne facem frumoase !

Petrecură o oră bună într-un salon de coafură ultramodern, instalat sub nivelul străzii. Cele cinci sau şase coafeze îşi cunoşteau perfect meseria. Când o terminară pe Catriona, aceasta abia se recunoscu.

Îi tăiaseră părul foarte scurt, o pieptănaseră artistic urmărind conturul feţei, şi ea căpătase un farmec nou, straniu.

În oglindă, ochii ei cenuşii păreau mari, gura desena un surâs atrăgător. Când se aflară afară, Toni dădu din cap aprobator.

– Merită osteneala. Te simţi diferită ?

– Da. Este puţin jenant. Sunt obişnuită să fiu eu însămi.

– Nu vrei să fii seducătoare ?

– Mă aflu aici ca să muncesc, îi reaminti Catriona.

– Nu ţi-ar plăcea să vezi o grămadă de bărbaţi atrăgători alergând după tine ?

– Este puţin probabil acest lucru, şi nici nu sunt atât de sigură că doresc aşa ceva.

La întoarcere în Palatul Vilhena, Toni îşi anunţă intenţia să-şi facă siesta. Dar, chiar în momentul în care ele se despărţeau pe scară, îi veni deodată o idee.

– Mă gândeam...

Ezită puţin.

– Mâine, poate, vom face turul insulei. Mario ne va conduce. Dacă ai chef să pictezi, este o vedere minunată, vei vedea grădinile de la Barracca. Am putea să mergem şi în după-amiaza asta ; mai târziu, când se va răcori, după ce ne vom odihni. Grădinile domină de sus Marele Port.

– Aş fi încântată.

Catriona era pe punctul de a cădea din picioare de oboseală, dar se străduí să zâmbească cu entuziasm.

– Da, doar... puţin mai târziu.

* * *

În liniştea camerei, se lăsă să cadă pe pat şi adormi imediat, profund.

Când se trezi, se simţea mult mai bine. Înainte să pornească la drum cu Toni, spre grădinile de la Barracca, luă şevaletul să picteze, pentru orice eventualitate.

Aceste grădini ocupau o parte din vechile metereze, erau o oază de verdeaţă într-un deşert de piatră galbenă. Aici se aflau alei umbroase, boschete izolate, culturi întinse de piper şi ziduri îmbrăcate în splendide flori roşii. Când Catriona ajunse pe platforma îngustă care domina portul, fu fermecată.

Marele Port al Maltei, ştia despre el, era una din radele naturale cele mai remarcabile din lume şi de secole, mediteranienii i-au exploatat posibilităţile. Dar nimic din ceea ce citise nu o pregătise pentru panorama pe care o descoperi aplecându-se peste parapetul de metal. Era un imens braţ al mării, dirijat în cel puţin trei bazine şi îngrădit cu fortificaţii antice, de culoarea mierii. Exista şi un număr considerabil de cheiuri, foarte animate, şi pe apă erau risipite vapoare de toate mărimile şi felurile.

Un pachebot mic, alb, tocmai sosea, trecând printre două forturi identice întoarse spre mare, şi câteva petroliere se aliniau sub grădini. Dar atenţia Catrionei era reţinută mai ales de splendoarea culorilor pe care le avea sub ochi : azuriul mării, auriul zidurilor scăldate în lumina unui sfârşit de amiază...

Ardea de nerăbdare să fixeze pe pânză toată această măreţie, ca să n-o mai piardă niciodată. Se întoarse zâmbind spre Toni care o urmărea.

— Este fantastic ! spuse ea. Am putea să stăm o oră aici ? Aveai perfectă dreptate : trebuie să prind această imagine.

Tânăra maltezâ păru chiar mulțumită de propunere.

— Bineînțeles că da. Te-am adus aici special pentru asta.

Își consultă ceasul.

— Ai destul timp ; este abia ora șase.

Catriona își desfăcuse deja șevaletul.

— Dar tu ce o să faci ? Nu poți să rămâi aici, uitându-te la mine.

— Buticurile sunt deschise acum. Am nevoie de un costum de baie, am uitat să-mi cumpăr de dimineață.

Înainte să plece, ezită și o întrebă pe Catriona :

— Nu se întâmplă nimic dacă rămâi singură ?

— Ei, nu.

Instalată pe scăunelul ei pliant, Catriona își punea culorile pe paletă.

— Du-te repede să-ți cumperi costumul de baie. Dar să nu alegi un model prea îndrăzneț ; fratele tău nu s-ar bucura.

— Nu-ți face griji ! răspunse Toni râzând.

După plecarea ei, Catriona începu să lucreze, voia să prindă lumina, o anume luminozitate difuză care arăta că soarele începea să coboare spre apus, și de aceea lucra cât putea de repede. Grădinile erau acum în umbră și aerul avea o prospețime profundă. Trecură câțiva oameni care se plimbau, unii se opriră chiar o clipă în spatele ei, dar nimeni nu o deranjă. Maltezii erau prea sensibili și rezervați ca să tulbure intimitatea altuia.

Lucra de ceva timp când o umbră căzu pe pânza ei. Ridică ochii şi tresări. În picioare, în spatele ei, se afla contele, care părea foarte înalt. Dar şi foarte ameninţător. Tânăra, surprinsă, îşi duse mâna la faţă, şi o pată de galben îi rămase pe nas.

– Nu ştiam că eşti aici, reuşi ea să spună.

– Nu mă îndoiesc câtuşi de puţin, ripostă el cu o voce periculos de calmă. Pictezi de mult timp ?

– Eu... Se uită la ceas. Trecuse o oră. Este mai târziu decât credeam, spuse ea contrariată. Toni avea nişte cumpărături de făcut, şi mi-a sugerat să prind panorama. Aştept să se întoarcă.

– Şi la ce oră o aşteptaţi ?

– Ar fi trebuit să fie deja aici, mărturisi Catriona.

Se simţea vinovată. Dar, la urma urmelor, Toni nu era o puştoaică.

– Antoinette nu va mai veni să te întâlnească. Vocea contelui avea duritatea oţelului.

– Ai... ai văzut-o ?

– Da, am văzut-o. Şi am trimis-o acasă. Privirea îi sclipea. Plecând de la notarul meu, am trecut din întâmplare prin faţa unui bar. Aruncând o privire înăuntru, am avut surpriza să o văd pe sora mea. Era cu un tânăr şi bea cafea.

Catriona reflectă. Toni se întâlnise cu un prieten. Ce era rău în asta ?

– S-a întâlnit probabil din întâmplare cu un tânăr...

– Sora mea nu aleargă pe străzile La Vallettei ca să întâlnească din întâmplare „nişte tineri".

Tonul lui ar fi trebuit s-o îndemne să tacă.

– Cine era ? întrebă ea. Îl cunoaşteţi ?

— Este un play-boy notoriu. El se întrerupse şi ea îşi dădu seama că abia mai respira, de enervare. I-am vorbit. El a înţeles situaţia, sper. L-am informat că dacă se mai apropie de Antoinette, consecinţele vor fi extrem de grave... pentru el.

Catriona îşi aranjă cu grijă paleta şi o puse în sacoşa veche. Se ridică în picioare.

— Nu poţi să faci aşa ceva.

— Ba pot, şi am s-o fac.

Vocea contelui tremura de furie. Deodată, degetele lui prinseră cu putere încheietura mâinii fetei care gemu de durere.

— Sora mea, domnişoară Browne, nu este englezoaică. Până la căsătoria ei, şi mai ales cât va sta sub acoperişul meu, se va comporta ca o maltezâ de bună reputaţie.

O strânse şi mai tare.

— Şi să n-o mai laşi să alerge singură pe străzi, sub nici un pretext!

Furioasă, Catriona simţi că se îngălbeneşte.

— Sora ta este o femeie. Părăsind Anglia, eu n-am înţeles că va trebui s-o spionez. De ce n-ar bea o ceaşcă de cafea cu un amic? O astfel de întâlnire este perfect inocentă. Dacă vrei ca ea să se comporte bine, trebuie să ai încredere în ea, nu s-o privezi de orice libertate. Şi nu ai dreptul să mă înjoseşti, cerându-mi să fiu câine de pază!

Înghiţi în sec şi lăsă ochii în jos pe degetele contelui, care o strângeau din ce în ce mai tare.

— Voi pleca mâine. Regret că ţi-am provocat inconvenientul de a aduce până aici o angajată care nu-ţi convine. Când voi ajunge în Anglia, îţi voi trimite banii pentru călătoria mea.

El o lăsă şi îl văzu cum îi examinează urmele lăsate pe piele.

– Cum vrei, spuse el.

Ea tremura de furie. Vru să-şi strângă trepiedul, dar picioarele i se împleticiră. După un moment, contele se apropie cu nerăbdare ; el închise repede obiectul recalcitrant. Îl puse sub braţ, adunând şi restul de materiale.

– Maşina mea este în faţa grilajului.

Instalată în maşină, într-un Citroen de data aceasta, Catriona îşi păstră privirea fixă, înaintea ei. Era mânioasă pe patronul ei şi pe tot ceea ce el însemna.

Nu avea dreptul s-o facă nefericită pe sora lui şi pe ea s-o trateze ca pe o servitoare incompetentă. I-ar fi plăcut foarte mult în Malta, dar el stricase totul. Nu mai putea să lucreze pentru un bărbat cu un astfel de comportament.

Era gata să plângă. Grădinile îi dăduseră atâta frumuseţe, atâta linişte. Şi fusese mulţumită de munca ei. Acum totul trebuia să dispară.

În faţa Palatului Vilhena, el îi deschise portiera dar ea îi refuză ajutorul.

– Mulţumesc. Prefer să le duc eu.

– Foarte bine, zise el, ridicând din umeri.

Cu oarecare greutate, ea cără totul în cameră. Fără s-o privească, contele urcă în maşină şi o luă în direcţia garajului.

CAPITOLUL VI

Când ajunse în fața ușii de la camera ei, Catriona simți că-i amorțise mâna. Intră și lăsă totul jos și se sprijini de tocul ușii. Închise o clipă ochii, încă furioasă. Dar îi atrase atenția un zgomot ; Toni, pe burtă în pat, plângea în hohote. După un moment de reflecție, ea se apropie și o scutură ușor de umeri.

— Sunt eu, Catriona.

Sughițurile se liniștiră. Încet, Toni se întoarse pe spate. Avea ochii roșii și umflați, pe obraji îi șiroiau lacrimi.

— Te-a adus ? o întrebă.

— Da.

Catriona se așeză pe pat și-și privi degetele murdare de vopsele.

— Îmi pare rău, Toni, dar eu nu-l pot suporta pe fratele tău. Mă întorc în Anglia.

— Oh, nu !

Toni se ridică. O tristețe nouă i se întipărise pe față.

— Te rog foarte mult, o să fie îngrozitor dacă vei pleca. Nu mai am pe nimeni, în afară de... Se întrerupse, roșind toată.

– În afară de băiatul cu care te-ai întâlnit după-amiază ?

– Fratele meu... ţi-a vorbit despre Vittorio ?

– Mi-a spus că te-a surprins cu un prieten.

– Este cel despre care ţi-am vorbit... Îţi mai aduci aminte... în avion ?

– Da, da... într-adevăr.

– Îl cheamă Vittorio Falzon. El... el îmi plăcuse, de la prima noastră întâlnire. Aseară, la recepţie, l-am întâlnit. Îşi amintea de mine... Nu ştia că voi reveni în Malta. Am stat de vorbă şi am dansat. M-a întrebat dacă ne putem întâlni şi în altă parte. Nu am prea ştiut ce să-i răspund. Atunci mi-a venit o idee... dacă vom ieşi împreună, eu şi cu tine, aş putea să fac în aşa fel ca să scap un moment. Te rog să mă ierţi. Am greşit, dar credeam că nimeni nu va afla.

Catriona se ridică.

– Nimeni n-ar fi aflat, dacă fratele tău nu v-ar fi văzut din întâmplare. Este inutil să-mi ceri scuze. De ce n-ai avea dreptul să bei o cafea cu un prieten ? Eşti destul de mare... Oh, toate astea sunt atât de absurde, reluă Catriona, ridicând mirată din umeri. În orice caz, i-am spus adevărul în faţă.

– Tu... Ce i-ai spus ? insistă Toni cu ochii cât cepele.

– I-am declarat contelui Vilhena că nu poate să continue să se comporte în felul acesta. Bine, asta nu va schimba nimic, dar cel puţin i-am spus-o. Şi trebuie să plec de aici.

– Nu ! N-aş mai putea să vorbesc cu nimeni...

– O să-ţi faci prieteni. Fratele tău nu va fi împotriva unor relaţii feminine.

– Ele nu vor fi ca tine. Nu vor şti să se descurce, ce să facă.

– Eu chiar nu ştiu ce să fac, mărturisi cu sinceritate Catriona. Dar, dacă vrei părerea mea... N-ai putea să-i scrii tatălui tău ? El va fi de aceeaşi părere cu mine, că... fratele tău exagerează. O scrisoare de-a lui ar putea schimba totul.

Toni neagă cu putere din cap.

– Tatăl meu se află departe de aici şi el are încredere deplină în Peter. Dacă Peter este dur cu mine, tata va fi convins că ştie el de ce. N-ar interveni.

– Atunci, ai putea să le ceri să-ţi ofere un serviciu. Sau mai bine încearcă să mergi la universitate.

Fata suspină.

– Nu sunt destul de inteligentă pentru universitate şi niciodată Peter nu mi-ar permite să muncesc.

– În acest caz... Catriona începea să se sature... Suportă situaţia, până când vei găsi un băiat cu care te vei căsători.

Toni făcu o mutră dezolată. În acest moment cineva bătu la uşă. Catriona tresări.

– Intră !

Era Carmen.

– Dacă aveţi timp, domnişoară Browne, domnul ar dori să vă vorbească.

Toni o privi pe cameristă cu îngrijorare şi-i spuse câteva vorbe în malteză. Răspunzându-i, Carmen zâmbi nervos.

– Am întrebat-o dacă este în toane rele, explică ea. Nu ştie.

Catriona se întoarse spre Carmen.

– Pentru că domnul doreşte să mă vadă, voi cobori îndată.

Toni se uită fix la ea, implorând-o :

– Te rog, spune-i că rămâi.

Peter Vilhena era aşezat în spatele biroului său înţesat de scrisori şi acte. El le dădu într-o parte îndată ce Catriona închise uşa după ea.

– Stai jos, te rog.

Ea se supuse şi-l privi fix, cu suspiciune.

– Sper că ai revenit asupra hotărârii de a ne părăsi.

Se ridicase în picioare şi stătea cu spatele la o fereastră. Avea eleganţa şi graţia unei pantere, dar îşi ţinea capul plecat şi ea nu-i vedea faţa.

– Eu... Adevărul este că nu. Am stat de vorbă cu Antoinette.

– Ah ! Te aştepta ?

– Era foarte nefericită.

– Nu mă îndoiesc de acest lucru. Îi aruncă fetei o privire pătrunzătoare. Crezi că nu sunt destul de bun cu ea ? Dacă-i acord o libertate totală, atunci precis ea nu va mai fi nefericită. Dar va veni o zi, desigur, când va începe să suporte consecinţele acestei libertăţi. Asta nu înţelege ea. Şi nici tu, cred.

Descumpănită, Catriona îl privi fix.

– Se va maturiza. Nu vei putea s-o supraveghezi veşnic.

– Până la căsătoria ei, voi continua să mă simt responsabil pentru Antoinette. Voi face tot ce pot ca s-o împiedic să se întâlnească cu oricine.

– Dar trebuie s-o ajuţi. Ea va trebui să fie capabilă să-şi ia propriile hotărâri.

El întoarse capul şi se uită pe geam şi, încă o dată, ea îşi dădu seama de frumuseţea lui virilă. Dacă ar avea un alt temperament, ar fi seducător. Îl auzi spunând :

— Îi înveţi pe copii să se ferească de foc, să-l trateze cu respect. Dacă nu sunt puşi în gardă, riscă să se ardă, poate grav. În Anglia, ştiu asta, fetele iau adesea lecţii despre viaţă în acest stil ; experienţa este cea care le instruieşte şi uneori, ele se ard zdravăn.

Ochii lui negri o priveau cu gravitate, intenşi.

— Nu intenţionez să mă amestec în viaţa ta particulară, continuă el. Dar, dacă ai reuşit să scapi până acum de acest gen de experienţă, ai avut noroc. —

Ea dădu din cap.

— Sunt totalmente capabilă să-mi duc propria existenţă. Şi sora ta va fi, dacă i se va permite.

Aproape amuzat, el se uită la ceas.

— E ora şapte şi jumătate, continuă el, ca şi cum ar fi făcut o extraordinară descoperire. Se uită apoi la Catriona. Părea că observă pentru prima oară schimbarea survenită în ţinuta ei. Dar nu spuse nimic. Se întoarse cu un aer obosit spre hârtiile care acopereau biroul.

— Am o groază de probleme de rezolvat chiar în seara asta. Şi, sigur, problema Antoinettei este şi ea importantă.

Ezită, apoi luă o hotărâre bruscă.

— Aş vrea să-ţi arăt ceva. Dar va trebui să cinezi cu mine, mă tem. În cât timp eşti gata ?

— Vrei să zici.... să mănânc cu tine în oraş ?

— Ar fi o experienţă penibilă pentru tine, crezi ?

o întrebă el ironic. Totuşi, chiar dacă eşti hotărâtă să ne părăseşti, ai putea cel puţin să-mi acorzi această ocazie să-ţi dovedesc că am dreptate, adăugă el fără să-şi ia ochii de la ea.

Catriona parcă era hipnotizată.

— Aş prefera... începu ea.

— Ai prefera să nu-mi datorezi nimic? Zâmbi uşor, ciudat. Nu te îngrijora. Nu-ţi promit însă o seară deosebit de plăcută.

— Nici nu-i nevoie. M-am hotărât să... să rămân. Dacă mai doreşti acest lucru.

Faţa contelui nu trădă nici o reacţie. După o scurtă tăcere el reluă calm:

— Perfect. Asta înseamnă că eşti rezonabilă, ceea ce mă bucură. Dar voi fi fericit în acelaşi timp dacă ai accepta să cinezi cu mine.

— Foarte bine. Dar trebuie mai întâi să mă schimb.

— Nu este nevoie. Dacă mai întârziem un pic, nu vom mai găsi o masă... Te aştept în cinci minute. Maşina mea este în faţa porţii.

Catriona şi-ar fi dorit din tot sufletul să-i reziste, dar toată voinţa parcă i se topise. El ar putea s-o supună la vreo stranie experienţă şi ea ar fi incapabilă să-i spună nu.

Ajunse la ea în cameră. Toni dispăruse. Oare n-ar fi trebuit s-o caute şi să-i spună? După un duş rapid şi o perie prin păr, îi lăsă un mesaj lui Carmen. De fapt, nu va lipsi foarte mult.

Când coborî, el o aştepta în stradă. Sprijinit de capota maşinii, contempla pământul cu un aer sumbru şi încruntat. Văzând-o venind, o privi cu un aer confuz, ca şi cum nu-şi amintea nici măcar cine era.

Fără un cuvânt, o ajută să urce în maşină. Ea simţea cum o apucă furia. Hotărât lucru, totul îi displăcea la el.

Se hotărâse să rămână doar din cauza lui Toni, care avea atâta nevoie de o prietenă.

Părăsiră La Valletta pe o stradă care traversa nişte cartiere elegante.

Străzile erau mărginite de case colorate viu ; trecătorii aveau un aer vesel şi prosper. Copii cu părul negru se jucau zgomotos pe trotuare. Pretutindeni vedeai perechi de tineri veseli şi zâmbitori ; fete şi băieţi frumoşi care se ţineau pe după mijloc. Aruncă o privire însoţitorului ei.

— Mulţi tineri, observă ea, care se bucură, se pare, de o oarecare libertate, chiar în Malta.

El tăcu un timp, după care spuse :

— Băieţii şi fetele tinere ies împreună, este adevărat, recunoscu el. Dar, în general, înainte de acest lucru, părinţii lor iau informaţii. Trebuie ca băiatul să le placă. El trebuie să aibă o slujbă şi să fie bun catolic. Este esenţial.

— Problema religioasă are importanţa ei, o aprob şi eu. Dar... „n-ai slujbă, n-ai fată"... nu e puţin cam dur ?

— Viaţa este dură !

Ajunseră în oraşul Sliema, la cinci kilometri de capitală, şi Catriona privi în jur, curioasă.

Sliema avea un bulevard impunător, nenumărate hoteluri şi o groază de buticuri elegante. Centrul era foarte însufleţit şi avea o atmosferă cu adevărat modernă.

— Acest loc este, îi spuse contele, un fel de Mecca pentru turiştii din lumea întreagă. Pentru

cea mai mare parte dintre maltezi, continuă el, este un loc evitat. Cel puţin între lunile mai şi septembrie.

Se înserase, cerul era plin de stele. Sliema era aşezat cu faţa la mare şi se vedeau, de cealaltă parte a portului, luminile din La Valletta.

Erau multe cafenele, baruri strălucitor iluminate iar străzile erau pline de oameni la plimbare. Maşina traversă cartierul victorian din Vechiul Oraş, după care se angajă pe o stradă laterală, pe care se opri.

Se auzea muzică rock şi Catriona se întreba de unde putea să vină.

Contele îi deschise portiera şi, fără o vorbă, o ajută să coboare. Mâinile lui erau reci pe pielea ei caldă. Ea îşi ridică o clipă privirea spre el şi avu un şoc, găsindu-se parcă în faţa unei măşti. El o conduse de-a lungul unei treceri între două case, o împinse în faţa lui sub o uşă joasă, şi ea avu impresia că intră într-un fel de infern.

Se aflau într-un bar de noapte plin-ochi. Printr-un fum gros ca o ceaţă, ea observă că abia aveai loc să te mişti. Vacarmul era făcut de un grup de şase instrumentişti îngrămădiţi într-un fel de alcov în faţa barului, şi o duzină de perechi se balansau senzual în ritmul muzicii. Lumini multicolore care se schimbau neîncetat, clipeau deasupra lor şi a celorlalţi clienţi aşezaţi în penumbră. Te sufocai literalmente. Mai era o masă liberă şi, cu cel mai mare calm, Peter Vilhena îşi croi drum până la ea.

Era greu să faci un pas fără să fii îmbrâncit, dar contele o luă cu fermitate de cot, şi mulţimea parcă se dădea la o parte din faţa lor. Ajunseră în sfârşit

la masă ; un chelner ud de sudoare, cu părul negru și creț, veni și le prezentă un meniu plin de pete. Peter îl privi cu dezgust.

— Pepene, ordonă el. Și timpana... pentru amândoi. Se întoarse spre Catriona. Vrei un aperitiv ?

— Nu, mulțumesc. Nu beau.

— Atunci, un suc de roșii pentru signurina.

Aruncă meniul și se lăsă pe spătarul scaunului său. În fața lor, o fată foarte tânără dansa cu un bărbat mai în vârstă, și mai multe persoane îi priveau cu dezaprobare. Rochia ei era extrem de semnificativă, și era evident că băuse prea mult. Fără sprijinul bărbatului, s-ar fi prăbușit. El o duse aproape pe sus până la masa lor și ea se prăbuși pe scaun, cu un râs prostesc.

Catriona îl privi fix pe Peter Vilhena.

— Nu poate să aibă mai mult de șaisprezece ani, zise ea, ridicând vocea ca să se facă auzită.

Contele ridică din umeri.

— Tinerii trebuie să se bucure de libertate, îi reaminti el.

Veni pepenele, dar Catriona abia dacă se atinse de el. Atmosfera înăbușitoare, apăsătoare, începea să-i facă rău. Se lupta cu un fel de ciudă cu greață. Înțelegea perfect de ce Peter o adusese în acest loc, dar, chiar dacă era revoltată de ceea ce vedea în jurul ei, nu vedea nici o legătură cu discuția lor despre Antoinette. Își pierdea timpul și când vor ieși o să-i spună. Deocamdată nu era momentul unei discuții serioase.

Timpana veni și ea, la care Catriona se chinui să înghită una sau două îmbucături. Era un fel de

tartă, umplută cu niște macaroane cauciucoase. O dădu la o parte. O durea capul.

— Mai ia-ți un suc de roșii, îi propuse contele, care o urmărea gânditor.

— Nu, mulțumesc.

— Atunci, cere ceva mai tare. Poate începi să-ți dai seama ce fel de loc este acesta.

Ea nu-i răspunse. El chemă un chelner și plăti.

— Plecăm ? îi sugeră el, aplecându-se spre ea. Doar dacă nu te amuză !

Afară, în noapte, Catriona respiră adânc și când ajunseră la mașină se sprijini de ea o clipă. Contele îi deschise portiera și se așeză apoi lângă ea. Rămaseră pentru un moment tăcuți.

— Înțeleg ce vrei să dovedești, zise ea în sfârșit. Dar Antoinette nu este acest gen de fată. Chiar dacă ar veni într-un astfel de loc, nu s-ar lăsa influențată. S-ar amuza și atât. Tu ar trebui s-o cunoști mai bine ; e doar sora ta.

— Nu, eu nu știu nimic despre ea. Porni motorul și demară încet. Știu doar că e tânără și puțin proastă. Într-un astfel de loc ar face la fel ca celelalte.

Alertată de o nuanță nouă în vocea lui, se întoarse spre el.

— Ai văzut-o pe fata aceea beată ? o întrebă contele.

— Da, dar...

— L-ai văzut și pe partenerul ei ?

— Da.

— Era un văr de-al lui Vittorio Falzon. El apăsă pe accelerator. Acum înțelegi, sper.

Catriona rămase tăcută. Chiar dacă Toni va trebui să înfrunte unele tentații, o supraveghere necruțătoare nu era soluția cea mai bună, poate.

— Vittorio e puțin altfel, spuse ea. Oricum, nu vei putea s-o protejezi veșnic pe Antoinette. Ea trebuie să se confrunte cu viața și... cu oamenii. Așa cum sunt ei.

Se întrerupse, căutându-și cuvintele.

— Mai întâi... e groaznic să fii prea naiv, prea vulnerabil. Viața nu este ușoară... mai devreme sau mai târziu, va suferi. Și, când va veni un astfel de moment, trebuie să fie tare.

Se lăsă liniștea. Ea aștepta un răspuns care nu venea. Se întoarse din nou spre el. La lumina lămpilor de pe stradă ea îi văzu fața, o față împietrită. El conducea foarte repede și nu erau pe drumul pe care veniseră.

Cu mâna stângă, contele trase o casetă și o puse în radiocasetofonul de la bordul mașinii. Se auzi o muzică dură, stridentă. Fata recunoscu o simfonie a lui Șostacovici. Era oare una din operele lui favorite, sau se potrivea foarte bine cu starea lui de moment ? Sau așa voia el să pună capăt discuției lor ?

Ea se surprinse că-i privește degetele viguroase puse pe volan, apoi părul negru și ondulat, și dori deodată să-l cunoască mai bine. Trăsăturile feței lui erau ușor crispate.

Fără să știe de ce, ea avea impresia că-l tulburase. Era oare aluzia pe care o făcuse că oamenii pot fi grav răniți ? Nu era prea sigură pe ea. Nu mai cunoscuse pe nimeni care să-i semene.

Zece minute mai târziu, lăsară în urmă cartierele şi mergeau pe o serie de drumuri sinuoase, mărginite de parapete de piatră care le delimitau de câmpiile aride.

O apucară apoi pe un alt drum. Fără parapete. Fata se aplecă înainte ca să vadă mai bine. Drumul părea că duce în vârful unei faleze al cărei mal era doar la câţiva metri. Totul era jos, iar marea părea ca o mătase cenuşie în lumina stelelor. Contele opri muzica.

Catriona privi prăpastia atât de aproape şi simţi că i se face rău. Dar această senzaţie se risipi sub efectul unei emoţii de altă natură.

Prezenţa însoţitorului ei, puternică şi virilă, avea asupra ei o irezistibilă putere. Ea... în mod sigur nu-l găsea atrăgător, dar îi venea deosebit de greu să nu-i privească faţa sau să-i ignore vecinătatea. Adâncit în gândurile lui, privea drept în faţă. Parcă era chinuit şi ei i se făcu milă de el. Regreta că nu-l putea atinge, nu-l putea mângâia pentru ca astfel să-i aline suferinţa, oricare ar fi ea. Dar era imposibil. Ea nu ştia nimic despre el, despre preocupările şi frământările lui. Şi, oricum, nu era treaba ei.

El deschise brusc portiera şi, fără o vorbă, coborî.

Îl văzu cum se apropie de marginea falezei şi priveşte în noapte. O trecu un fior. După o scurtă ezitare, coborî şi ea, la rândul ei, din maşină şi i se alătură.

Iarba era rară şi uscată, arsă de soare ; pământul era tare sub picioarele ei. Apropiindu-se de margine, fata simţi mirosul de alge şi auzi murmurul slab al mării. Ea nu suferea de rău de înălţime, şi

totuşi se dădu înapoi văzând plaja la aproximativ o sută de metri mai jos.

Observându-l pe Peter, împietrit, îşi muşcă buzele. Trebuia să găsească ceva de spus.

— De aici trebuie să fie o vedere minunată ziua, şopti ea.

Il simţi că el începe să realizeze că ea se afla lângă el. O privi. Ea putea distinge expresia ochilor lui, dar simţea că el o privea ca şi cum n-o mai văzuse niciodată sau ca şi cum uitase că mai există.

— Îţi cer iertare, zise el. Nu intenţionam să te aduc aici.

— De ce ? E foarte frumos.

— Frumos, desigur... Ziua, ai spus chiar tu. Totul pare mai bun şi mai frumos în plină zi.

Catriona făcu un pas înapoi şi-l privi cu interes.

— Ţi s-a făcut frică ? o întrebă el.

— Nu.

— Cu atât mai bine. Vorbea aproape blând. Nu voiam acest lucru. Dar aveam nevoie de aer, asta-i tot.

O conduse la maşină şi, după ce ea se aşeză, urcă şi el. Când să pornească motorul, o mai privi o dată.

— Tremuri. De ce ?

Ea minţi :

— Mi... mi-e frig.

De ce n-o lăsase în pace ? Cele câteva clipe petrecute în vârful falezei declanşaseră în ea o reacţie pe care n-o înţelegea.

Nervos, îşi duse mâna la faţă. La lumina slabă din maşină, ea îi văzu ochii care-i priveau încheietura mâinii, învineţită.

– Ţi-am provocat o durere, zise el încet.

– Nu-i nimic.

– Ba da. Se aplecă spre ea. De obicei, nu sunt atât de violent.

Ea îi simţi pe obraz respiraţia caldă. Încet, întoarse capul, şi-i întâlni privirea sumbră şi strălucitoare. O trecu un fior bizar. Foarte încet, degetele contelui îi mângâiară mâna.

Când o sărută, ea rămase nemişcată şi pasivă. Buzele lui Peter erau proaspete şi le înviorară puţin pe ale ei, dar, curios lucru, puseră stăpânire pe tot trupul ei. Când o abandonă, ea se simţi pierdută, golită, ca după o experienţă traumatizantă pentru care nu fusese pregătită.

– Am face mai bine să plecăm, spuse Peter Vilhena. Şi adăugă fără s-o privească : îţi cer iertare, n-ar fi trebuit să se întâmple.

Porni maşina şi făcu un cerc larg ca să reia direcţia spre La Valletta.

CAPITOLUL VII

A doua zi dimineața, Catriona lucră o oră la tabloul din Marele Port. Sigur că va trebui, mai devreme sau mai târziu, să se întoarcă în grădinile de la Barracca dar, până atunci, putea să picteze și în cameră. Avea nevoie de o ocupație. Și nu încerca nici o dorință să-și aducă aminte de ceea ce se întâmplase în ajun.

Trecuse de mult timp ora zece când își dădu seama de liniștea care-o înconjura. Trebuia s-o caute pe Toni. Își puse în ordine materialele și coborî. Casa părea pustie; se bucură de acest lucru : nu avea deloc chef să dea nas în nas cu Peter... Nu acum. Dar, în curte, descoperi pe un șezlong o siluetă bronzată în bikini galbeni. Toni, foarte calmă în aparență, își ungea cu cremă brațele grațioase. Când o văzu pe Catriona, îi zâmbi.

— Am o lene mare în mine, îi spuse cu satisfacție. De ce nu-ți pui și tu un costum de baie ?

— Puțin mai târziu, poate.

Catriona se instală într-un fotoliu de răchită și se strădui să-și ascundă mirarea. Crezuse că-i va fi greu s-o consoleze pe Toni, dar se pare că aceasta nu avea nevoie.

– Aţi petrecut o seară plăcută ?

Malteza îşi studia cu atenţie unghia ruptă.

– O seară plăcută ?

– Da, cu Peter.

– Oh ! A fost... interesantă. Catriona se simţea caraghios de jenată. El... el a ţinut să mâncăm împreună ca să lămurească situaţia, explică ea cu stângăcie.

Toni îşi lăsă în jos spătarul şezlongului şi se întoarse pe burtă.

– Ei, şi ?

– Încep să-l înţeleg mai bine, cred.

– Mmm... Nu la asta m-am referit.

Ea încercă fără succes să nu roşească.

– Simplu, îi înţeleg mai bine îngrijorarea.

– Ei bine, să nu-şi mai facă griji. Voi fi foarte cuminte. Toni întoarse capul şi arătă flaconul de pe masă. Nu vrei să mă ungi pe spate ?

Încet, Catriona se supuse. Ca flaconul în mână, o privi mai bine pe fată.

– Ce-ai spus ?

– Că voi fi cuminte. Să nu-şi mai facă griji. Nu are de ce. Dacă eu mă port frumos, el nu mă va mai tracasa, iar eu voi putea să mă distrez. Trebuie doar să evit să mă angajez serios, şi oricum, sunt încă prea tânără pentru asta. Nu ţin să-mi ratez viaţa. Amorul nu este pentru mine. Nu acum.

– Mi se pare un lucru rezonabil. Catriona se uită la ea gânditoare. Te-ai maturizat tare mult... de aseară şi până azi.

– Da, se poate, oftă Toni. Nu vreau să mă bat fără încetare ; vreau să mă distrez. Ridică ochii spre prietena ei. Şi tu, de asemeni, va trebui să te dis-

trezi. Să nu-ți mai faci griji pentru mine. Totul va fi perfect.

Închise ochii.

– Îți mulțumesc că m-ai uns pe spate.

Catrionei îi venea destul de greu să admită o schimbare atât de radicală, dar, dacă se gândea mai bine, era de înțeles. Mai ales că Toni era foarte tânără. Ea voia pur și simplu să se distreze pe insula însorită a strămoșilor ei și putea s-o facă dacă nu-l exaspera pe fratele ei vitreg, având o legătură prea serioasă cu un băiat care lui nu-i plăcea. Poate, cu timpul, va întâlni un altul pentru care să aibă aprobarea contelui. Sigur, Catriona nu se așteptase s-o vadă capitulând atât de ușor și să dea dovadă de un bun-simț atât de practic. Dar ea nu o cunoștea încă foarte bine pe Toni !

Aceasta contempla distrată fântâna arteziană.

Cu toate acestea, gândurile Catrionei reveneau obsesiv la ceea ce se întâmplase în ajun. Desigur, sărutul fusese rezultatul unui impuls de moment. Chiar și un bărbat cum era Peter Vilhena trebuia din când în când să actioneze impulsiv. Fără nici o îndoială că el regretase imediat. Ce-i spusese ? „Îți cer iertare. N-ar fi trebuit să se întâmple." Catriona fusese și ea destul de confuză ; atunci nu-i acordase nici o importanță. Atunci, de ce sărutul lui Peter să însemne ceva pentru ea ?

Ridică ochii spre cerul albastru și-l privi printre ramurile unui portocal. Nu, își spunea cu cruzime, sărutarea lui Peter nu însemna nimic. Aseară nu era el însuși și, fără să știe de ce, o cuprinsese un val de simpatie pentru el. În ceea ce privește sărutul... ar fi mai bine să-l uite. Așa făcuse și contele, și

nici ea nu trebuia să lase să se înțeleagă că pentru ea fusese altceva.

Pe drumul de întoarcere spre La Valletta, abia și-au adresat un cuvânt. Ar fi de dorit ca pe viitor, să aibă relații cât mai distante posibil.

Contele nu fusese acasă toată ziua, iar seara cele două fete cinară singure. Era încă foarte cald. Catriona mâncă foarte puțin, în ciuda unei mese abundente, și, cu prima ocazie, se retrase la ea în cameră.

Toni, deosebit de vioaie, hotărâse să facă a doua zi turul insulei cu mașina. Catriona nu văzuse aproape nimic pe insulă ; o astfel de situație trebuia remediată. Plimbarea prin Malta le-ar permite să lase în urma lor atmosfera înăbușitoare a capitalei, chiar numai pentru o oră-două. Mario le va conduce.

*
* *

A doua zi, la ora nouă fix, porniră la drum. Lăfăindu-se pe canapeaua din spatele mașinii, Catriona se întreba cum de cedase Peter Citroenul, mașina lui preferată, pentru o zi întreagă.

Cum Mario transmisese dorința lui Toni, era greu să descoperi cum reacționase Peter Vilhena. De altfel, englezoaica nici nu murea de curiozitate. Nu-l mai văzuse pe conte din seara cinei și Toni nici atât, fără îndoială.

Când mașina părăsi La Valletta ca să se angajeze pe drumul de coastă, era deja o căldură toridă, și Catriona nu mai avea deloc chef să facă pe

turista. Dar Malta era o insulă interesantă şi, în ansamblu, ea aprecia excursia.

Mergeau pe un drum care se depărta puţin de Mediterana ; nu credea că va vedea vreodată o mare atât de albastră. Mergeau pe o coastă joasă şi stâncoasă. Înţelese că Peter o dusese pe cealaltă coastă a insulei. Nimic nu-i mai amintea de incidentul tulburător din acea seară şi se simţea chiar destinsă.

Aproape de golful Saint Paul, locul unde vaporul apostolului naufragiase, apucară pe un drum ce ducea spre interior. Catriona se tot întreba de ce oare din avion toată insula îi apăruse moartă, goală şi tristă. Drumurile erau prăfuite, dar micile loturi de pe câmp erau cultivate cu grijă şi irigate ; în sate, copiii se jucau la umbra roşcovilor, şi traseele amenajate pe pantele colinelor erau pline de plantaţii de măslini. Se aflau şi mai mulţi pini bătrâni şi uneori se zăreau, pe după dealurile înalte, grădini exotice în culori stridente.

Dejunară la Mdina, vechea capitală-fortăreaţă din centrul insulei. Mâncându-şi puiul fript, Toni zâmbi.

— Mmm... petrec o zi foarte plăcută. Cu adevărat !

— Şi eu la fel, spuse Catriona, zâmbindu-i la rândul ei. Malta este un ţinut magnific.

După masă, se plimbară pe străzile vechii cetăţi şi Catrionei i se păru că se întorsese cu patru secole în urmă. Mdina, află ea, a fost numită întotdeauna Cetatea Tăcerii şi este uşor de înţeles de ce. Pe străzile umbroase din interiorul meterezelor, peste tot era numai linişte. Palate maiestuoase se înşirau

unul după altul de-a lu..gul şoselelor, scări de piatră romantice urcau spre masivele fortificaţii din secolul al XV-lea. La Valletta fusese Cetatea Cavalerilor, dar Mdina adăpostise nobilimea malteză, şi pietrele ei tocite de timp păstrau o aură mândră.

Fetele se întorceau la maşina lăsată pe peronul catedralei, când, trecând prin faţa unui vechi portic, auziră că sunt strigate de o voce familiară. Amândouă tresăriră, văzându-l pe conte.

– Sunt încântat să văd că vă folosiţi timpul într-un mod plăcut şi folositor. Cetatea Tăcerii merită osteneala să fie studiată.

Toni îşi reluă aplombul şi păru uşor iritată.

– Nu mă gândeam să te găsesc aici.

– Ca să vezi, sunt în vizită la Zia Elena. Se mai întâmplă să-mi văd şi familia.

– Nu mi-ai spus nimic, îi răspunse fata, strâmbându-se.

– Nu mi s-a părut că te-ar interesa. Dar ea va fi încântată să te vadă, sunt sigur de acest lucru. Pentru prima dată, contele o privi pe Catriona în faţă. La fel şi domnişoara Browne. Mătuşa mea va fi fericită să te cunoască.

Catrionei i se uscase gura. Şi-l închipuise pe Peter la kilometri depărtare de acest loc, şi iată că această întâlnire neaşteptată o zăpăcea. Se dădu uşor înapoi.

– Nu, o, nu ! Nu vreau deloc să mă impun. Eu vreau să vizitez muzeul. Şi... şi catedrala.

Toni o întrerupse.

– Nu fi proastă ! Vino s-o cunoşti pe ruda noastră. Este o bătrână doamnă fermecătoare, de nouă-

zeci de ani, dar mult mai solidă ca mine. Nu-i așa, Peter?

– Descrierea ta nu este deosebit de respectuoasă, dar corespunde mai mult sau mai puțin realității.

El trase de un lanț frumos lucrat din fier forjat și un clopoțel răsună în spatele ușii masive de stejar.

O ușă batantă se deschise și apăru o femeie în vârstă ; era camerista îmbrăcată toată în negru, care, după câteva cuvinte schimbate cu contele, îi lăsă să intre. Era evident că vizita contelui era așteptată, dar o astfel de invazie îi displăcea. Drept pentru care le examină pe cele două fete cu o lipsă totală de entuziasm. Dacă Peter n-ar fi fost considerat un oaspete de seamă, cu siguranță că pe cele două le-ar fi gonit. Bombăni ceva în malteză pe un ton iritat și, cu spatele țeapăn, îi conduse pe o lungă și splendidă scară de piatră, până la **salotto** de la primul etaj, unde contesa Cicagna își aștepta nepotul.

Salotto avea dimensiuni impresionante, și cea care se afla în el părea foarte mică, așezată într-un fotoliu mare, florentin. Purta o rochie de mătase gri bine croită și părul ei bogat alb fusese coafat de niște mâini experte. La gât avea niște perle superbe, iar pe mâna dreaptă îi strălucea un smarald.

– Bună ziua, doamnă.

Peter se înclină și ridică mâna încărcată de inele și o sărută. După care, se aplecă și o sărută pe bătrâna doamnă pe obraz.

– Te simți bine ?

– Da, firește.

Ochii ei negri pătrunzători îl examinau.

— Te întorci din Anglia ? De ce muncești așa de mult ? Nu cred că-i nevoie, Peter.

— Nu muncesc nici mult, nici greu, doamnă. Știi foarte bine, fac doar strictul necesar pe care trebuie să-l fac.

Ea își întoarse ochii de la el și-și îndreptă privirea spre cele două fete. Văzând-o pe Toni, ochii i se luminară, înainte de a se opri mai mult asupra Catrionei.

— Văd că nu ești singur. Ai adus-o și pe micuța mea Antoinette. Vino, copila mea, să te îmbrățișez.

Toni se întinse și-și petrecu un braț în jurul umerilor slabi ai bătrânei.

— Te bucuri că mă vezi ?

— Da, micuța mea, bineînțeles. Dar n-ar trebui să te machiezi atât, și parfumul cu care te-ai dat este prea violent.

Pentru a doua oară, bătrâna își fixă privirea pe Catriona.

— Peter, cine este această străină ?

El îi făcu un semn să se apropie.

— Este domnișoara Browne. Vine din Anglia. A consimțit să-i țină companie Antoinettei.

— Ah, este o domnișoară de companie. Sprâncenele ei albe se încruntară. Îi place această situație ?

— Mi-ar fi imposibil să-ți răspund, zise contele pe un ton suav. Trebuie să-i pui întrebarea domnișoarei Browne.

Catriona, roșie toată, înfruntă cât putu de bine privirea contesei.

– Îmi place mult Malta, spuse ea. Sunt fericită că am avut şansa să vin aici.

–. Nu este un răspuns la întrebarea mea, ripostă ironic bătrâna doamnă. Dar te iert. Şi tu înţelegi, sunt sigură, că nimic pe lumea asta nu este doar o chestiune de „şansă". Eşti în Malta pentru că ai fost predestinată să vii aici, asta-i absolut sigur. Vino să te aşezi lângă mine.

Îi arătă un taburet acoperit cu o broderie.

– Vorbeşte-mi despre Anglia. Am fost acolo în 1932, chiar înainte de a doua căsătorie. Am stat la Londra şi am remarcat că atunci teatrul devenise complet indecent.

Se ambală într-o serie de întrebări şi Catriona îşi dădu silinţa să răspundă cât mai exact. Toni se băgă şi ea cu entuziasm în conversaţie ; credea că ştie totul despre Anglia. Contele, aşezat mai la distanţă, asculta în tăcere.

Aruncându-i o privire rapidă, Catriona îl văzu cum o priveşte fix. Atunci, ea roşi şi întoarse capul.

După câtva timp reapăru camerista. Aducea o tavă mare de argint, încărcată cu porţelanuri fine.

În epoca în care erau la modă obiceiurile englezeşti, contesa hotărâse să ia ceaiul în fiecare după-amiază şi era mândră de a fi salvat astfel tradiţia. Făcu chiar şi remarca :

– Se găsesc multe lucruri bune în alte ţări. Trebuie să ne păstrăm spiritul şi inima deschise.

Peter Vilhena se apropie de strămătuşa lui şi ea îl bombardă cu o serie de întrebări cu privire la viaţa lui particulară. El răspundea cu tact, uneori se eschiva discret, iar alteori îi făcea chiar confidenţe cu o sinceritate dezarmantă.

Vizitatorii se ridicară să-şi ia rămas-bun. Contesa, puţin obosită, se lăsă pe pernele brodate.

— Am avut o după-amiază fericită, le spuse ea. Peter, să-mi mai aduci copiii.

— Când vei dori, doamnă, răspunse el înclinându-se.

Mereu impulsivă, Toni se grăbi să sărute obrazul palid al mătuşii sale şi să-i facă o promisiune neaşteptată :

— Voi veni ori de câte ori vei vrea.

— Foarte bine, mă bucură acest lucru. Bătrâna doamnă o bătu pe mână pe strănepoata ei, după care o căută cu privirea pe Catriona. Vei reveni, nu-i aşa, domnişoară Browne ? Întinse mâna liberă tinerei englezoaice. Vom mai vorbi despre... Londra, despre colinele şi landele pe care le iubeşti atât. Şi o să-mi arăţi câteva tablouri de-ale tale.

Catriona zâmbi uşor nesigură.

— Vă mulţumesc, doamnă. Mi-ar face plăcere să revin.

Ochii strălucitori o priviră fix, degetele descărnate le atinseră pe ale ei cu o surprinzătoare energie, după care căzură din nou pe rochia cenuşie.

Camerista deschise uşa, musafirii contesei ieşiră, coborâră scara mare şi se aflară în penumbra holului pardosit cu marmură.

— Unde este Mario ? întrebă contele.

Părea că se adresează surorii lui, dar o privea pe Catriona.

— Prin împrejurimi, presupun. Îşi face, probabil, siesta. Îl vom regăsi bine-mersi. Vino, Catriona, să pornim în explorare.

Trecând peste prag, Toni se întoarse spre Peter.

– Pe curând !

Catriona nu auzi răspunsul și nici nu se întoarse spre el.

În câteva minute, fetele ajunseră la catedrală. Toni căscă zgomotos la vederea Citroenului și apoi scoase un oftat de ușurare.

– Domnul fie lăudat, Mario este aici. Să plecăm. Sunt sătulă de Mdina.

– Dar parcă voiai să explorezi orașul...

– Pe căldura asta ? Cerule, nu ! Nici tu nu ai chef, nu-i așa ?

Se aflau deja în mașină, Mario le închidea portierele, când Catriona dădu din cap, încet.

– Nu. Dar mă întrebam de ce.

– De ce nu i-am spus adevărul lui Peter ? Trebuia să ne debarasăm de el, nu ? Dacă nu i-aș fi spus așa, poate că ar fi vrut să se întoarcă cu noi.

– Da, se poate.

După ce-i aruncă o scurtă privire, Toni se închise într-o tăcere meditativă care se prelungi pe tot traseul de întoarcere.

*

* *

A doua zi, petrecură dimineața vizitând biserici, muzee, galerii de artă. În măreața catedrală Sfântul Ioan, Catriona rămase uimit în fața frescelor și tapiseriilor ; în criptă întârzie lângă mormântul lui La Vallette. La Muzeul Național se interesă de impunătoarea colecție de vestigii din Epoca de Piatră ; descoperi cu surprindere importanța Maltei pentru

specialiştii în preistorie. S-au găsit pe insulă misterioase urme de roţi gravate în piatră şi puteau fi văzute nenumărate temple neolitice. După-amiază merseră să viziteze unul dintre ele. Era un loc minunat, puţin înfricoşător, care domina marea. Catriona, fascinată, ar fi vrut să întârzie mai mult printre ruine ca să admire şi apusul de soare.

Ardea de nerăbdare să reproducă acest cadru pe pânză ; poate, s-ar putea reîntoarce singură a doua zi...

Toni era încântătoare dar împărtăşea cu greu entuziasmul tinerei englezoaice pentru antichităţi. Aşezată pe o piatră, aştepta cu toată răbdarea de care era capabilă, în timp ce Catriona examina ruinele de la Hagiar Qim ; dar la ora şase şi jumătate se uită la ceas şi declară pe un ton plângăreţ că era timpul să se întoarcă în La Valletta..

— În seara asta ieşim, îţi aminteşti ?

— Ieşim ? repetă Catriona, puţin surprinsă. Iartă-mă, nu-mi amintesc.

— Mergem la o prietenă a mea care îşi serbează aniversarea de nouăsprezece ani. Ea ţine în mod deosebit să vii şi tu cu mine. Ţi-am mai spus-o.

Catriona nu avea nici cea mai mică dorinţă să se amestece în înalta societate maltezâ.

— N-ai putea să te duci singură ? îi sugeră ea. Tu... oricum cunoşti pe toată lumea.

Toni păru jignită.

— Dar credeam că o să-ţi facă plăcere ! Şi lui Peter n-o să-i convină să mă duc singură, adăugă ea încet.

Avea dreptate, se gândi Catriona. Era de datoria ei s-o însoţească.

— Foarte bine, dacă ţii neapărat, voi veni cu tine.

Toni sări în sus de bucurie, ca un copil.

— Ai să vezi ce bine o să ne distrăm ! Abia aştept să-ţi aud părerile despre lumea pe care o vei cunoaşte.

Se întoarseră printre ruine şi Catriona îi zâmbi fetei cu un oarecare regret.

— Îţi cer iertare că te-am târât azi până aici. Trebuie să-ţi fi părut tare plictisitor.

— Oh, asta niciodată ! Tu eşti inteligentă, nu ca mine.

Înainte să ajungă la maşină, îi aruncă englezoaicei o privire piezişă.

— După părerea ta, n-a remarcat Peter acest lucru ?

— N-a remarcat ce ?

— Cât eşti de deşteaptă !

O uşoară nervozitate o cuprinse pe Catriona.

— Eu nu sunt deosebit de inteligentă, şi chiar dacă aş fi, pe fratele tău nu-l interesează acest lucru, sunt sigură de asta.

Au ajuns în La Valletta înainte de ora şapte. O jumătate de oră mai târziu, erau gata să iasă. Punându-şi fusta brodată şi bluza de mătase, Catriona se surprinse sperând că n-o să-l întâlnească pe Peter. Reuşiră să iasă din casă fără să le vadă nimeni în afară de Carmen.

Ar fi fost normal să se simtă uşurată, dar fără să ştie de ce, era puţin decepţionată. Şi se găsea şi tare banală pe lângă Toni, a cărei frumuseţe exotică strălucea în rochia bleu.

Serata avea loc într-o vilă vastă, modernă, aflată pe o colină deasupra Silmei. Majoritatea tinerilor purtau smochinguri de o croială ireproșabilă; rochiile fetelor sosiseră de la Londra sau de la Paris, sau New York. Toți vorbeau o engleză impecabilă.

Pe o terasă lungă de unde se zărea linia întunecată a mării, o mică orchestră interpreta melodii folclorice. La sosirea lor, mai multe perechi dansau deja. Alții, vreo douăsprezece, beau șampanie în salonul mare și gazda lor de nouăsprezece ani era printre ei. Gina Sciberras era scundă, brunetă, frumoasă ca o eroină din „O mie și una de nopți" și era în centrul admiratorilor.

Totuși, când a văzut pe Toni, se despărți de grup ca să-i vină în întâmpinare. Se întreținură un minut în malteză. După care, Gina întinse mâna tinerei englezoaice:

— Catriona, sunt tare fericită că ai putut veni! Ai făcut enorm pentru Antoinette, cred. Îți place Malta?

— Foarte mult.

Malteza zâmbi, privi apoi în jurul ei și făcu semn unui tânăr cu ochelari.

— Anton, vino să stai de vorbă cu Catriona. Ea vine din Anglia și îmi faci o mare plăcere dacă te ocupi de ea.

El se apropie imediat.

— Bună seara! Ai sosit aseară, **signurina?**

— Nu. Sunt aici de câteva zile deja.

Toni și gazda dispăruseră...

Anton se duse să caute o băutură răcoritoare și apoi o conduse pe Catriona pe terasă. Nu avea nimic seducător, dar nici ea nu era prea bine dispusă.

Începură să danseze încet ; la un moment dat, Catriona întrezări o rochie bleu, la celălalt capăt al terasei. Toni putea deci să fie văzută, și asta era suficient ; ea trecuse deja de vârsta guvernantelor. Anton, puțin transpirat, o călcă pe Catriona pe picior și începu un șir nesfârșit de scuze. El era ceva mai scund și-și tot ridica ochii spre ea prin ochelari ; semăna cu o bufniță. Catriona își îndepărtă repede acest gând și se străduí să-l asculte.

— Nu sunt un bun dansator. N-am prea mult timp liber în afara studiilor.

— Ce studiezi ?

— Vreau să devin arhitect. E foarte greu.

— Nu mă îndoiesc de acest lucru.

— Ești studentă, nu ?

— Pictez, mărturisi Catriona.

El scoase un mic strigăt de entuziasm și cu această ocazie o mai călcă o dată pe degetul mare de la picior.

Prin lentilele de la ochelari, ochii lui rotunzi și negri o examinau cu un interes inocent.

— E fascinant. Te rog, vorbește-mi despre tablourile tale.

Spre salvarea ei, dansul se sfârși chiar în acea clipă, dar îi trebui o jumătate de oră ca să scape de Anton. Și asta ca să fie apoi acaparată de Paolo, foarte încântătorul frate al Ginei Sciberras. Auzise vorbindu-se mult despre ea, îi spuse el, aducându-i un pahar de care ea nu avea nevoie. O întrebă chiar dacă i-ar face plăcere să viziteze împreună insula.

— Îți mulțumesc, dar am văzut deja o mare parte, și eu mă aflu aici ca să lucrez.

— Nu poți munci mereu, îi replică el.

Dansară împreună de mai multe ori. Catriona se aşeză apoi pe nişte perne şi Paolo merse să-i caute nişte dulciuri la bufet.

Pentru moment ea îi acceptă tovărăşia ; pe de o parte, îi era greu să-l gonească ; pe de altă parte, el i-ar putea fi folositor dacă Toni ar dispărea dintr-o dată. Fără să înţeleagă de ce, avea o oarecare presimţire. În mai multe reprize, pe durata seratei, ea o zărise pe Toni, dar se afla destul de departe. Parcă îşi schimba mereu partenerul de dans, şi asta era, într-un fel, o consolare ; sau prietenul ei nu era acolo, sau se certaseră.

Catriona nu înţelegea cum putea să se comporte ca o guvernantă de pe vremuri.

Nu-l cunoştea pe băiatul de care Toni se părea că e legată ; atunci de ce voia ea să înăbuşe din faşă idila care abia se înfiripa ?

Chiar dacă contele îi spusese despre ce este vorba, îi venea greu să creadă că Vittorio Falzon este nepotrivit pentru Toni.

Dar era obsedată de privirea dezaprobatoare, ca şi de vocea lui Peter Vilhena. Nu-i era greu să-şi închipuie ce i-ar putea spune acesta dacă Toni i-ar scăpa de sub control.

Contele ar fi furios şi poate că ar avea dreptate. Or, nu voia ca el să fie furios pe ea...

Această certitudine o lovi parcă în moalele capului şi rămase nemişcată în mijlocul dansatorilor. Aşa ceva nu putea fi posibil... de fapt, puţin îi păsa de părerea lui Peter ! Îl revedea în timpul primei lor întâlniri, în Anglia... Îşi reaminti aroganţa lui, indiferenţa faţă de sentimentele altuia. Îşi revizui amintirile cu privire la comportamentul lui de când sosise-

ră în Mirella : el nu a considera cu adevărat a ființă umană ; pentru el, ea era o simplă angajată care trebuia să se ocupe de sora lui vitregă. A condus-o pe faleză fără să-i bage de seamă prezența cât de cât, apoi a ascultat-o, gândindu-se vizibil la altceva, ceea ce a fost suprema jignire.

Își mușcă cu furie buzele. De ce credea că trebuie s-o spioneze pe Toni ? Îi zâmbi lui Paolo.

— Îți cer scuze. Pur și simplu mi-am amintit brusc de ceva. E fără importanță.

Două ore mai târziu, invitații începură să plece și Catriona îi spuse hotărâtă lui Paolo că era timpul să plece și ea. De mai multe ori, el îi sugerase să meargă să ia aer în grădină, dar sub un pretext sau altul, ea rezistase invitației lui. El o privea acum ușor trist.

— Chiar vrei să pleci ? Când te voi revedea ?

— Nu știu. Sunt foarte ocupată.

— Voi veni să te văd pictând.

— Nu știu unde voi fi.

— Te voi găsi eu.

— Am înțeles, răspunse ea încet. Te voi aștepta. Și acum, trebuie s-o caut pe Antoinette.

— De ce ? Antoinette se poate descurca și singură.

— Se poate. Dar, deocamdată, eu răspund de ea, și trebuie să plecăm împreună.

Cu o privire, Catriona trecu în revistă toată sala în care erau. Toni nu se vedea. Atunci se grăbi spre o fereastră și se uită atent pe terasă. Un servitor conștiincios strângea deja lampioanele ; orchestra își strângea instrumentele, dar Toni nu era nicăieri.

Se întoarse. Paolo era în spatele ei.

– N-o zăresc pe Antoinette, îi spuse ea speriată.

– De ce-ți faci griji ? Unul dintre prietenii ei a condus-o, poate, acasă.

– Nu trebuia s-o pierd din ochi.

Atunci o văzu pe Gina lângă ea. Și aceasta părea neliniștită.

– Nu i s-a întâmplat nimic, sunt sigură, Catriona. Bătrânul Mario te așteaptă. Când vei ajunge în La Valletta o vei găsi pe Toni deja acasă.

– Nu-i aici, ești sigură de asta ?

Catriona privi în jurul ei ca și cum bănuia existența unei uși secrete.

– Da, sunt sigură. Malteza îi zâmbi ca s-o liniștească. Poate că a dansat cu cineva, și... Era atât de cald aseară... Poate că a invitat-o să facă un tur cu mașina... și...

– Cine i-ar fi putut face o astfel de propunere ?

– Cine știe ? răspunse Gina, ridicând jenată din umeri.

Catriona ezită. Ar fi fost simplu să se intereseze dacă Vittorio Falzon s-a aflat printre invitați. Dar nu putea să dea în vileag faptul că ea știa de legătura lui cu Toni, ar fi trădat astfel încrederea fetei.

Îi privi pe rând, când pe Gina, când pe Paolo.

– Vă mulțumesc pentru această seară încântătoare. Mă voi întoarce în La Valletta și voi aștepta acolo să văd ce se întâmplă.

Paolo o conduse până la peronul unde erau parcate mașinile. Mario se grăbi să-i deschidă portiera.

– Mario, îl întrebă ea, ai văzut-o cumva pe domnișoara Antoinette ?

Acesta dădu din capul lui alb.

— **Nu, signurina.**

— Poate că au dus-o niște prieteni acasă, dar noi ar trebui să nu plecăm până nu suntem siguri de acest lucru.

— Dacă nu este aici, înseamnă că s-a întors, **signurina.**

Catriona spera sincer acest lucru. Ea se urcă în mașină și Paolo închise portiera.

După zece minute, Citroenul era din nou pe peronul de la „Palazzo Vilhena".

Doar o lampă era aprinsă la intrare, restul clădirii era cufundat în întuneric, poate fiindcă erau trase obloanele. Catriona îi mulțumi repede lui Mario, dar când vru să deschidă ușa, văzu că aceasta era încuiată cu cheia.

— Trebuie să sunați, **signurina,** o sfătui șoferul.

O clipă mai târziu, Carmen îi deschise ușa. Îi spuse bună seara lui Mario și intră.

Sub bolta coridorului, se întoarse îngrijorată spre Carmen.

— Dar Antoinette... s-a întors ?

— Da, **signurina.** De o jumătate de oră. Mi-a comandat o ceașcă de ciocolată și s-a dus să se culce.

Comerista manifesta o oarecare curiozitate.

— Ați petrecut bine, **signurina ?** Pot să vă aduc **ceva ?**

— Nu, mulțumesc. Eu... mă voi culca și eu. Noapte bună, Carmen.

— Noapte bună, **signurina.**

Discret, comerista plecă, lăsând-o singură. Lumina becului de sub efigia Fecioarei era liniștitoare.

Se sprijini de uşă ca să se destindă. Fusese ridicolă ! Pe Toni probabil că o duruse capul şi nu vrusese să-i strice seara, şi a rugat pe cineva s-o aducă acasă...

Sărmana Toni !

Catriona se îndreptă spre uşa care dădea în culoarul cel mare. Dar brusc, se deschise o altă uşă de cealaltă parte. Era de la biroul contelui şi Peter în persoană era în picioare în prag.

CAPITOLUL VIII

Contele Vilhenc o privea la lumina slabă a unui bec de veghe.

— Bună seara, spuse el în sfârşit.

— Bună seara.

Ea se simţea vinovată, ca o şcolăriţă surprinsă că a întârziat.

— Mario te-a adus întreagă şi nevătămată, ceea ce mă bucură. Acum te-ai întors ?

— Da. Oare când va începe să pună întrebări despre Toni ? se gândi ea.

El o urmărea în continuare şi chiar fără să-i vadă ochii, ea îi simţec dezaprobarea.

— Antoinette a sosit acasă de o jumătate de oră, zise el deodată. Dacă am înţeles eu bine, a adus-o unul dintre prietenii ei.

— Îmi pare rău, începu Catriona. Nu intenţionam să... Chiar îmi propusesem să fiu cu ochii pe ea.

El se înclină uşor.

— N-am nici o îndoială. Dar nu s-a întâmplat nimic rău. De altfel, nici nu-mi făceam probleme ; Sciberras sunt dintr-o familie excelentă. Tatăl meu îi

ştie bine. Când Gina şi cu Paolo primesc prieteni, sunt întotdeauna supravegheaţi cu discreţie.

Catriona nu observase ceva de genul acesta, dar serata fusese cu siguranţă perfect organizată.

— A fost o reuniune foarte plăcută, reuşi ea să spună destul de stânjenită.

— Da, mi-a spus şi Antoinette acelaşi lucru. Şi ca să reiau propriile ei cuvinte, când a plecat, te distrai destul de bine.

— Oh, ba nu! Vreau să spun... Nu era chiar genul meu de petrecere, vreau să spun, adăugă ea roşind.

— Da? Şi care este genul tău de petrecere?

Ea percepu în vocea lui un nou interes.

— Nu ştiu exact. Îmi place să stau de vorbă, să ascult muzică.

— Nu-ţi place să dansezi?

— Ba da, uneori. Dar, bineînţeles, totul depinde de companie.

— Înţeleg. Şi compania din seara asta n-a fost pe gustul tău?

— Nu era chiar ceea ce am vrut să spun. Ce avea oare? De ce era atât de stângace de câte ori se afla în faţa lui?

— Nu pari foarte entuziasmată, observă el ironic. Va trebui să găsim nişte distracţii care să-ţi convină.

— Era drăguţ. Dar sunt puţin cam obosită, asta-i tot.

Ea se pregătea să-i spună noapte bună când el vorbi din nou:

— Vrei să bei o ceaşcă de cafea cu mine?

Fata ezită şi îşi umezi buzele.

— Este târziu...

— Da, dar mi-ar face plăcere să stau de vorbă cu tine.

Încercă să-şi stăpânească o iritare absurdă. El părea destins, cum nu-l mai văzuse niciodată. Făcu un efort şi spuse cu calm :

— Mulţumesc. Eu... Aş bea cu plăcere o ceaşcă de cafea.

— Bine.

Se dădu într-o parte ca s-o lase să intre în birou. Ca de obicei, masa lui de lucru era plină de acte. Muncise mult. Văzându-l mai bine, acum la lumină, observă că era tras la faţă.

Deasupra biroului era agăţat pe perete un tablou mare şi ea se apropie să-l vadă mai bine. Tabloul reprezenta un mic iaht cu toate pânzele întinse, împins de vânt pe creasta valurilor. În fundal, un cer vast dădea o lumină difuză şi nicăieri nu se vedea pământul.

Contele sună.

— Te interesează pânza ?

Ea aprobă încet din cap.

— Da, e remarcabilă. Ştii şi cine a pictat-o ? Nu e semnată.

— Artistul a murit, răspunse el scurt.

Surprinsă, ea se întoarse şi-i observă linia dură a buzelor. Deodată, ar fi vrut să afle mai multe, dar instinctul o sfătui să nu mai pună întrebări.

Când apăru Carmen, el îi comandă cafele. După plecarea acesteia, o privi din nou cu răceală pe Catriona. O invită să se aşeze, arătându-i un fotoliu din lemn de palmier, fabricat fără îndoială pe insulă.

Ea se supuse, dar regretă imediat ; el rămăsese în picioare şi Catriona se simţea în inferioritate.

— Se pare că ţi-e frică de ceva. Sau, cel puţin, aşa mi s-a părut când ai intrat pe uşă.

Ea se strădui să râdă.

— Te înşeli. De ce m-aş teme ?

— Nu cred că ţi-aş putea răspunde. Am doar impresia că te uiţi la mine aşa cum se uită o gazelă la un leu gata s-o atace.

— Nu prea mă simt gazelă.

— Nici eu nu mă văd leu, dar restul lumii are tendinţa să manifeste o astfel de opinie.

La întoarcerea lui Carmen, îi ceru acesteia să aşeze tava de argint lângă Catriona. După ce camerista ieşi, o invită să toarne cafeaua.

Nu era pentru prima oară când ea îi servea cafeaua. Revedea în minte acea faimoasă seară, la Hotelul „Calverley".

El zâmbi.

— N-o să mă mai stropeşti, sper ?

— Nu e demn de tine, protestă ea.

Îşi umplu propria ceaşcă cu o mână care-i tremura.

— Am asupra ta o influenţă dezastruoasă când ai cafetiera în mână.

Se aşeză pe un colţ al biroului.

— Aşadar, nu-ţi plac seratele zgomotoase... Ce-ţi place ?

— Credeam că ţi-am spus.

Cafeaua era tare, excelentă ; Catriona se simţea ceva mai bine.

— Mi-ai descris, cred, genul de reuniuni pe care le găseşti plăcute, dar eu nu despre asta vreau să-ţi

vorbesc. Apreciezi conversația, muzica. După părerea ta, acestea sunt lucruri care fac ca viața să merite să fie trăită ?

– Nu numai ele.

– Atunci, cine poate atinge astfel de idealuri ?

– E o întrebare dificilă și importantă.

– Da, dar știi, mi-ai stârnit curiozitatea. Tu ești atât de puternică, atât de independentă... Se întoarse spre tablou. Acest iaht, cred că ai remarcat, luptă contra unei mări dezlănțuite. Vântul, apa... totul este împotriva lui. Și în viața omului se poate întâmpla la fel, nu-i așa ?

– Da, fără îndoială. Totuși, pentru unii timpul rămâne în loc.

– E adevărat. Dar eu cred că tu nu ești dintre aceia. Tu ești gata oricând, la orice. Ești înarmată ca să înfrunți furtuna.

Câteva secunde se lăsă tăcerea.

– Unde îți sunt părinții ? întrebă el.

– Tatăl meu este mort. Mama este în Filipine... S-a recăsătorit.

– Înțeleg, zise el cu o voce mai blândă. Și de cât timp te descurci singură ?

– Nu de foarte mult timp. Am rămas la pension până la optsprezece ani. Bunicii mei lăsaseră niște bani pentru asta.

– Câți ani aveai când a murit tatăl tău și mama ta s-a recăsătorit ?

Era un fel de interogatoriu, dar ea nu avea destulă putere să se opună.

– Tata a murit când aveam paisprezece ani, dar mama mea era deja... Se despărțiseră cu doi ani înainte.

Aproape că-şi smulgea fiecare vorbă, şi vocea îi era stinsă.

— Erai foarte tânără. Nu ţi-a fost greu să rezişti ?

Catriona dădu din cap.

— Nu chiar. Toată lumea are puterea să reziste, mai ales în tinereţe.

— Când oamenii îşi folosesc puterea, o fac în general într-un scop precis.

— Da, este adevărat : viaţa însăşi... este un ţel, nu-i aşa ?

— Crezi ? Viaţa nu-i întotdeauna miere şi lapte.

— Când nu este, trebuie s-o faci să fie, să ai încredere, declară ea încet. Uneori, bineînţeles, vezi totul în negru. Atunci nu trebuie decât să continui să pui un picior înaintea celuilalt. Şi apoi, într-o zi, priveşti în jurul tău şi descoperi că ai trecut peste greutăţi. Uneori, fericirea apare chiar la orizont.

— Ce se întâmplă dacă ai pierdut capacitatea de a aprecia fericirea ?

— Eu nu cred că se poate pierde pentru totdeauna. Sigur, poate părea pentru un timp ca şi moartă, dar...

Se întrerupse, ruşinată.

— Nu înţeleg de ce-mi pui toate aceste întrebări. Eu... părerile mele oricum nu au nici o importanţă pentru tine, şi s-a făcut târziu...

Ea se ridică şi, fără să se gândească, luă tava. Peter se ridică şi el.

— Te-am întrebat fiindcă voiam să ştiu... El îi luă tava şi o puse pe birou, în mijlocul hârtiilor în dezordine. Pe viitor ai face mai bine să eviţi cafe-

tierele. Au asupra ta un efect straniu. Ai început să tremuri din nou.

— Sunt obosită, zise ea, evitându-i privirea.

El îi luă mâna și i-o reținu ca să-i examineze degetele lungi și subțiri, cu unghii scurte. Ea simți o emoție puternică. Își smulse mâna dintr-a lui și, repede, ca să-și mascheze emoția, vorbi despre Tony.

— Eu... voi trece s-o văd. Doar un minut.

— Antoinette doarme de mai bine de o oră, așa cred.

Ridicând ochii spre el, îi întâlni privirea. Încă o dată, Catriona avu impresia că el putea să vadă până în adâncul sufletului ei. Se priviră amândoi un moment mai lung. Parcă era ținută în loc de o forță magnetică irezistibilă care o împiedica să se miște. Undeva, o pendulă bătea miezul nopții. Contele îi întoarse brusc spatele și începu să-și mute hârtiile de pe birou. Când începu să vorbească, avea un ton neglijent.

— Mâine dimineață plec la Gozo. Știi unde este ?

— Da, este o mică insulă la nord de Malta.

— Exact. După tradiția malteză, este cea mai frumoasă bijuterie din coroana Mediteranei. Coroana fiind, natural, Malta însăși. Am acolo un mic șantier de construcții și e timpul să fac o inspecție acolo. Dacă vrei, poți să vii cu mine.

Ea făcu ochii mari.

— Toni s-ar bucura foarte mult de asta, sunt sigură, spuse ea încet.

— Eu nu despre Toni vorbeam. Încruntat, el răsfoia febril un dosar.

— Ei bine... zise ea, cuprinsă de o ușoară ameteală, îți mulțumesc. Aș vrea să văd Gozo.

– O să-ţi placă, zise el fără să-şi ridice capul. Vom traversa cu o barcă cu motor şi vom pleca la ora opt şi jumătate. Ai face bine să te duci să te culci.

– Da... mă duc. Cu o mână pe clanţa uşii, ea se opri. Noapte bună. Îţi mulţumesc pentru cafea.

Când el ridică ochii, ei i se păru că trăsăturile lui se mai îmblânziseră.

– Noapte bună!

Contele se aplecă din nou asupra hârtiilor.

Fără zgomot, Catriona ieşi din birou. Urcând scara, se gândi din nou la Toni şi că ar trebui să-i însoţească. Dar nu-şi mai făcu gânduri. Avea impresia că se mişca parcă într-un vis.

CAPITOLUL IX

A doua zi, Catriona se trezi devreme. Se simțea ciudat de calmă și destinsă. Se pregăti în voie, își spălă părul și-și puse una din rochiile de plajă cumpărate cu câteva zile în urmă.

Se machie puțin ; de când venise în Malta se bronzase. Când fu gata, se examină cu un ochi critic în oglindă și rămase uimită în fața propriei sale imagini.

Tenul ei avea o strălucire nouă, ochii îi sclipeau ; era cu totul diferită de fata care, acum patru zile, fusese concediată de directorul de la hotelul „Calverley".

La ora opt, Carmen îi aduse micul dejun și scoase un strigăt de admirație în fața rochiei de un roz-pal.

— E foarte frumoasă, **signurina.** Parcă ai fi o prințesă. Mergi la plimbare, azi ?

Ochii ei sticleau de curiozitate și Catriona se simți puțin jenată. Carmen știa că tânăra englezoaică fusese în biroul stăpânului ei noaptea trecută până târziu. Se străduí să zâmbească.

— Lipsesc toată ziua. Mă duc la Gozo.

— Ah, Gozo ! De cealaltă parte a apei. Nu ți-e frică ?

– De ce ? Este periculoasă traversarea ?

– Nu ştiu nimic despre asta, dar nu-mi place să mă urc pe vapor. Şi, uneori... da, marea este răutăcioasă.

– Dar totul va fi bine. E atât de frumos !

Camerista nu părea prea convinsă.

– Este foarte cald. Pe vremea asta, întotdeauna mă doare capul.

*
* *

Cu puţin înainte de ora opt şi jumătate, Catriona coborî. Uşa de la intrare era larg deschisă. Afară, pe stradă, o maşină Renault mică şi elegantă aşteota încă goală. O femeie bătrână trecu pe drum şi-i zâmbi.

– **Bon giorn, signurina.**

Catriona nu prea avusese timp la dispoziţie să înveţe malteza, dar înţelegea unele cuvinte. Îi zâmbi la rândul ei bătrânei.

– **Bon giorn,** răspunse ea.

În spatele ei se auzi o voce.

– Excelent. Intenţionezi să înveţi limba noastră, sau te-ai uitat într-un manual de conversaţie ?

Ea se întoarse puţin încordată ; i se părea că el fusese ironic.

– N-am nevoie de manual de conversaţie. Mă mulţumesc să ascult oamenii.

– Cât bun-simţ !

Nemişcat, el o privea şi această examinare o încurca pe Catriona.

– Ar trebui să porţi cât mai des această culoare,

îi spuse el în sfârşit. Dar, cu ochiul tău de artistă, cred că ştii deja acest lucru. Îi deschise portiera. Ai ochelari buni de soare ?

– Da. Ochii au pentru mine o valoare mare. Îi protejez.

– Sunt fericit să te aud vorbind aşa. Se aşeză la volan. Pe mare, ai să vezi, lumina este uimitoare.

El purta o cămaşă albă descheiată la gât, ale cărei mâneci scurte îi descopereau braţele musculoase şi bronzate. Ea se întrebă chiar cum face oare să-şi păstreze această ţinută de atlet.

În câteva minute părăsi La Valletta şi o apucară pe drumul de coastă. În dreapta lor era marea de un albastru strălucitor ; în stânga se întindeau pământuri pustii, uscate ca suprafaţa lunii. Se îndreptau spre Marsa, un mic port situat pe o limbă de pământ în nordul insulei. Drumul era cam de o jumătate de oră.

Contele vorbea puţin, doar lucruri fără importanţă. Pentru prima dată, Catriona nu simţea în tăcerea lui vreo ostilitate.

Trecură prin faţa unor turnuri de veghe acum doar ruine, care înainte făcuseră parte din sistemul de apărare al Maltei contra unei eventuale invazii turceşti. Când ajunseră în golful Saint Paul, fără să piardă drumul din ochi, Peter îi arătă insula pe care, după tradiţie, sfântul pusese piciorul.

– Cum spune legenda, şi chiar şi istoricii, sfântul Paul a petrecut ceva timp pe aceste locuri. El l-a convertit pe guvernatorul roman şi a locuit într-o casă, aici pe coline. De curând au fost degajate resturile acestei case şi au fost descoperite şi nişte simboluri de la începutul erei creştine... Oamenii din

sate nici nu aveau nevoie, de altfel, de aceste dovezi, adăugă el zâmbind uşor. Ei au ştiut tot timpul acest lucru.

Acum, drumul urca în serpentină printre dune nisipoase şi plantaţii de pini. Apoi cobora spre alt golf, cel de la Mellieha. Aici, plaja lungă aurie era înţesată de umbrele de soare ; era, evident, un mic paradis al turiştilor. Satul de la Mellieha se agăţa parcă de coasta sudică a golfului, şi, mai încolo, în afară de un luxos hotel modern, erau puţine construcţii.

— E mult timp de atunci, reluă Peter. Turcii au încercat o dată să debarce aici dar au fost respinşi. A avut loc un adevărat masacru ; apele, se spune, erau roşii de sânge.

— Ce îngrozitor ! zise Catriona, tremurând.

El păru chiar uşor amuzat.

— Oamenii trebuie să înveţe să nu-şi hărţuiască vecinii.

— Dar era nevoie ca invadatorii să fie respinşi cu o astfel de brutalitate ?

— Dacă localnicii nu voiau să fie masacraţi, da.

Catriona se întoarse spre el. Într-o altă epocă, şi el ar fi putut să fie crud şi fără milă. Era înscris în linia agresivă a maxilarului, gura cu buzele subţiri şi nasul acvilin. Cobora din cavalerii războinici din Evul Mediu ; din bărbaţii duri, nemiloşi, a căror insulă arsă de soare fusese teatrul unor bătălii permanente.

Fără să vrea, începu să tremure.

După Mellieha, urcară pe o altă colină, trecură peste nişte câmpuri aride, câţiva roşcovi şi o fortăreaţă solitară. Le trebui ceva timp ca să ajungă în

vârful colinei, dar de aici se deschidea o panoramă splendidă.

Sub ei se vedea curba ușoară a extremității insulei și minusculul port din Marsa, cu un mic ponton și una sau două clădiri.

În afară de acestea, coasta stâncoasă nu fusese distrusă de mâna omului ; păstra chiar un aspect primitiv. Marea avea culoarea ametistului.

Catriona se aplecă înainte. De aici apa strălucea, iar la orizont, o formă ciudată, rozalie, părea o altă insulă. Fata contemplă totul fascinată.

— Ai zice că este o minune, murmură ea.

— Acolo e Gozo, spuse Peter.

— E foarte frumos.

El nu răspunse. Coborâră încet pe cealaltă pantă a colinei și rămaseră într-un loc de parcare.

— Vom lăsa aici mașina, spuse contele. Nu va păți nimic și iahtul meu nu este departe de aici.

Se îndreptară spre țărm. Un vaporaș alb se vedea la ponton ; făcea parte, îi explică Peter, din serviciul de navetă.

— Sunt mai multe, toate echipate ca să transporte mașini și camioane, dar și pasageri. Traversarea nu durează mult, mai puțin de o jumătate de oră. Dar noi, noi vom ajunge mai repede.

Ea merse după el. Câteva mașini erau acolo în așteptarea feribotului următor ; ea se întreba doar cum de suportau ceilalți o asemenea căldură.

Pe malul apei, la o sută de metri de drum, se ridica un hangar de vapoare văruit în alb și lângă el fusese construit un dig. Și unul și celălalt aparțineau familiei Vilhena. La piciorul digului se afla un elegant vapor care se legăna pe valuri. La apropie-

rea contelui şi a partenerei sale, un băiețel, așezat turcește la umbră, se ridică repede şi alergă spre ei. Spuse câteva cuvinte în malteză şi Peter scoase nişte bani din buzunarul pantalonilor. În soare străluci o monedă de argint. Copilul îi zâmbi larg.

— **Grazzi, signure,** mulţumesc.

Se îndepărtă mergând cu spatele, încet, de parcă făcea reverenţe unei personalităţi regale, după care se întoarse şi se grăbi spre garaj.

— Cine este ? întrebă Catriona amuzată.

— Este nepotul barcagiului meu. Iahtul „Sultana", este deja la apă de o jumătate de oră. El îl supraveghea ca să fie sigur că nu-l va fura cineva.

— Există acest risc ?

— Nu neapărat. Noi am instalat nişte dispozitive de securitate foarte sofisticate, încât şi cel mai experimentat hoţ, dacă le-ar atinge, ar avea mult de riscat. Dar nu-l pot lipsi pe Joseph de slujba lui. Cu puţină încurajare, cât de curând el va deveni un bun marinar. Sau, cel puţin, un bun muncitor pe şantierul meu.

O luă pe fată de cot ca s-o ajute să coboare pe vas. Cu un salt uşor el veni după ea şi motorul porni. Imediat, ambarcaţiunea se îndepărtă de dig. O spumă albă strălucea în urma lor, şi dâra lăsată pe apă de vas îi făcu să danseze puţin.

— Ai rău de mare ? o întrebă contele zâmbind ,a bucuria Catrionei.

— Nu risc să am rău de mare, dacă asta vrei să ştii. Tatăl meu m-a luat deseori cu el să navigăm.

— Excelent !

Luară viteză. Malta dispăruse în spatele lor ; nu l..al era decât cer şi mare. Parcă săltau pe apa scli-

pitoare. După un timp, ca să rupă tăcerea, ea întrebă :

— De cât timp construieşte familia ta vapoare ?

— Tatăl meu s-a lansat în construcţia de vapoare după ultimul război mondial. Am pierdut mulţi bani atunci şi era un timp când, ca să supravieţuieşti, trebuia să dai dovadă de mult simţ practic. Din fericire, tatălui meu nu-i lipsea. Pe domeniile lui din Gozo, pescarii îşi construiau propriile bărci de multe secole, dar acum n-ar mai fi rezistat să-şi folosească aceste talente în scopuri comerciale. Tatăl meu a avut destulă imaginaţie ca să creeze o industrie prosperă. După o vreme, a adus şi muncitori tineri, care aveau formaţie de specialişti. La început a construit mici iahturi şi, după câţiva ani, chiar unele mai mari, cu motor. Cu-ând, exportam în toată lumea. Deocamdată, ne specializăm în vapoare de croazieră şi veliere de concursuri.

— Este foarte interesant. Dar câtă responsabilitate !

— Te solicită mult, da. Trebuie să supraveghez întreprinderea de aproape.

— Munceşti mult, desigur.

— Ce altceva aş putea face ? Fără muncă, existenţa n-are sens.

Era cât pe-aci să deschidă gura ca să protesteze când îşi aminti de discuţia lor din noaptea trecută. Se opri la timp şi Peter nu se strădui să explice mai mult.

Se apropiau de Gozo. Fata distingea acum nişte faleze înalte şi stâncoase. Vegetaţia părea mai abundentă ca în Malta ; păduri întregi coborau până la

ţărm. În realitate, nu văzuse niciodată un loc mai romantic.

Intrară repede sub umbra falezelor. În dreapta lor, în spatele unui port modern, pe pantă era un sat destul de mare. Contele vină spre vest, de-a lungul coastei, şi reduse din viteză.

La o aruncătură de băţ, la tribord, se ridica măreţ şi strălucitor zidul unei faleze. La piciorul acestui zid erau presărate, parcă de mâna unui uriaş, pietre sfărâmate. O dată sau de două ori, trecură prin faţa unor guri obscure şi misterioase de peşteri care îşi avuseseră rolul în poveştile de contrabandă şi piraterie.

Lângă mal, marea avea calmul unui lac şi o transparenţă de sticlă. Dacă privea bine apa, Catriona putea să observe peştii şi algele.

— Se pescuieşte mult aici ? Locul este ideal, nu-i aşa ?

Peter nu răspunse şi ea crezu o clipă că n-o auzise. Îşi repetă întrebarea când el începu să vorbească şi, spre marea ei surpriză, observă în vocea lui furie.

— Sfântă Fecioară ! Nu faci un interviu pentru radio, iar eu nu sunt reprezentantul comitetului de iniţiativă. N-ar fi trebuit niciodată să te aduc aici... Te credeam în stare să eviţi banalităţile !

Vocea lui se izbea de faleză şi se întorcea ca un ecou. Descumpănită şi emoţionată, Catriona îl privi fix.

— Îţi cer iertare, murmură ea.

Se scurseră câteva minute. Cu sprâncenele încruntate, Peter privea doar în faţa lui. Ea îl vedea deodată încordat şi se întrebă de ce. De ce o adu-

sese cu el ? Avusese oare vreun motiv să nu vină singur ?

Trecură de un promontoriu şi, deodată, falezele dispărură ca să facă loc unei lungi plaje de nisip mărginită de dune. La capătul ei se ridicau câteva clădiri moderne. Vaporul viră în direcţia lor, fără greutate, la un mic dig.

Deasupra lor apăru un bărbat cu pieptul gol. Văzându-l pe Peter, îi zâmbi şi schimbară câteva cuvinte în malteză. Amândoi ancorară solid ambarcaţiunea, apoi, cu agilitatea dată de o experienţă îndelungată, Peter sări pe chei.

Catriona se ridică în picioare. Fără să se sinchisească de mâinile întinse spre ea, vru să debarce singură.

Dar avu ghinion, vârful sandalei i se prinse în podeaua vasului ; ea se împiedică şi era să cadă în apă. Se clătină, vaporul se clătină sub picioarele ei, iar ea încercă să-şi recapete echilibrul. Cele două mâini ale lui Peter o prinseră de talie, o ridicară şi o puseră pe dig.

— Ar fi trebuit să-mi spui că nu ai pus de mult timp piciorul pe un vas !

Ea ridică spre el o privire furioasă. Prea confuză ca să-i poată răspunde, se simţi deodată cuprinsă de furie.

— Ştiu să înot, replică ea. Dar, dacă vrei, pot să mă întorc în Malta cu feribotul.

El se uită lung la ea înainte să se întoarcă repede.

— Am multe treburi de făcut în această dimineaţă. Şi nu pot să mă ocup de tine prea mult timp. Vei vizita satul Mixija, care este aproape de aici.

Dacă vrei să vii şi la birou, o să te aducă cineva acolo.

Catriona ar fi vrut să protesteze dar nu apucă, el plecase deja. Celălalt bărbat, care o privea cu o admiraţie intrigată, plecă cu el, şi ei nu-i rămase decât să-i urmeze ; era o căldură toridă, nu putea să stea mai mult timp într-un loc în care nu era umbră.

„Biroul" era o cabană pătrată, cu acoperişul de tablă ondulată, cu o singură fereastră care ar fi avut multă nevoie să fie spălată. În interior, o masă de lemn alb era acoperită cu planşe şi liste dactilografiate. Pe pereţi erau agăţate nişte fotografii mari cu iahturi şi şalupe. Doi bărbaţi erau aplecaţi asupra unui grafic întins pe un colţ de masă. Un radio cânta şi ei nu-l auziră sosind pe patronul lor. Cel mai în vârstă dintre ei îl observă primul.

— **Bon giorn, signur.**

Se ridică repede în picioare şi-l împinse cu cotul pe cel de lângă el, care opri apoi radioul. Cei trei bărbaţi începură să vorbească în malteză.

Catriona, care acum regreta că venise, se aşeză pe taburet şi aşteptă. Se simţea ca o intrusă, uşor ridicolă, şi privirile bărbaţilor o jenau. În plafon, un ventilator mare făcea temperatura suportabilă, dar afară era ca într-un cuptor.

Se întrebă ce se va întâmpla cu ea. Discuţia bărbaţilor luă sfârşit şi, puţin mai târziu, Peter îşi aminti de ea. Se apropie, iritarea încă citindu-i-se pe faţă.

— Voi face un tur de inspecţie, o informă el. Va dura cam două ore, poate mai mult. Unul dintre bărbaţi te va conduce în sat, acolo vei putea să bei ceva răcoritor.

Ea se ridică și-l privi cu un aer neîncrezător.

— O băutură rece n-o să-mi ia două ore și este prea cald ca să mă plimb. N-aș putea veni cu tine ? Aș dori să vizitez șantierul.

El oftă ca și cum era la capătul răbdării.

— Poate, dar am lucruri importante de făcut și prefer să mă aștepți la Mixija.

Expresia feței lui mai pierduse parcă din ostilitate.

— Biserica are un tablou de o frumusețe deosebită, atribuit lui Caravaggio. O să-l vezi cât este de interesant.

Fără să aștepte răspunsul, se întoarse spre unul dintre bărbați.

— Joe, condu-o pe această domnișoară în sat. Las-o în **piazza** și întoarce-te.

Pentru a doua oară în dimineața asta, Catriona deschise gura să protesteze, dar nu putea să scoată nici o vorbă. Joe, zâmbind cu gura până la urechi, scoase din buzunar o legătură de chei și o conduse afară. La umbra clădirii staționa un vechi Triumph. Maltezul, curtenitor, îi deschise portiera tinerei.

Ea se așeză și, după ce el închise portiera cu o oarecare greutate, veni și se așeză la volan.

La a patra sau a cincea încercare reuși să pornească motorul, ceea ce părea că-l bucură nespus.

— Astăzi, remarcă el, am noroc.

Făcură un cerc larg, emanațiile țevii de eșapament pătrunzând în mașină prin fereastra deschisă. O serie de păpușele agățate de parbriz începură să danseze grotesc când mașina apucă pe panta abruptă a unui drum îngust și plin de pietre. La primul viraj, evitară o căruță trasă de un măgar și fata în-

chise ochii. Îşi dorea ca norocul lui Joe să fie de durată...

Curiozitatea maltezului era vizibil stârnită de prezenţa ei, dar se arătă discret şi curtenitor. Sosind în satul compus din câteva case grupate în jurul unei pieţe largi şi a unei biserici impozante, el o lăsă în faţa unei cafenele şi-i recomandă cu solicitudine să evite soarele.

— Aici se vor ocupa de dumneavoastră. El zâmbi şi mai larg ca până acum. Distracţie plăcută, domnişoară !

Şi demară într-un nor de praf. Rămasă singură pe trotuar, Catriona avea impresia unei fiinţe abandonate în mijlocul Saharei.

Nu avea nici un chef să intre. Pe de o parte, Peter îi spusese să-l aştepte aici, pe de alta, judecând după aparenţe, zugrăveala se scorojea, doar o perdea de vară, din mărgele acoperind o intrare. Dar era prea cald ca să stea prea mult afară. Când dădu la o parte perdeaua, descoperi însă un interior puţin mai liniştitor. Trei sau patru mese erau de o curăţenie sclipitoare şi podeaua cu dale strălucea, atât era de lustruită. Pe un perete era Fecioara, pe un altul fotografia unei echipe de fotbal, iar pe al treilea agăţaseră portretul reginei Angliei, decupat dintr-o revistă.

Dintr-o cameră alăturată ieşi o femeie tânără cu o tavă plină cu pahare. Purta o rochie neagră, veche, îi lipsea un incisiv, dar zâmbea cu amabilitate. Când o văzu pe Catriona nu păru peste măsură de surprinsă.

— Dumnezeule din cer, ce cald e ! Luă un ziar

și începu să-și facă vânt. Vrei să bei ceva rece, **signurina ?**

– Da, te rog.

Catriona se așeză pe un scaun și-și scoase ochelarii de soare. Cealaltă o examină cu un interes crescând.

– Ești turistă ? o întrebă, turnându-i într-un pahar mare un lichid brun și spumos.

– Nu chiar. Am o slujbă... în Malta.

– Dar azi ai liber, nu-i așa ?

– Da.

Se duse să-și ia paharul de pe tejghea.

– Ce-i asta ? Nu-i Coca-Cola ?

– Nu, nu. Noi îi spunem Kinnie. E ceva foarte bun pentru sănătate ; e făcută din niște ierburi.

Catriona bău o gură. Băutura era amăruie, dar foarte răcoritoare și rece. Femeia începu să șteargă paharele.

– Vă place Malta, domnișoară ?

– Mult.

– Mie nu-mi place. Peste tot doar hoteluri, restaurante și oameni care aleargă.

– Dar și aici sunt turiști, nu-i așa ?

– Nu așa de mulți. Noi nu avem nevoie să ne câștigăm banii din turism : Toți oamenii de aici muncesc pentru **is-Sianur.**

– Sunt, deci, bine plătiți ?

– Au mulți bani, da. Contele Vilhena este atât de bun... Doamne, ce om !

– Chiar așa ?

– Pentru cei tineri este ca un frate și pentru cei bătrâni ca un fiu. Are grijă în permanență de satul nostru. Ar face orice pentru noi.

Puțin descumpănită, Catriona reflectă la această informație.

– Aici toată lumea îl iubește ?

– Pentru asta, da ! zise femeia, cu un gest expresiv făcut cu amândouă mâinile.

Fata își mută ochii pe pahar. Îi veneau în cap zeci de întrebări, dar nu era capabilă să pună măcar una. Ar fi vrut să continue conversația, să descopere mai multe lucruri, dar deodată se simți jenată, fără să știe de ce. Nu spuse nimic ; femeia dădu drumul la radio. Vocea lui Elvis Presley răsună în salon :

„Nu sunt de lemn și n-am o inimă de lemn"...

Catriona se ridică brusc și plăti consumația.

– Sunteți cu mașina dumneavoastră, **signurina ?**

– Nu, va veni cineva să mă ia... peste o oră, cred. Aș vrea să vizitez biserica.

Ridică perdeaua de mărgele care făcu zgomot. Sub soarele arzător traversă **piazza** ca să ajungă la biserică. Fațada masivă se înălța deasupra ei. În timp ce ea urca treptele, un clopot bătu ora unsprezece.

Înăuntru, aerul era rece, îmbibat cu o aromă de rășină. Sanctuarul era vast, dar tot acest spațiu mare era ciudat de liniștitor. Era ceva atât de calm în lumina lumânărilor aprinse la altar și la picioarele statuilor sfinților. În fața uneia dintre coloanele înalte era un preot în genunchi, pierdut în rugăciune sau poate într-o profundă meditație. Nemișcarea lui era impresionantă și Catriona nu putu să reziste ispitei de a se opri o clipă lângă el.

O astfel de liniștită detașare făcea firește parte din viața religioasă. Dar, chiar în viața de zi cu zi, puteai să capeți această pace interioară. Catriona

crezuse că trăise așa ceva cu câteva zile în urmă.

Atunci, ce se întâmplase ?

Se apropie de altar și-și ridică ochii spre un minunat tablou. Isus și copiii... Era un subiect neînsemnat pentru talentul dramatic al lui Caravaggio, dar, fără să fie expertă în operele marilor maeștri, tot își putea da seama că era mâna lui. Oamenii puteau să fie uneori surprinzători.

Încet, se întoarse de la altar. Coborând în naosul lung, se întrebă dacă Peter Vilhena era într-adevăr capabil de atâta bunătate și omenie. Se putea să fie adevărat, cel puțin pentru compatrioții lui ; femeia de la cafenea nu vorbise degeaba.

De altfel, de la începutul relației lor, sau aproape, Catriona înțelesese că în sinea lui nu era un om rău. Niciodată nu s-ar arăta feroce față de cei care n-ar fi în măsură să-i răspundă la fel. O dată în plus, când ieși iar sub soarele torid, ezită un moment. În același timp o străfulgeră un gând : peste câteva săptămâni ea va fi în Anglia.

Îl va lăsa în urmă pe Peter Vilhena și toate enigmele lui temperamentale și de caracter ; nu va mai avea nevoie să se gândească la el. Va întoarce pagina și se va gândi la altceva. O cuprinse o vagă amărăciune. Privea fără să vadă un dafin de lângă ea... Apoi sesiză zgomotul unui motor de mașină, și peste câteva secunde vehiculul se opri în piazza. Catriona recunoscu Triumphul care o adusese. Mașina se opri și șoferul ieși din ea.

Fata făcu ochii mari ; nu era cel care o adusese, era chiar Peter Vilhena în persoană.

Încet, ea coborî treptele. Apropiindu-se de el, îl

găsi foarte obosit şi citi pe fuţa lui o expresie pe care n-o înţelese.

— Urcă-te în maşină, înainte de a face o insolaţie, o sfătui el.

La amintirea atitudinii lui faţă de ea, azi de dimineaţă, ea ezită.

— Mă simt foarte bine, spuse pe un ton forţat. Dacă mai ai treburi...

— Nu.

Cu regret, ea se aşeză în faţă şi el urcă lângă ea.

— Ai vizitat Mixija ? o întrebă el.

— Nu, nu chiar, era prea cald. Dar biserica este minunată şi acel tablou... Locuitorii satului trebuie să fie mândri de el.

— Şi sunt. În ciuda unor discuţii, majoritatea experţilor i-l atribuie lui Caravaggio. El a petrecut un oarecare timp pe insula noastră, şi mai multe din operele lui au rămas aici, e lucru cunoscut.

— Că a vrut să trăiască aici, nu mă mir. Sunt atâţea de pictat... Aş vrea să revin într-o zi la Gozo, cu pensule şi culori.

— Gozo are multe faţete. Nu pot fi puse toate pe pânză.

Demară şi maşina se angajă pe o străduţă îngustă care se lărgea până dădea într-o şosea. La trecerea lor păsările fugeau, copiii se lipeau de zidurile de piatră. Maşina lăsa în urma ei un nor de praf, iar căldura era şi mai sufocantă.

— Ne întoarcem imediat ? întrebă Catriona.

— Nu. Vom fi înapoi pentru prânz, sper, dar am o datorie de îndeplinit.

— Oh ! Credeam...

— Nu-i vorba de afaceri.

Acum drumul urca. De o parte, terasele cultivate coborau până la mare. De cealaltă, terasele se cățărau de-a lungul unei coaste stâncoase. Din loc în loc, câte un roșcov își apleca spre drum crengile. În spatele zidurilor joase crescuseră smochini. Totul era mai verde, mai frumos, mai primitiv decât în Malta. Merseră așa vreo doi kilometri, după care ajunseră în fața unor grilaje înalte sprijinite pe niște stâlpi masivi de piatră. Cele două porți erau larg deschise și, dincolo de ele, un drum prăfuit dispărea în inima unei păduri de pini.

Peter încetini și se angajă pe o alee în paragină. Lauri, hibiscuși, tufe de trandafiri, toate crescute printre pini, și mai erau o mulțime de flori al căror nume ea nu-l știa. Deodată zări primii măslini dintr-o livadă, ca și urmele unor cărări care duceau într-acolo.

Îl privi cu coada ochiului pe însoțitorul ei. Nu-i spusese nimic până acum, nu-i dăduse nici o informație. Părea mult mai încordat și mai închis în el ca niciodată. Catriona nu îndrăznea să-i pună vreo întrebare. De altfel, motorul producea un zgomot infernal care făcea practic imposibilă orice conversație.

După un viraj strâns, ieșiră brusc din pădure. Înaintea lor se înălța o casă. Era construită din piatră îngălbenită de soare și de timp ; semăna puțin cu un mic castel francez. La una din extremități se ridica un turn rotund ; ferestrele erau puse la întâmplare și o terasă mare se întindea la fațadă.

Copaci, arbuști, boschete creșteau în dezordine de jur-împrejur și, în izolarea ei, semiabandonată

de oameni, casa avea un aspect secret, misterios.

Peter opri motorul. Fără o vorbă, el coborî din maşină. Catriona făcu la fel şi o linişte caldă îi veni în faţă ca o fiinţă vie. Se întoarse spre tovarăşul ei.

– Unde ne aflăm ?

El nu răspunse imediat. Privea tot timpul în jur. Se uita la zidurile vechi, la aleea pe care erau săpate urmele caleştilor şi maşinilor, ca şi la ceea ce fusese altădată o grădină.

– Aceasta este locuinţa familială, zise el în sfârşit. Sau, cel puţin, era Ghajn Lucia... Fântâna Luciei.

– E atât de frumos, reuşi ea să spună. N-am văzut niciodată ceva asemănător.

Catriona ridică ochii spre faţadă. Sus, o fereastră dădea într-un mic balcon rotund, genul de balcon care ar fi putut fi cel al lui Romeo şi Julieta. Se gândea la strămoşii lui Peter şi se întreba dacă nu veneau vreodată fantomele lor să rătăcească prin grădină sau să stea la acest balcon.

De la această înălţime, gândea ea în continuare, se puteau vedea vârfurile pinilor şi apele Mediteranei.

Peter scoase dintr-un buzunar o cheie mare de aramă şi o introduse în broasca uşii de la intrare. Cheia se întoarse şi uşa se deschise spre interior. Catriona era fascinată, dar se simţea ca o intrusă.

– Dacă doreşti, eu pot să te aştept aici, zise ea pe un ton ezitant.

– Pentru ce ?

Fără să ştie ce să răspundă, ea se mulţumi doar să ridice din umeri. El se întoarse spre ea.

– Intră, o invită. Nu rişti nimic. Nu te-am adus aici ca să te seduc.

Catriona roşi.

– Voiam să spun...

– Nu mă interesează. Vrei să intri ? Mă aflu aici ca să-mi inspectez casa şi nu ţin deloc să te las în prag. Evident, dacă ţii cu adevărat să nu intri, atunci aşteaptă-mă în maşină.

– Oh, nu, mi-ar plăcea să intru, zise ea docilă.

Urcă repede treptele peronului. El se dădu într-o parte ca s-o lase să intre înaintea lui într-o sală mare pătrată dominată de-o scară mare de lemn. Treptele joase erau acoperite de un strat de praf fin, gălbui. Pânze de păianjen atârnau de balustradă, şi un fluture mort zăcea pe prima treaptă.

Catriona privi în jurul ei. Parchetul era prăfuit, ferestrele erau murdare. Dar în afară de un telefon pus jos, nu exista nici o mobilă. Uimită, fata se uită la Peter.

– De ce casa este goală ?

– Acum câţiva ani, explică el, am mutat totul şi am închis casa.

– Dar de ce ?

Încruntat, el împinse o uşă şi trecu într-o altă încăpere. Catriona îl urmă şi tavanul minunat sculptat îi tăie respiraţia.

– Ce reprezintă aceste personaje ?

Contele îi răspunse fără să-şi ridice ochii măcar.

– La stânga, e David care cântă la harpă ; muzica lui goneşte spiritul rău din sufletul lui Saul.

Aruncă o privire rapidă spre plafon.

– Ar avea nevoie de restaurare.

Din prag, ea îl văzu cum încearcă cu piciorul o plăcuţă de parchet.

— E o începere minunată, spuse ea. De ce ai abandonat-o ?

— Aveam motivele mele, îi răspunse Peter. Acum că suntem aici, să examinăm şi restul. Dar nu vreau să pierd prea mult timp.

Vocea lui nu trăda nici o emoţie ; totuşi, il simţea că se afla intr-o dispoziţie bizară. Vizitară restul parterului fără să-şi vorbească. Mai era un fel de salonaş, destinat fără îndoială femeilor din familie, şi o bibliotecă cu nişte ferestre mari care dădeau într-o curte mică, unde pirul creştea printre dalele de piatră.

Vechiul salotto, care fusese sufletul casei, era cufundat în tăcere în spatele obloanelor închise, şi cariile îi atacaseră uşile. Comerele care adăpostiseră probabil vitrine cu porţelanuri rare nu mai conţineau nimic, înafară de pânze de păianjen ; ploile de iarnă bătuseră fără milă pereţii, şi pete mari de igrasie se întindeau peste tot.

Catriona era şocată de atâta paragină.

— Părinţii tăi au trăit aici ? întrebă ea.

— Cea mai mare parte a timpului, da. Mamei mele îi plăcea mai mult la Gozo, decât în Malta.

— Atunci, aici ai crescut ?

— Da.

Ea şi-l închipui copil, un băieţel nemaipomenit de frumos şi adorabil. Îl privi cum deschide o fereastră şi desface obloanele ca să admire grădina. El părea deodată foarte tânăr şi vulnerabil, ca şi cum această vizită l-ar fi lipsit de apărare. Se întrebă dacă Jacqueline venise vreodată la Ghajn Lucia... Dar repede, îşi îndepărtă imaginea femeii din minte.

Peter privi cerul.

– E un nor, spuse el.

Ea se apropie ca să privească peste umărul lui. Un nor, într-adevăr, mic dar foarte negru, apăruse deasupra pinilor şi plutea încet spre apus.

– E tare mic.

– Mmm...

Se uită la ceas.

– Trebuie să văd repede şi restul casei. Apoi, ar fi bine să plecăm.

Trase cu grijă obloanele şi ea se întrebă, cu melancolie, peste cât timp vor mai fi oare deschise.

Trecură în bucătărie. Era foarte mare, şi avea realmente nevoie să fie renovată. Deasupra unei uşi, o pendulă mare se oprise la ora nouă fără un sfert. După ce au vizitat rapid oficiile şi cămările, reveniră în vestibul şi începură să urce scara. Peter tăcea şi în jurul lor, liniştea părea a fi mai adâncă. Catriona simţea cum creşte în ea o tensiune aproape de nesuportat.

Sus pe scară, unde ea ajunse prima, se sprijini o clipă de balustradă şi-şi coborî privirea spre capul lui. În clipa asta, ceva se trezi în ea... ceva de neînţeles.

În aceeaşi clipă, tună.

La început a fost un zgomot îndepărtat, distinct. Apoi se repetă câteva secunde mai târziu, de data asta un tunet ameninţător care se apropia fără încetare. Peter urcă rapid ultimele trepte.

– N-a fost prea departe, zise el, aproape vesel. Mă duc să văd ce se întâmplă afară.

Deschise o uşă din faţa scării. Fata aşteptă un moment, înainte să-l urmeze cu un pas şovăitor. După ce trecu pragul se trezi în camera cu balco-

naşul rotund. Deja Peter deschidea larg uşile de la balcon şi prima impresie a Catrionei se confirmă : peste vârfurile pinilor ea distingea curba magnifică a Mediteranei ; deduse că de acolo aveai o vedere superbă a răsăritului de soare.

Dar constată că marea luase o culoare neliniştitoare, gri-mov. O barieră de nori se forma la orizont şi, sub ochii ei, sclipi un fulger lung şi luminos, urmat imediat de un tunet violent.

Fata se dădu înapoi. Avea groază de furtună. Peter ieşise pe balcon, dar ea nu merse după el. Auzi picăturile de ploaie pe pământul uscat şi-şi dădu seama că ploua tare. Gata, ploua, zilele aride şi pline de praf se sfârşiseră. Apropiindu-se de fereastră, Catriona simţi pe obraz o mângâiere umedă şi, pentru prima dată, înţelese cât poate o ploaie rapidă să semene cu un miracol.

Un alt fulger străbătu cerul. Tunetul fu şi mai violent. Fata se crispă, unghiile îi străpunseră podul palmei. Nu voia să-l lase pe Peter Vilhena să observe groaza ei infantilă. Cu un efort suprem, ieşi după el. El întoarse încet capul şi privirile li se încrucişară. Catriona se simţi parcursă de un fior care nu avea nici o legătură cu furtuna. Vru să-şi întoarcă ochii, dar nu reuşi.

Trăsnetul izbucni chiar deasupra capetelor lor. Casa parcă se cutremură şi un stol de păsărele speriate ieşi în zbor din pădurea de pini. Nu înţelegea... nimeni nu putea să înţeleagă.

— Ce se întâmplă ? întrebă el. Nu cumva ţi-e frică ?

Ea dădu cu disperare din cap.

— Din cauza a ceva ce s-a întâmplat cu mulți ani în urmă.

Spre mirarea ei greoaică, o lacrimă îi străluci printre gene.

— Despre ce este vorba ?

El se apropie și ea îi simți răsuflarea pe obraz. Ameți.

— Părinții mei s-au certat... în timpul unei furtuni.

Nu mai adăugă că le mai aude și acum vocile ; cea a tatălui ei, tristă și furioasă, cea a mamei sale, dură și agresivă.

Se lăsă un moment de tăcere. Peter reluă cu blândețe :

— Este... încă atât de important ?

— Nu, fără îndoială. Dar mama mea a plecat după această ceartă. Nu s-a mai întors niciodată.

El o luă în brațe, strângând-o la piept gata s-o sufoce. Catriana se agăță de el. O descoperire bruscă puse stăpânire pe ea, pe gândurile ei : se afla acolo unde dorise mereu să se afle.

Buzele lui Peter puseră stăpânire pe ale ei și pinii se învârteau nebunește. Când sărutarea se prelungi, înțelese că pentru ea, nimic, niciodată nu va mai fi asemănător.

Îi eliberă gura și-i lipi obrazul ud de ploaie de al lui. Tună din nou, dar era departe, și ea oricum nu-l prea auzea. Nimic nu era mai real și mai important decât Peter... și vigoarea brațelor lui în jurul ei, contactul buzelor lui, mângâierea genelor ei de tâmpla lui. Când o sărută din nou, Catriona căzu în extaz.

Undeva se auzea telefonul, dar ea nu recunoscu

imediat sunetul ; de fapt nic. n-o interesa. Dar sunetul persista şi la un moment dat, Peter ridică ochii. Îmbrăţişarea lui slăbi încet şi-l simţi cum se îndepărtează. Vraja fusese ruptă.

El o privi confuz... ei i se făcu rău. Cum putea s-o privească aşa ? Ca şi cum... da, ca şi cum încerca să-şi amintească cine era ea.

Încet, se dezlipi de ea.

— Trebuie să răspund la telefon. Nimeni nu m-ar căuta aici, dacă n-ar fi ceva important.

Trecu din balcon în camera goală şi ea îi auzi paşii hotărâţi răsunând pe palier şi apoi pe scară.

CAPITOLUL X

Ploaia încetase, norii se împrăştiaseră. Rămasă acolo unde o lăsase Peter, Catriona îşi sprijinea o mână pe balustrada de fier forjat. Se întreba de ce este incapabilă să se mişte. Poate fiindcă făcuse un pas în necunoscut şi fiindcă pământul îi fugise de sub picioare.

Foarte încet, îşi reveni. Telefonul nu mai suna, dar pereţii casei erau foarte groşi şi nu auzea vocea lui Peter. Intră, în sfârşit în cameră şi atinse prima treaptă a scării când el apăru. Fără să ridice ochii, el spuse cu o voce străină :

— Era Antoinette. Voia să-mi reamintească de ieşirea din seara asta.

— In seara asta ?

— Este vorba de un spectacol de teatru dat în grădinile Castelului Verdala, reşedinţa de vară a guvernatorului nostru... Se joacă „Noaptea Regilor". Jacqueline joacă rolul Oliviei.

Degetele Catrionei se crispară pe balustradă.

— Oricum, reluă Peter, e timpul să ne întoarcem. Furtuna se îndepărtează, nu va mai ploua câteva ore, dar s-ar putea întoarce puţin mai târziu.

E mai bine să ajungem în Malta cât mai repede posibil.

Fata rămase o clipă nemişcată. Nu înţelegea. Visase oare clipele petrecute în balcon ?

Coborî scara ca o somnambulă. Peter închise uşa în urma ei, apoi încuie cu cheia cea mare uşa de la intrare. Afară aerul era foarte proaspăt, mirosul de praf dispăruse, frunzele erau parcă mai verzi. Vechitura de Triumph parcă era şi ea mai curată. Dar Catriona nu observa nimic din toate astea. Se aşeză în maşină, privind drept înainte.

Peter conducea foarte repede şi ea încercă să ghicească ce-ar putea fi în mintea lui. Dar faţa lui era impasibilă. Nu spuse nimic până ce au ajuns la gardul de fier. Atunci se uită pe furiş la ea.

— Îţi cer iertare, spuse brusc.

— De... ce ?

— Ştii bine de ce. În general nu mă comport aşa. Te rog să uiţi.

„Să uit" !

Cu ochii aţintiţi pe parbrizul spălat proaspăt, încerca să-şi oprească lacrimile. Cum putea să fie atât de insensibil ? Nu înţelegea că ea îl iubeşte ?

Cuvintele răsunară în sinea ei ca şi cum le-ar fi pronunţat cu voce tare. Ea care, în toată viaţa ei de adultă, nu fusese cu adevărat atrasă de nici un bărbat, era acum îndrăgostită, atât de puternic încât suferinţa îi era insuportabilă. Nu putea să creadă că auzise bine. Nu spuse nimic, şi după un moment, el reluă :

— La prima noastră întâlnire, Catriona, ţi-ai exprimat clar sentimentele faţă de mine. M-ai făcut parazit, şi aveai fără îndoială dreptate. A fost o

vreme când așa cred că eram, dar acea perioadă s-a sfârșit acum doisprezece ani.

Ea se uită la el.

— Ce s-a întâmplat... acum doisprezece ani ?

— Te-ai întrebat de ce era abandonată casa de la Ghajn Lucia ?

— Da, desigur.

— Ei bine, cum ți-am mai spus, asta era reședința familiei. Majoritatea familiilor malteze petrec puțin timp la Gozo, dar părinții mei iubeau în mod deosebit acest loc și, oricum, tatăl meu avea aici șantiere. Copil fiind, am petrecut mai mult timp la Ghajn Lucia decât oriunde. Adoram acest loc. Nu voiam să trăiesc în altă parte...

Făcu o pauză și ea îi observă degetele crispate pe volan.

— Tatăl meu avea un frate, Tomas. Erau asociați și, firește, unchiul meu venea deseori la Gozo. De fiecare dată o aducea și pe fiica lui, Marina.

Vocea îi ezită, dar continuă :

— Am învățat-o să navigheze și, împreună, explaram toate colțurile coastelor din Gozo. Când am împlinit douăzeci și doi de ani, ea avea aptsprezece și ne-am logodit. Dar unchiul meu nu i-a permis să se căsătorească înainte de nouăsprezece ani.

— Și ce... ce s-a întâmplat ? întrebă Catriona.

El privea drumul care șerpuia în fața mașinii.

— Era o bună înotătoare și-i plăcea să navigheze. Într-o după-amiază de primăvară, a luat o barcă cu pânze, de competiție, și a plecat în golf. Se stârnise siroccoul... vântul cald care vine din Africa. Ea era singură și nu s-a descurcat. Barca s-a lovit de o stâncă în largul mării și s-a zdrobit. Locul acela se

cheamă Filfla ; este un adăpost pentru păsări. Când am găsit-o după două zile, tatăl ei n-a mai putut-o recunoaşte. Eu, eu am recunoscut-o după inelul pe care i-l oferisem.

Catriona închise ochii ca să îndepărteze grozăvia acestei evocări.

— Îmi pare foarte rău, zise încet.

Îi venea să-l ia de gât, să găsească o cale să-i aline suferinţa. Dar nu putea, el nu pe ea o dorea.

Acum avea toate piesele enigmei. Gustul lui amar pentru viaţă, sentimentul că viaţa nu merita să fie trăită. Totul, acum, căpăta sens. Ştia chiar, din nefericire, de ce o sărutase în balconaş. Avusese nevoie de cineva. Asta era tot.

Traversau Mixîja. În câteva minute erau din nou la şantier.

— Nu intenţionasem să-ţi vorbesc despre Marina, zise el brusc. Dacă am făcut-o, nu a fost ca să-ţi solicit simpatia ci ca să te fac să înţelegi că eu nu voi mai iubi niciodată. Mă voi căsători, dar asta este altă problemă. Voi alege o femeie inteligentă, care să aibă propriile ei preocupări şi care să nu aştepte prea multe de la căsătorie. Ea va aprecia poziţia socială pe care i-o ofer, dar nu-mi va cere un simulacru de iubire. În alte condiţii, n-am să mă căsătoresc.

Fata privea înaintea ei fără să vadă nimic. Oare el se gândea la Jacqueline Calleja ca la o soţie ideală ? Da, aşa era. Din această cauză se şi grăbea să se întoarcă în Malta, fiindcă nu voia să piardă spectacolul Oliviei. Şi totuşi, până la telefonul lui Toni, cum de uitase, aparent, de această repre-

zentație ? De ce alesese tocmai ziua de azi ca să viziteze Gozo ?

Catriona se străduia să nu plângă.

– Nu mai întrevezi... nici o altă posibilitate ? Nu crezi că într-o zi vei putea întâlni pe cineva care să te facă să-ți schimbi părerea ?

Mașina se opri. Peter opri motorul.

– E prea târziu.

Sultana îi aștepta și fără o vorbă, el o ajută să se instaleze. Cerul era de un albastru clar. În plină lumină de început de amiază, ei se desprinseră de mal și o luară în direcția Maltei.

Pe tot drumul abia dacă schimbară câteva cuvinte și acest lucru îi convenea Catrionei care ar fi fost incapabilă să susțină o conversație normală.

Să fie atât de aproape de Peter era un lucru minunat sau, cel puțin, ar fi putut să fie. Dar, în realitate, ea îl simțea foarte departe și din această cauză suferea cu toată ființa. Se gândea la Marina, tânăra moartă ; și se întreba cum fusese oare aceasta ? Erau amândoi atât de tineri. Dragostea lor fusese profundă, oare atât de profundă încât să-l împiedice pe supraviețuitor să mai iubească vreodată ?

Încercă să fie lucidă. Trebuia să înfrunte realitatea : într-o zi, probabil, va fi cineva care să poată însemna ceva pentru Peter. Poate că deja întâlnise această femeie, în persoana Jacquelinei. Catriona nu era cea care să-i convină și el încercase s-o convingă de acest lucru, cât mai politicos posibil.

Sigur, el trăia momente de intensă depresie, de disperare chiar și, în astfel de momente, el avea nevoie de cineva... nu avea importanță de cine. O dată sau de două ori, în aceste utime zile, ea îi fu-

sese la îndemână, dar ar fi nebună să-şi închipuie că el are pentru ea vreun sentiment.

Ajunseră în La Valletta puţin după ora unu şi Catriona coborî din maşină, obosită şi transpirată. De mai multe ori, pe drumul de la Marsa, Peter o întrebase dacă vrea să se oprească să bea ceva, dar, de comun acord, şi-au continuat drumul. Nici unul nici celălalt nu dorea acest moment de intimitate.

În siguranţa camerei, făcu repede un duş şi se strădui să nu se mai gândească la ceea ce se întâmplase în acea dimineaţă. Pe Toni n-o văzuse. Carmen îi adusese un dejun uşor, ceea ce-i permitea să evite sufrageria. Ciuguli puţin, fără nici o poftă, şi duse tava pe hol. După care, trase jaluzelele şi încercă să uite totul dormind. Dar somnul nu venea şi, timp de două ore, se tot suci şi răsuci, pradă gândurilor care refuzau să-i dea pace.

La ora patru şi jumătate, Toni ciocăni încet în uşă. Când intră, Catriona se încordă, îngrozită la ideea că fata ar putea să ghicească multe lucruri. Era greu să răspundă la o serie întreagă de întrebări fără să dezvăluie şi unele detalii şi era aproape imposibil fără să se aventureze pe un teren periculos, să explice cum îşi petrecuseră dimineaţa. Se hotărî să dea nişte răspunsuri satisfăcătoare şi, din fericire, discuţia nu întârzie să abordeze şi un alt subiect.

Catriona se temea ca Toni să nu fie supărată că nu fusese invitată la Gozo, dar tânăra malteză nu avea deloc aerul că ar fi frustrată de acest lucru. Ea petrecuse câteva ore liniştite făcând plajă în curte şi se gândise mult la petrecerea din această seară.

Nimic, se părea, nu putea fi mai minunat, mai romantic decât o recepție la Castelul Verdala. Toni, foarte hotărâtă să fie cât mai gătită la serată, era dispusă să-i împrumute și Catrionei o rochie ; aveau aceeași talie. Dar Catriona suportase deja multe umilințe în ziua aceea. Nu va apărea în fața lui Peter Vilhena într-o haină de împrumut. Refuză deci cu fermitate propunerea lui Toni, care sfârși prin a fi de acord cu ea că fusta brodată se va potrivi foarte bine cu această ocazie.

Când apăru din camera ei, Antoinette era mai încântătoare ca niciodată. Părul, proaspăt spălat, i se revărsa pe umeri într-un val ușor ; rochia de seară, dintr-o mătase diafană, era de un verde foarte deschis. Văzând-o, fratele ei însuși dădu din cap aprobator. La Catriona abia dacă s-a uitat.

Castelul Verdala era o fortăreață masivă, construită la sfârșitul secolului al XVI-lea ca să servească drept reședință de vară Marilor Maeștri ai Ordinului Sfântul Ioan, în mijlocul celor mai romantice grădini din Malta. La sosirea contelui cu cele două tinere, se lăsa deja noaptea ; castelul iluminat semăna cu un palat din poveștile cu zâne.

Fusese construit pe vârful unei mici coline și pe o latură, grădinile sale coborau în pantă lină spre o alee împădurită, numită **Boschetto,** un loc renumit de secole pentru frumusețea lui.

În **Boschetto,** foștii Mari Maeștri vânaseră căprioare și gazele. În seara asta, luminile străluceau printre pomi și râsete se auzeau de pe cărările ascunse.

Grădinile erau deja pline de bărbați în ținută de seară și de femei în rochii elegante. Pretutin-

deni, perechile se plimbau sub cerul înstelat, noii-sosiţi îşi salutau amicii şi cunoştinţele.

Catriona fu prezentată mai multor persoane şi auzea parcă din depărtări încercările lor curtenitoare de conversaţie. Niciodată nu-şi dorise să se afle în înalta societate şi aştepta cea mai mică ocazie ca să fugă în întuneric.

Piesa de teatru începu cu o jumătate de oră întârziere, dar nimeni nu se plânse de acest lucru. Se juca pe o terasă înconjurată de pini. Într-un astfel de decor, „Noaptea Regilor" căpătă o atmosferă magică. Distribuţia era bună şi Catriona trebui să recunoască faptul că Jacqueline juca minunat rolul Oliviei, o Olivie încântătoare şi convingătoare. Costumul îi venea de minune şi orice bărbat şi-ar fi pierdut capul în faţa unei astfel de frumuseţi. Pentru prima oară în viaţa ei, Catriona regretă că nu se născuse irezistibilă, ca să aibă la picioarele ei tot neamul bărbătesc.

Dar, de fapt, nu avea ce să facă cu toată semin-ţia masculină. Ea dorea un singur bărbat.

Îl zări pe Peter care nu era departe de ea. El privea scena cu o expresie indescifrabilă. În orice caz, nu părea deosebit de interesant. Toni, în schimb, era încântată de orice : de actori, de costumele lor, ba chiar şi de piesă. Catriona se întrebă unde i-o fi curtezanul, şi dacă, în realitate, îi mai era curtezan. Fata părea atât de fericită, atât de lipsită de griji şi atât de îndrăgostită de viaţă...

În prima pauză, Catriona rămase pe locul ei. Cu o curtoazie ceremonioasă, Peter îi propuse să bea ceva, dar ea îl refuză şi el se îndepărtă, ducându-se, fără îndoială, s-o întâlnească pe Jacqueline. Rămasă

singură, Catriona se întrebă cum va reuşi să suporte restul serii.

Viaţa ei fusese schimbată, în ziua asta, de îmbrăţişarea unui bărbat, de sărutările lui, şi acum ea trebuia să privească evoluând pe scenă femeia care va deveni soţia acestui bărbat.

În mod sigur, Peter intenţiona să se căsătorească cu Jacqueline. Şi chiar mai mult, el ţinea s-o convingă şi pe ea de acest lucru.

Nu departe, în grădina italiană, un cvartet de coarde cânta din Mozart, şi ea privi cum luna plină aluneca încet deasupra pomilor. Se simţea mai singură ca niciodată, cum nu se simţise nici măcar în ziua în care mama ei plecase la celălalt capăt al lumii.

Dorea cu ardoare să plece cât mai departe posibil de Peter Vilhena. Dacă nu făcea acest lucru cât mai curând, viaţa ei va deveni un iad. Îl iubea, şi nu putea să schimbe nimic. Dar el n-o voia ; nu avea nevoie de ea.

A doua zi de dimineaţă, îşi va anunţa intenţia de a se întoarce în Anglia. Toni nu mai avea nevoie de prezenţa ei aici şi va găsi un pretext care să n-o supere: Dacă Peter ghicea adevărul, nu putea să facă nimic. Lacrimi de umilinţă îi ardeau pometii obrajilor.

În timpul celei de-a doua pauze, Toni insistă să o ducă în mulţimea care se înghesuia la bar. Aproape imediat, fu acaparată de Paolo Sciberras. Încercase de câteva ori s-o întâlnească, îi spuse acesta, dar în zadar. Insista să-i ofere ceva de băut iar ea căuta cu disperare un motiv ca să-l refuze. Privi în jurul ei şi-i spuse că Toni o căuta probabil. Dar,

râzând, el i-o arătă pe Toni înconjurată de admiratori. Aceasta îşi exersa propriul talent dramatic declamând câteva replici din piesă.

— O vezi ? îi spuse Paolo triumfător. Haide, vino !

Ea dădu din cap aprobator, dar îl văzu pe Peter. Sprijinit de o balustradă, cu un pahar în mână, o privea cu insistenţă. Ea îşi întoarse privirea, apoi fără să ştie de ce, se întoarse spre Paolo.

— Îţi mulţumesc, îi spuse ea. Mi s-a făcut sete.

Acesta o conduse la bar. Ea mai simţea ochii lui Peter aţintiţi asupra ei, parcă arzându-i spatele. Acceptă un suc de roşii şi încercă să asculte cu atenţie ce-i spunea partenerul ei despre studiile de geologie pe care spera să le facă în America. Încerca să nu-i bage de seamă flacăra din ochii negri.

Băiatul era fermecător, dar nu voia să-l încurajeze.

Când pauza luă sfârşit, nu-i fu greu să-l convingă că ea trebuia să se întoarcă la familia Vilhena. El se despărţi de ea cu regret, nu fără a-i spune că-i va telefona a doua zi.

Spectacolul se termină într-un vacarm de aplauze. Jacqueline era ovaţionată în mod deosebit. Printre florile care i se îngrămădeau la picioare, ea strălucea de satisfacţie. Era născută ca să fie admirată, conchise Catriona. Niciodată n-ar fi fericită dacă n-ar fi ea pe planul întâi. Peter ar trebui să ţină cont de acest lucru.

Lumea pleca în grupuri mici ; unii ajunseseră deja la maşinile lor. Toni, după o uşoară ezitare, îi puse mâna pe braţ şi-i spuse :

— Am o vorbă de spus cuiva. Nu te superi ?

— Nu, bineînţeles.

Catriona se așeză iar și o privi pe Toni cum se strecoară grațios prin mulțime. Din nou rămase singură. Nu-l mai văzuse pe Peter de la a doua pauză ; precis că-și căutase un loc mai aproape de scenă, iar acum trebuie să fie cu Jacqueline. Se întoarse spre terasă ; toți actorii dispăruseră. Își primeau familiile și prietenii. Se făceau urări, felicitări. Desigur, Peter era printre ei.

Catriona suspină. Avea totuși o mică satisfacție : n-o târâse măcar cu ceilalți admiratori ai Jacquelinei. Unul câte unul, reflectoarele se stingeau și ele. Cvartetul de coarde plecase, barul se închisese, dar niște spectatori mai întârziau pe aleile largi. Ici, colo clarul de lună strălucea, luminând părul vreunei femei sau făcând să sclipească uneori câte o bijuterie prețioasă. Era un tablou viu.

Totuși, lumea se împrăștia și Catriona începu să se simtă prost. Nu avea nici un semn de la Toni și nici de la fratele acesteia. După un sfert de oră se hotărî să se ducă în parcarea mașinilor. Era mai bine să aștepte lângă mașină decât să stea singură în grădina goală.

Mai erau câteva mașini. Unde se dusese Toni ?

În seara asta, Mario nu era cu ei. Peter șofa. Îi zări pe Gina și pe Paolo Sciberras, urcându-se într-o decapotabilă staționată aproape de Citroen. Când o văzu pe Catriona, Paolo păru surprins.

— Ești singură ?

— Da. Îi aștept pe Toni și pe contele Vilhena.

— Îi aștepți ? Unde sunt ?

Gina interveni puțin precipitat :

— Am văzut-o pe Antoinette adineaori. Se ducea să facă un tur cu mașina cu Vittorio. Mi-a spus că

nu vor lipsi mult. Se apropie de Catriona. Dar nu știam că te-a lăsat singură. Unde este Peter?

— Cred că... Una dintre actrițe îi este prietenă intimă.

— Ce bărbați imposibili! exclamă Gina, ridicând ochii spre cer. E vorba de Jacqueline Colleja, da?

— Da, așa cred.

— Ei bine, dar nu se poate să te abandoneze așa. Urcă, te conducem. Nu-i așa, Paolo?

— Da, bineînțeles.

Catriona dădu din cap.

— Vă mulțumesc, dar trebuie s-o aștept pe Toni...

Cât au stat ei de vorbă, încă două mașini din parcare plecaseră. După ce Gina și Paolo vor pleca, gândi Catriona, situația ei va deveni jenantă. Și totuși... nu putea pleca... fără Toni. Iar Toni era cu Vittorio Falzon. Iritarea ei creștea.

— Unde sunt? o întrebă pe Gina.

Malteza păru puțin jenată.

— Nu știu.

— Dar de ce au plecat?

Catriona își auzea propria voce care devenea din ce în ce ascuțită.

Gina ridică din umeri expresiv.

— Cine știe? Sunt îndrăgostiți... se iubesc!

Catriona avu senzația unui duș rece. Își închipuise că Toni renunțase la Vittorio Falzon. Dar, în tot acest timp...

Îi veni o altă idee. În seara asta, când ele două îl așteptau pe Peter, Toni îi pusese tot felul de întrebări despre **Sultana.** Părea că nu știuse până atunci nici că fratele ei păstrase iahtul la Marsa și

acum voia să știe totul despre el. Îi pusese chiar întrebări tehnice cu privire la motor.

Incapabilă să-i răspundă la așa ceva, Catriona atribuise acest interes faptului că Toni fusese crescută printre vapoare și în atmosfera șantierelor. Acum însă o cuprinse o teamă bruscă. Intuiția îi spunea ce făcuse Toni. Era sigură că nu se înșela.

În penumbră, se uită la Gina și Paolo.

— Trebuie să plec în urmărirea ei. Trebuie.. Dar eu nu știu să șofez.

— De ce să-i urmărești ? întrebă Gina fără să înțeleagă. Ei vor să fie singuri, asta-i tot.

— Nu, nu cred. E ceva mai grav. Mult mai grav.

Revedea acum calmul și siguranța lui Toni, strălucirea ei în tot timpul serii.

— Eu cred... Cred că s-au hotărât să plece împreună.

— Ce ?! strigă Gina, îngrozită. Oh, nu. Ei n-ar putea să... Nu, nu se poate.

— Ba, poate că da; insistă Catriona. Dacă au luat unul din vapoarele contelui Vilhena, pot încerca să ajungă în Sicilia...

Le descrise iahtul și le repetă întrebările puse de Toni.

— Dar Toni nu va face niciodată acest lucru, protestă din nou Gina. Fratele ei ar fi atât de supărat... de furios !

— Da, îl cunosc. Dar Toni ar fi capabilă de acest lucru.

Gina începu să cedeze puțin câte puțin la astfel de argumente.

— Vittorio o iubește. El n-o va supăra.

– Asta e şi părerea mea. Trebuie să-i prindem cât mai repede posibil.

Mult mai hotărât decât îl credea, Paolo deschise portiera maşinii şi-i făcu semn surorii sale să urce în spate.

– În acest caz, să pornim imediat după ei !

Catriona ezită o clipă. Se întrebă dacă n-ar trebui să-l caute pe Peter. Dar respinse repede ideea. Peter era, desigur, cu Jacqueline. El n-ar aprecia dacă i-ar strica seara. Se putea să se înşele cu privire la Toni şi la Vittorio... În caz contrar, cu ajutorul Ginei şi al lui Paolo va reuşi să îndrepte situaţia creată.

Câteva secunde mai târziu, erau pe drum. În jurul castelului Verdala, şoselele erau înguste şi şerpuitoare şi din cauza gardurilor joase de piatră, a boschetelor dese de roşcovi şi de smochini, ei nu puteau vedea foarte departe. Paolo ar fi rulat mai repede, dar aveau deja o sută de kilometri la oră şi Catriona se prinse bine cu mâinile de scaunul ei. După cinci minute ieşiră la drumul mare şi imediat, Paolo acceleră.

Le trebuiră douăzeci de minute ca să ajungă la Marsa şi, într-un scârţâit de frâne, coborâră panta care ducea într-un loc deschis, aproape de ponton.

O lampă, observă Catriona, lumina malul şi o maşină era parcată lângă o cafenea goală care primea de obicei călătorii de pe feribot. Acum nu era picior de om.

Ieşiră repede din maşină şi Paolo recunoscu imediat maşina abandonată : era a lui Vittorio Falzon. Cele mai rele presimţiri ale Catrionei se adevereau. Ea alergă spre pontonul privat al familiei Vilhena,

urmată de ceilalți doi. Fugind nu putea să reflecteze.

Când îi vor prinde pe Toni și Vittorio, dacă vor reuși să-i prindă, ea nu știa prea bine ce le va spune, dar că va reuși să-i convingă să se întoarnă, era sigură. Toni avea mult bun-simț, o va asculta.

Cu Paolo în urma ei, trecu prin fața hangarului pentru nave. În depărtare, aproape la orizont, era o masă de nori, dar luna rămânea descoperită și țărmul era scăldat de o lumină argintie. Abia respirând, fata dădu colțul clădirii. Ușile erau larg deschise, și, în afară de câteva unelte, nu mai era nimic. Ea înaintă spre dig, privi apa neagră și strălucitoare care spăla pietrele aproape fără zgomot. Văzu inelul de metal de care fusese amarată **Sultana** ; parcă râdea de ea. Își mușcă buzele și sorută marea. Nu se vedea nimic. Ciuli urechea. Nici un zgomot de motor.

Paolo ajunse lângă ea.

— Au un oarecare avans. Noaptea este liniștită. Cu un vas bun pot fi deja departe.

— Noaptea este deocamdată liniștită, zise Catriona, cu o voce încordată. Dar acești nori...

Apăru și Gina, cu o sanda argintie în mână.

— Ciorapii mi s-au rupt, scânci ea, și mi-am rupt tocul. Sunt furioasă pe Antoinette.

Se așeză pe pietrele digului și ridică ochii spre ceilalți doi.

— A plecat, nu-i așa ?

În liniștea nopții le ajunse la ureche un zgomot îndepărtat de motor. O clipă, Catriona întoarse spre mare o privire plină de speranță. Poate se vor întoarce ? Dar zgomotul se înteți și ea își dădu seama

că venea dinspre șosea, din spatele lor. Se apropia o mașină în viteză. Din instinct, știu cine era la volan.

Citroenul se opri într-un scrâșnet de frâne și în același moment ieși Peter. Era singur. Cei trei făcură ochii mari. De unde știa ce se întâmplase?

Se apropie cu pași repezi de ei. La lumina lunii i se vedea fața palidă și încordată.

— Ați sosit prea târziu, le spuse el scurt. Ei sunt pe mare de o jumătate de oră.

— De unde știi? întrebă Catriona automat.

— Sora mea a fost văzută părăsind grădinile cu Falzon. M-am gândit că voi veți porni în căutarea Antoinettei. Apoi mi-a venit ideea să telefonez comisariatului de poliție de aici.

Arătă cu degetul o clădire mică luminată, la câteva sute de metri la stânga lor.

— Sergentul mi-a spus că iahtul meu ieșise în larg cu câteva minute mai devreme. Nu era îngrijorat, sunt tot felul de alarme antifurt pe această ambarcațiune. Persoana care-l luase trebuia să știe să le manipuleze și deci avea dreptul să se folosească de el.

— Toni cunoaște aceste dispozitive?

— Da. Vara trecută, când a venit în vacanță, s-a amuzat manipulând un sistem identic care fusese instalat pe un alt vapor. Oricum, sergentul Milfud crede că a văzut un bărbat și o femeie. Nu e nici o îndoială. Eu l-am pus la curent. El a alertat echipajele de salvare, cât și patrulele de vameși.

— Echipajele de salvare? repetă Catriona cu ochi întrebători.

Cu un semn făcut din cap, el îi arătă norii.

– Se apropie. Timpul s-ar putea schimba.

Fata înghiţi în sec. În ciuda căldurii nopţii, se simţea îngheţată şi încerca pentru Peter o simpatie dureroasă. Se gândea la Marina, zdrobită, cu atâţia ani în urmă, de stâncile de la Filfla. Ea înţelegea ce poate simţi el acum. Gina era înspăimântată.

– Va fi bine, nu-i aşa ? Îi vor aduce înapoi ?

Peter se întoarse.

– E inutil să rămâneţi aici. Vă sunt foarte recunoscător, Sciberras, adăugă el, adresându-se lui Paolo, dar voi nu mai aveţi ce să faceţi aici. Cred că ar trebui să plecaţi.

Paolo dădu grav din cap şi se uită la Catriona.

– Te voi suna mâine dimineaţă.

– Dacă vrei, răspunse ea absentă.

Revenind la maşină, Peter se mai întoarse o dată ca să privească apa ca oglinda.

– Sper ca totul să fie în regulă pentru ei, pe mare.

– Şi eu la fel, spuse ea, umezindu-şi buzele.

Gina şi Paolo plecară imediat, dar contele rămase nemişcat la volanul Citroenului. Scoase în sfârşit o hartă din cutia de mănuşi.

– Unde se duc, după părerea ta ? întrebă Catriona cu o voce înăbuşită.

– În Sicilia.

La lumina unei lanterne, el examina cu atenţie harta.

– E departe ?

– Foarte departe, răspunse el pe un ton neutru. Nu vor ajunge acolo.

– Nici chiar... nici chiar dacă timpul rămâne frumos ?

– Nu.

De foarte departe, pe mare, se auzi un tunet amenințător. Fata se înfioră și-l văzu pe Peter cum își strânge buzele.

– Așteaptă-mă, spuse el brusc. Mă întorc imediat.

Coborî din mașină, luând cu el lanterna. Rămasă în întuneric, o clipă vru să se ducă după el. Dar își impuse să rămână și să fie calmă. El avea nevoie de ea și nu trebuia să-l decepționeze. Sigur, Jacqueline ar fi trebuit să fie lângă el, dar acum ea își serba desigur triumful. Poate că nici nu știa ce se întâmplă. Numai la gândul că există această Jacqueline, se simțea cuprinsă de gelozie, dar acest sentiment nu trebuia să-i ia mințile. Trebuia să aibă judecata limpede, trebuia ! În oglinda retrovizoare, îl văzu pe Peter îndreptându-se spre comisariat ; se ducea după ultimele informații. Poate că cei de la poliție aflaseră câte ceva despre cei doi fugari. Se uită pe geamul portierei. Luna începea să se ascundă după nori. Trăsni din nou, mai aproape de ea, iar Catriona își strânse pumnii ca să-și împiedice mâinile să tremure. Marea era acum foarte întunecată și amenințătoare. Cum de a putut Toni să comită o astfel de nebunie ? Vittorio Falzon o antrenase, sau ideea fusese a ei ?

Acum înțelegea retrospectiv niște lucruri : în ultimele zile, ei s-au putut întâlni în voie. Fără îndoială s-au văzut și la serata dată de Gina, dar s-au întâlnit și cu alte ocazii. Ea se întreba cum de a putut crede că ei vor renunța unul la altul cu atâta ușurință.

Luna dispăruse complet, noaptea era din ce în ce mai adâncă. Apărură şi primele picături de ploaie ; tună iar. Catriona privi ceasul de la bord ; era ora douăsprezece şi zece minute noaptea. Toni şi Vittorio erau pe mare de aproape trei sferturi de oră. Ce drum parcurseseră ?

Auzi nişte paşi hotărâţi ; Peter deschise portiera. Fără să spună o vorbă, el se aşeză şi porni motorul. Ploua din ce în ce mai tare. Peter întoarse şi o luară spre La Valletta.

— Ce au zis ? întrebă Catriona, cu ochii aţintiţi pe faţa sumbră a partenerului ei.

— Furtuna va fi din ce în ce mai violentă.

— Asta-i tot ? În cât timp cred că pot repera **Sultana** ?

— N-am nici cea mai mică idee. Am vorbit la telefon cu tatăl lui Falzon, reluă el, cu sprâncenele încruntate. După spusele lui, fiul său n-are nici o experienţă în materie de navigaţie.

— Dar nu e şi cazul lui Toni, nu-i aşa ? întrebă ea îngrijorată.

El ridică din umeri.

— A fost luată deseori pe mare, e adevărat. Dar eu nu i-am încredinţat nici măcar o barcă pneumatică.

— Nu există nici o posibilitate să iei contactul cu ei ?

— **Sultana** nu are radio.

El n-avea nici un chef de vorbă şi Catriona simţea acest lucru, dar tot nu putea să tacă.

— Unde mergem ?

— Ne întoarcem în oraş. Vom ajunge peste zece minute şi te vei putea culca.

— Nu, asta niciodată! protestă îngrozită. Nu înainte de a-i ști salvați și sănătoși.

— Da ? Foarte bine, faci cum vrei, răspunse el dur.

— Tu vei sta treaz, așteptând vești despre ei. N-aș putea și... nu pot să aștept și eu cu tine ?

— Nu, răspunse el pe un ton categoric. De altfel, eu nu mă voi mulțumi să stau să aștept vești. Am un vas rapid în golful Saint-Paul. După ce te las acasă, voi pleca cu el să-i caut. Firește, ea ar fi trebuit să se gândească la asta.

— Atunci, reluă Catriona, nu mai pierde timpul să mă duci pe mine în La Valletta. Voi aștepta în mașină, dacă așa vrei, dar... dar eu aș vrea să vin cu tine.

— Să vii cu mine ? Părea scandalizat. Sfântă Fecioară ! Vorbești serios ?

— Da, bineînțeles !

Lacrimile o sufocau, o împiedicau să vorbească limpede.

— O iubesc mult pe Toni, băiguí ea. Trebuie să știu ce i se întâmplă.

Contele tăcea. Ea reluă :

— Te rog... te rog, lasă-mă să vin cu tine. Nu o să te deranjez. Nu sunt o fricoasă, și, în caz de pericol, știu să înot bine.

Se întrerupse, întrebându-se dacă nu vorbise cumva prea mult. El tăcea în continuare.

— Foarte bine. Cum dorești. În astfel de împrejurări, nu-mi stă în fire să mă încarc și cu o prezență feminină, dar... Și hainele tale ?

— N-are importanță, chiar dacă sunt mai puțin comode.

Când ajunseră în golful Saint-Paul, totul era liniştit ; nu întâlniră pe nimeni coborând spre port după ce au parcat maşina. Douăzeci sau treizeci de iahturi şi vedete rapide erau amarate unul lângă altul, în lumina palidă a farului părând nişte vase fantomă. Cel al lui Peter era dintre cele mai mari. De un alb strălucitor, arbora numele de **Khamsin.** Urcând la bord, Catriona se întrebă fugitiv dacă fusese construit pe şantierele Vilhena. Salonul era luxos amenajat ; existau o instalaţie de radio-recepţie, o bibliotecă şi un birou.

Ploaia se mai potolise, furtuna era încă departe, dar Peter îi ordonă Catrionei să coboare şi, pentru că ea nu voia să-l contrarieze, se supuse. Un moment după ea veni şi el ; luase contact radio cu echipele de salvare, dar acestea tot nu reperaseră **Sultana.**

Catriona se uită la el cu îngrijorare.

— Ce înseamnă asta ?

— Că şi-au deviat direcţia, probabil. Era de aşteptat.

El o privea fără entuziasm.

— Mă întreb ce cauţi aici, dar fiindcă tot eşti aici, urmează-mi instrucţiunile. Să nu te mişti de sub punte. Dacă am ceva să-ţi spun, îţi voi vorbi la interfon.

Fără să răspundă, ea dădu din cap în semn că înţelesese şi el dispăru. Catriona se aşeză şi contemplă comenzile complexe ale instalaţiei stereo. Ar fi trebuit să se aştepte la atitudinea lui ostilă. Era supărat de prezenţa ei pe vas. Sigur că ar fi preferat-o pe Jacqueline în locul ei.

Puţin mai târziu, motorul urui brusc, şi nava se mişcă violent. O fâşie de apă apăru între chei şi iaht, şi fata văzu cum alunecă luminile portului. Întoarseră ca să ia direcţia în largul mării. În bucătărie, Catriona găsi un filtru de cafea.

Descoperi şi cafeaua, zahărul, laptele praf, şi umplu vasul cu apă. Asta îi dădea o preocupare. Se simţea folositoare. Se gândi la Peter care era sus, la timonă, şi se întrebă la ce se gândea el. Îşi reamintea probabil de Marina.

Turnă cafeaua în două ceşti şi urcă pe punte.

Capul şi umerii lui Peter se detaşau de suprastructurile imaculate de pe **Khamsin.** La această imagine simţi cum îi zboară inima. Nici un alt bărbat n-ar fi putut să pară mai sigur şi stăpân pe sine. Şi totuşi...

El luă cafeaua fără s-o privească.

– Coboară înapoi, îi zise pe un ton de comandă. Şi rămâi acolo.

– Eu nu pot să... nu pot să stau şi eu aici, doar o clipă ? îl rugă ea.

El tăcu îndelung, înainte de a schiţa un gest nepăsător.

– Dacă asta doreşti...

Catriona se aşeză lângă el şi-i contemplă mâinile viguroase care mânuiau delicat timona. Luminile din Saint-Paul dispăruseră treptat şi la orizont deja fulgera. În depărtare, tuna tot timpul.

– Credeam că-ţi este frică de tunete.

– E adevărat, aşa este. Dar astea încă nu mă sperie.

Brusc, el râse cu asprime.

– Altfel zis, această pretinsă panică şi-a atins scopul.

– Ce vrei să zici ?

– Ei bine, tunetele parcă au declanşat o mică scenă foarte emoţionantă, nu ?

Catriona îşi muşcă violent buzele, gata să-i dea sângele. El n-o credea... Simţea cum îi ard obrajii. Se ridică în picioare. Când, în sfârşit, putu să vorbească, vocea îi era sugrumată.

– Îţi cer iertare. N-ar fi trebuit să-ţi cer să mă lei cu tine în noaptea asta. Cred că-ţi este foarte greu şi eu te încurc. Mai ales că m-aş putea arunca de gâtul tău dintr-o clipă în alta. Evident, n-am practică pentru lucrul-ăsta, dar, după cum vezi, învăţ repede.

Se întrerupse şi merse orbeşte spre scară. Reuşi destul de uşor să ajungă la bucătărie, dar voia să meargă cât mai departe posibil de Peter. Împinse o uşă din fundul salonului şi intră într-o cabină lambrisată cu lemn de pin. Tălpile i se înfundară într-un covor gros şi moale. Găsi comutatorul şi apoi, fără să ştie prea bine ce urma să facă, trânti uşa după ea. Se aşeză pe o banchetă lată şi-şi cuprinse cu mâinile trupul care-i tremura. Trecură mai multe minute. Se străduia zadarnic să-şi stăpânească suferinţa care o copleşise.

În sfârşit, uşa se deschise. Peter era în prag.

– Ce dracu' faci aici ? o întrebă el brutal. Intră şi închise uşa.

– Lasă-mă în pace ! Catriona se ridicase deja şi se lipise de perete.

– Vino-ţi în fire. Nu pot să părăsesc timona pentru mult timp.

Se întrerupse şi o privi lung. Ochii ei cenuşii erau întunecaţi de durere, faţa îi era palidă sub bronzul uşor... Sub mătasea roz a corsajului, pieptul ei era zguduit de sughiţuri. Avea sânge pe buze.

— Catriona !

Ca prin minune, vocea lui Peter se imblânzise. El făcu un pas spre ea. Dar ea se dădu înapoi ca dinaintea unui monstru. El îi luă mâinile şi le reţinu cu putere.

— Uită-te la mine, îi ordonă el.

Fără să scoată un cuvânt, ea dădu din cap dar el îi apucă bărbia şi i-o ridică cu forţa.

— Lasă-mă, se rugă ea. Te detest ! Înţelegi ? Te detest !

— Ba nu, murmură el. Ba nu, nu este adevărat.

O înconjură cu braţele, o atrase spre el, în ciuda eforturilor ei de a se elibera. Îi dădu capul pe spate ; ea era incapabilă să-i reziste. Gura lui Peter o luă pe a ei şi, învinsă, ea îşi trecu braţul în jurul gâtului lui. Sărutarea se prelungea, se prelungea, şi, când încetă, Peter o aşeză încet pe banchetă.

— Catriona...

Îi şoptea din nou numele. Îi atingea pieptul cu buzele ; ea se înfioră toată. Cu obrazul lipit de părul lui negru şi mătăsos, ea se întrebă dacă nu cumva visează. Nu ştia foarte bine nici măcar unde se afla. Erau împreună şi asta era de ajuns...

Dar intimitatea le fu tulburată de-o trosnitură ciudată ; zgomotul enervant se transformă într-un sunet care semăna straniu cu o voce. Încet, Peter, ridică ochii. Ascultă. Foarte încet, îşi slăbi îmbrăţişarea şi dintr-o mişcare suplă fu în picioare. Cu paşi

mari, ieşi din cabină, lăsând uşa să se trântească în urma lui.

Când Catriona ieşi pe punte, câteva minute mai târziu, făcu un efort teribil ca să nu trădeze nici o emoţie. Peter primise un mesaj radio şi, în ciuda tulburării, ea voia să afle conţinutul. În depărtare, tuna şi fulgera fără încetare, dar ploaia se oprise, şi ea observă că nava prinsese viteză. La timonă, Peter era calm şi atent. Vorbi fără să se întoarcă :

– Un pescador a semnalat iahtul care se îndreptă cu viteză mare spre coasta de nord a insulei Gozo. Trei vedete de poliţie au luat-o în această direcţie dar eu intenţionez să ajungem acolo înaintea lor.

– Crezi... crezi că este vorba de Toni şi Vittorio ?

– Da.

– Deci, ei se îndreaptă spre Gozo, ceea ce cred că-i bine, nu-i aşa ? Au probabil intenţia să acostеze ?

– Da, presupun că da, replică el cu un aer sumbru. Din nefericire, au ales locul cel mai neindicat. Este o aglomerare de stânci ucigaşe. Nu au nici o şansă.

Catrionei i se tăie răsuflarea.

– Toni nu ştie de aceste stânci ?

– Nu sunt chiar sigur că ea îşi va da seama că-i vorba de Gozo. Ea îşi poate închipui că au ajuns în Sicilia. Oricum, cred că la ora asta este înnebunită.

Catriona ezită.

– Dar, Vittorio... poate că el are o oarecare intuiţie... poate ştie el ceva.

– Dacă-l cred pe tatăl lui, nu ştie nimic despre vapoare. Şi nu va învăţa în astfel de condiţii.

Catriona se refugie în tăcere. Trupul ei mai vibra de sărutările şi mângâierile lui Peter. Ardea de dorinţa de a-i atinge obrazul, de a-l lua de mână... de a-l încuraja cu dragostea ei. Dar el se îndepărtase iar de ea şi, de data asta, era la mii de kilometri.

Norii care ascundeau luna de destrămaseră şi Catriona distinse contururile insulei Gozo, mult mai aproape decât se aşteptase ea... Peter părea că se îndreaptă direct spre faleză.

– N-ar trebui să vedem luminile ? întrebă ea.

– Nu, răspunse el scurt. Coasta de nord este pustie.

Ea se apropie de parapet. Vedea valurile înspumate la poalele falezei, dar nimic altceva. Nici un vapor, nici un semn de viaţă. Parcă erau singuri, la capătul lumii. Deodată, ea simţi cum i se opreşte inima.

Cam la patru sute de metri de tribord, zări un semnal luminos verde. Acesta înainta la fel de repede ca şi ei şi se îndrepta spre Gozo.

Acum luna era descoperită complet şi, pentru prima oară, Catriona văzu stâncile ameninţătoare, lustruite de mare.

– Coboară ! ordonă Peter.

Cu ochii ingustaţi, el scruta întunericul. Schimbă direcţia.

– Este **Sultana**, nu-i aşa ?

Catriona rămase împietrită locului.

– Da.

– De ce se duc direct spre stânci ? De ce nu...

— Logica comportamentului lor îmi scapă. Acum, coboară !

— Te rog... Vreau să rămân aici. Vreau să știu ce se întâmplă.

— Cum vrei, îi spuse el, fără s-o privească.

Ea își ațintì privirea pe forma abia vizibilă a vasului.

— Nu poți să le semnalizezi ?

— Nu. N-ar înțelege.

Peter mări viteza. Depășiră **Sultana** și... Degetele Catrionei se crispară pe balustradă. Dar nu vor încetini. Catriona se aștepta ca dintr-un moment în altul să fie aruncați peste aceste stânci cumplite.

Pentru că Peter căuta un astfel de sfârșit. Poate că asta era cea mai bună soluție.

Peste mugetul motorului, ea îi auzi vocea dură și aproape sălbatică :

— Dacă nu vrei să cobori, ține-te bine.

Virară strâns și ea fu azvârlită spre balustradă.

Spuma înghețată a valurilor căzu peste ea ; îi udă părul și simți pe buze gustul sării. Deasupra ei, falezele acoperiseră cerul, înainte să se retragă. Vaporul descrise un semicerc, cât pe ce să atingă stâncile ascuțite. Ca prin ceață, ea văzu din nou **Sultana.** Apoi auzi vocea lui Peter :

— Încetiniți odată, idioților !

Ea înțelese deodată ce se întâmpla. Peter efectua singura manevră posibilă. Încerca să oprească cursa rapidă și nebună a iahtului, aruncându-l pe-al său de-a latul în drumul acestuia.

Catriona își dădu părul ud de pe frunte ca să poată vedea mai bine.

Fără să înţeleagă prea bine, ea observă că Peter reducea motorul. Viteza se micşora, universul nu se mai învârtea în jurul lor. Distinse falezele de la Gozo, deja mult mai departe... şi în sfârşit, văzu **Sultana.**

La cincizeci de metri de ţărmul periculos, Toni şi Vittorio îşi imobilizaseră ambarcaţiunea.

Tremurând, Catriona îşi dezlipi degetele de pe balustradă.

Nu le mai simţea şi era înghe[illegible]ată. Nu mai ştiu apoi ce se petrecea... Peter apăru, o luă şi o duse jos.

CAPITOLUL XI

Cu o pătură în jurul umerilor, Catriona privea prin hublou. După ce o dusese în cabină, Peter îi ordonase să rămână acolo şi să se încălzească. De data asta, ea nu avea nici putere, nici curaj să nu-l asculte. Trei vedete-patrulă sosiseră în zonă şi aşteptau nu departe de **Khamsin** care-şi aruncase ancora; apa neagră care se lovea de vas era acum liniştită ca cea a unei lagune. Catriona auzi voci, una dintre ele era a lui Toni.

În sfârşit, auzi nişte paşi grei pe punte, deasupra capului ei : fugarii fuseseră aduşi la bord. După câteva momente uşa cabinei se deschise şi Toni intră.

Era îmbrăcată în blugi şi un maiou tricotat. Oare unde se schimbase ? se întrebă Catriona. Părea foarte obosită. Părul ud i se lipise de cap, iar pe obraz avea o urmă de păcură. Când o văzu pe Catriona, Toni fu plăcut surprinsă. Poate că se gândea că fratele ei nu va fi foarte violent cu ea în prezenţa englezoaicei.

Aceasta îl examină cu un oarecare interes pe băiatul care veni după Toni în cabină. Era înalt, seducător.

O privea pe Toni cu îngrijorare şi Catriona îl găsi simpatic.

Auzi deodată un uruit de maşini. **Khamsin** se legăna încet, prins în siajul unei vedete care demara. Peter intră, închizând uşa. Părea periculos de calm.

— Ei bine ! zise el în engleză. În seara asta am fi putut să murim cu toţii, dar acum nu voi acorda prea mult timp acestui fapt. În schimb, pagubele suferite de **Sultana** sunt foarte importante în ochii mei. Cui trebuie să-i trimit factura, Falzon ? Ţie sau surorii mele ?

— Voi plăti eu, răspunse Vittorio. O luă pe Toni pe după umeri. Antoinette ar putea primi o cafea tare ? Este încă în stare de şoc.

— Bineînţeles.

Catriona se debarasă de pătură ca s-o acopere pe Toni. În acelaşi timp, îi strânse cu afecţiune mâna. Peter îi aruncă o privire stranie.

— Am crezut că suntem lângă Syracuza, declară brusc Toni, cu o umbră de regret în voce. Ştiu eu un loc sigur acolo, şi cel de aici îi seamănă foarte mult.

— Din nefericire, remarcă ironic fratele ei, nu era acel loc. Există unele mijloace de a recunoaşte diferenţa, dar trebuie, pentru asta, să te pricepi cât de cât la navigaţie. Or, bineînţeles, când furi o ambarcaţiune, grija şi preocuparea pentru navigaţie trec pe locul doi.

Vittorio se ridică în picioare.

— Conte Vilhena, regret faptul că v-am luat vaporul. Vă cer scuze.

Peter ridică din sprâncene.

— Şi în ceea ce o priveşte pe sora mea ?

— Şi pentru asta, îmi pare rău.

Toni făcu ochii mari în care se putea citi o naivitate copilărească.

— Ardoarea ta se răceşte cu o rapiditate remarcabilă, spuse Peter pe un ton egal.

— Mă dispreţuiţi, domnule. O iubesc pe Antoinette şi intenţionez să mă căsătoresc cu ea, dar n-ar fi trebuit s-o expun la pericolele acestei expediţii. Ea are dreptul să se mărite aici, la Malta, printre prietenii ei.

Toni îşi luă de mână partenerul.

— Sora mea abia are optsprezece ani, spuse cu voce tare Peter. Înainte de a se căsători, ea va trebui să obţină consimţământul tatălui său.

— Vrei să zici că pe al tău, conte !

— În absenţa lui, da, al meu.

— Atunci, sper să mi-l acordaţi !

Catriona veni din bucătărie şi întinse fiecăruia câte o ceaşcă de cafea aburindă. Toni, tremurând toată, luă ceaşca cu amândouă mâinile.

— Peter... şopti ea. Îl iubesc mai mult ca orice pe lume.

— Sper acest lucru. N-ai fi fugit, îmi închipui, cu un bărbat care ţi-ar fi fost indiferent.

— Atunci, lasă-mă să mă mărit cu el.

Contele se întoarse spre Vittorio.

— Pricipala mea obiecţie, Falzon, este familia ta. Vărul tău.

Incapabilă să audă mai mult, Catriona interveni :

— Vittorio nu seamănă câtuşi de puţin cu vărul lui, spuse ea apăsat. Poţi să-ţi dai seama, nu ? Fiecare vorbă a lui demonstrează evident că... că este demn să se căsătorească cu Toni.

O licărire de amuzament străluci în ochii lui Peter.

– Ce observaţie enigmatică ! zise el. Se întoarse spre sora lui vitregă. Aceasta, reconfortată de cafea, dădea semne de furie, dar, vizibil, privirea elocventă a lui Vittorio o împiedică să vorbească.

– Foarte bine ! zise deodată contele. Poţi să te măriţi cu Falzan. Vă cer doar s-o faceţi repede : mă vreau cât mai curând eliberat de o responsabilitate care mă exasperează.

Urmă un moment de tăcere. Deodată, Toni alergă şi-l luă de gât pe fratele său.

Catriona surprinse emoţia de pe faţa lui Vittorio şi-i zâmbi.

– Felicitări. Veţi fi foarte fericiţi împreună, sunt sigură de asta.

Toni veni şi o îmbrăţişă pe Catriona.

– Catriona, îţi mulţumesc !

– N-ai pentru ce...

Fu întreruptă într-un mod neaşteptat.

– Oh, ba da ! zise Peter ironic.

Ea îl privi ; expresia lui era încă de nedescifrat.

– Domnişoara Browne a binemeritat o slujbă într-una din carierele mele siciliene, judecând după modul şi talentul cu care a înmuiat inima mea de piatră...

Privirea lui rămânea rece şi departe. Cu o jumătate de oră mai înainte fuseseră unul în braţele celuilalt. Aceste amintiri, acum, păreau un vis trecător.

Douăzeci de minute mai târziu, la primii zori, debarcau în portul de la Magarr. Vaporaşul avea nevoie de reparaţii la Gozo şi Khamsin suferise, la rândul lui, unele stricăciuni, ceea ce-l făcea pe proprie-

tarul lor să nu continue drumul cu ele până la Malta. Un taxi îi duse pe toți patru la un hotel luxos situat pe culmea falezei. Moartă de oboseală, Catriona privea înaintea ei fără să vadă nimic și fără să înțeleagă prea bine ce se petrece.

Hotelul era o clădire mare, modernă, care evoca vag palatul unui sultan. În oricare altă împrejurare paznicul de noapte ar fi ezitat să-i primească fără acordul unei autorități calificate, ei arătând ca niște bieți supraviețuitori ai unui accident. Dar contele nu era oricine.

Când el explică faptul că a trebuit să-și abandoneze vasul, tot personalul se agită. Patru din cele mai frumoase camere le erau puse la dispoziție și buticul hotelului fu deschis pentru a permite contelui și prietenilor lui să-și procure periuțe de dinți.

Toni o avea pe a ei în bagaje. Acum câteva zile, o ascunsese în mașina lui Vittorio împreună cu blugii și tricoul pentru fugă. Îi împrumută chiar și o cămașă de noapte Catrionei și fetele stătură de vorbă câteva minute, cu această ocazie ; vorbiră mai ales despre căsătoria lui Toni. Era aproape patru dimineața când Catriona ajunse în camera ei întrebându-se pe unde o fi Peter. Nu-i adresase nici o vorbă de când sosiseră.

Prin cele două ferestre mari larg deschise dând spre mare, aerul proaspăt intra în cameră. În lumina palidă a dimineții, fata se simțea moartă și fizic și sufletește ; dar, în același timp, era prea obosită și prea amețită ca să știe de ce. Făcu un duș după care se întinse pe pat. În câteva secunte căzu într-un somn greu.

Când se trezi, era ziuă de-a binelea, dar ceva o intrigă. În cameră era foarte cald şi un ţânţar îi bâzâia la ureche. Se ridică, vână insecta şi se uită la ceas : acesta stătuse. Se întrebă se oră ar putea fi. Sună la recepţie.

— Aţi putea să-mi spuneţi cât este ceasul ?

— Sigur, doamnă. E puţin trecut de ora şase.

— Ora şase dimineaţa ?

— Nu, răspunse recepţionerul râzând. E şase seara !

— Dar nu se poate ! Am dormit deci toată ziua !

— Exact, doamnă. Contele Vilhena ne-a cerut să nu vă deranjăm.

— El mai este aici ?

— Nu, s-a întors în Malta.

— Ah... Şi... şi ceilalţi ? Domnişoara Caruana şi domnul Falzon ?

— Au plecat cu el, doamnă.

— Înţeleg.

Se străduia să vorbească pe un ton normal.

— Au lăsat vreun mesaj pentru mine ?

— Nu cred, dar să mă interesez. Funcţionarul ezită. Aţi dori să vi se aducă mâncare, sus în cameră ? Cina nu va fi servită înainte de şapte şi jumătate.

— Nu, mulţumesc. Voi cobori eu.

— Foarte bine, doamnă.

Ea puse receptorul jos şi privi fix în faţa ei. În sfârşit, încet, încet se ridică din pat. Inutil să se întrebe ce a vrut Peter să-i dea de înţeles. O dată în plus, îi arăta că ea nu însemna nimic pentru el, şi că între ei nu va fi nimic niciodată.

De două ori, în ajun, el cedase unei tentaţii trecătoare, dar ea nu avea loc în viaţa lui. El avea alte

proiecte, mai serioase... proiecte care o priveau pe Jacqueline Calleja...

Ca să fie cât mai rezonabilă, Catriona făcu un efort să se spele, să se îmbrace și chiar să se fardeze ușor. Era pradă unui gen de amorțeală și încercă să-și amintească ce-i spusese ea în timpul zilei lui Peter. „Când totul ți se pare negru... trebuie să continui să pui un picior înaintea celuilalt."

Va urma și ea propriul sfat ; altceva nu avea ce să facă. Dar întrevedea înaintea ei un gol care o înfricoșa. Trebuia să se concentreze asupra muncii sale... să se întoarcă în Anglia și să-și pregătească expoziția. Se putea cel puțin agăța de asta.

În disperarea ei, își luă fața în mâini. Oricât va munci de mult, nimic nu va compensa pierderea lui Peter.

— Bună seara, se auzi o voce bărbătească.

Tresări. Sigur, imaginația îi juca feste. Încet, întoarse capul... și-l văzu pe el. Era pe verandă, în fața ferestrei, și probabil că o urmărea de ceva timp. Ea se ridică. El ar fi trebuit să-i audă bătăile inimii.

— Te... te credeam în Malta.

— Eram acolo, acum o jumătate de oră. Dar, după cum se vede, acum sunt aici. Îți cer scuze pentru faptul că mă prezint într-un mod mai puțin convenabil, dar mi s-a părut că este cel mai rapid mijloc de a te vedea.

— Am dormit toată ziua, zise ea.

— Știu. Am lăsat instrucțiuni să nu te deranjeze nimeni. Aveai nevoie de odihnă ca să-ți revii după cele întâmplate noaptea trecută.

La amintirea celor întâmplate, Catriona roși.

— Antoinette și-a petrecut toată ziua în

La Valletta, reluă el. Dacă am înţeles bine, şi-a ales un inel de logodnă şi a făcut cunoştinţă cu socrii. Când vor fi căsătoriţi, îl va costa mulţi bani pe Vittorio... Din fericire, îşi poate permite. Familia lui este foarte bogată...

— Sunt atât de fericiţi... spuse Catriona. Ea nu-şi dădea seama, dar vorbea pe un ton trist. Ai fost foarte bun că ai acceptat.

— Nu aveam de ales, remarcă el ironic. Dar am încredere în Vittorio. El va fi capabil să aibă o influenţă excelentă asupra Antoinettei şi, în acest caz, se va bucura de profundul meu respect. Ea e puţin cam tânără pentru măritiş dar, pe de altă parte, este dintre acele femei care au nevoie de un bărbat.

Se uită gânditor la Catriona.

— Ce vrei să faci ? o întrebă el. Sau preferi să nu vorbim despre proiectele tale ?

Ea trecu prin faţa lui ca să iasă pe verandă.

Clipa marii încercări sosise. Va trebui să reuşească să-i ascundă cât suferea.

— Mă aşteaptă o muncă asiduă. Mă grăbesc să mă apuc de ea.

— Şederea ta în Malta n-a fost chiar inutilă. În dimineaţa asta, Toni mi-a arătat una din pânzele tale.

— Da ? zise ea surprinsă.

— Da. Să nu te superi pe ea. Eu am vrut să văd o probă a talentului tău. Am câţiva amici din domeniul artistic, la Londra. Aş putea să te ajut.

— Foarte drăguţ din partea ta.

— Nu chiar. Acum aş vrea să te întreb când vrei să pleci. Cred că vrei să te întorci la Londra cât mai repede posibil, şi eu trebuie să iau măsurile necesare. Dacă am zice poimâine ? Un avion decolează la ora zece şi jumătate dimineaţa. Sau nu vrei să aştepţi până atunci ?

Ea voia să vorbească, dar nu putea. Peter aştepta în tăcere. Minutele se scurgeau. El vorbi din nou :

— Nu vrei să-mi răspunzi, Catriona ?

— Eu... eu...

Vocea i se stinse şi trebui să se oprească. Roşi, apoi se făcu palidă. Se întoarse spre el, şi spre marea ei groază, izbucni în lacrimi.

— Atunci, eu sunt cel care va vorbi, zise el blând. Nu vei pleca nicăieri, Catriona. Am nevoie de tine şi tu de mine. Noi suntem două părţi ale unui întreg... indivizibil.

Ea ridică spre el ochii înecaţi de lacrimi.

— Ce vrei să spui ? întrebă încet.

Privirile li se întâlniră şi ea avu impresia că se îneacă.

— Te iubesc, spuse el.

O îmbrăţişă, o sărută făcând-o să simtă cum o cuprinde o dulce căldură, apoi cum se răspândeşte în jurul ei o lumină caldă. Pentru ea, el era soarele. Fără el, nicăieri n-ar mai simţi căldură.

— Este imposibil, murmură ea atunci când putu să vorbească. Ai spus că...

— Ştiu ce-am spus.

El îi sărută pleoapele, vârful nasului, şi îşi lipi obrazul de părul ei.

— Când Marina a fost omorâtă, am murit şi eu... sau aşa am crezut. Timp de doisprezece ani, viaţa mea se sfârşise, nu eram în stare să mai iubesc nici o femeie, sau aşa credeam. Dar ai venit tu, cu cinstea ta, curajul tău...

O sărută din nou, lung.

— ...Şi nu ştiam ce să fac cu tine. Chiar ieri am vrut să-ţi mărturisesc că te iubesc dar încă nu-mi venea să cred. Mă trezisem brusc şi mă găseam în faţa unui adevărat miracol. Dar, noaptea trecută, am înţeles cât de importantă eşti pentru mine. Vezi, tu reprezinţi pentru mine tot ce-mi puteam dori. Fără tine aş muri din nou, şi, de data asta, ar fi sfârşitul...

Se depărtă de ea ca să-i vadă faţa.

— Scumpa mea... îi spuse el pe un ton îngrijorat. Mă iubeşti şi tu puţin, nu-i aşa ?

— Eu ţi-am arătat sentimentele mele, mărturisi Catriona, ghemuită la pieptul lui. Tu eşti totul pentru mine. Am crezut că mor când te-am auzit că vrei să mă trimiţi în Anglia...

O altă sărutare lungă o întrerupse.

— Când te măriţi cu mine ? întrebă el, jucându-se cu părul ei. Foarte repede, aşa trebuie. Eu nu vreau să aştept, iubito.

Ea zâmbi şi-i zise încet :

— Şi Jacqueline ? Credeam că pe ea o aveai în vedere.

— Jacqueline ? repetă el. Niciodată nu m-aş fi însurat cu ea. Era doar o femeie care mă amuza. Şi ea ştia acest lucru. Când se va căsători, o va face cu un bărbat care să-i fie util.

— Ce caraghios, suspină Catriona. Aseară, din gelozie, abia i-am urmărit jocul.

— Tu, geloasă ? Şi eu, ce crezi că am simţit când te-am văzut bând cu Sciberras ?

— Tu erai gelos pe Paolo ?

— Firește. Eram nebun de gelozie. Asta explică şi atitudinea mea când ne-am urcat la bordul lui **Khamsin.** Ţi-am spus niște lucruri groaznice.

— Da, este adevărat.

— Ei bine, din cauza lui Paolo. În după-amiaza aceea abia te ţinusem în braţele mele, iar tu ai răspuns ardorii mele. Subit, când te-am văzut cu el, n-am putut să-l suport. Am petrecut restul serii făcând sute de paşi în **Boschetto.**

— Şi eu care am crezut... Îl privea uimită. După reprezentaţie, te credeam împreună cu Jacqueline.

El dădu din cap.

— Eram prea ocupat, tunam şi fulgeram împotriva ta şi a lui Paolo. Sufeream enorm... şi mai târziu, gândindu-mă... Mi-ai iertat ?

— Doresc tare mult să te iert, murmură ea. Dar, Peter, să nu încetezi niciodată să mă iubeşti. Şi să ai încredere în mine !

Soarele cobora spre orizont şi lumina lui aurie cădea pe faţa emoţionată a fetei. El se aplecă şi o sărută încă o dată.

— Când ne vom căsători, şuşoti el, tu vei fi carne din carnea mea. Amândoi vom fi doar... o singură fiinţă. Este un răspuns satisfăcător pentru tine ?

— Da, te iubesc, Peter. Vreau să te fac fericit.

— Mă faci deja fericit. Şi vom fi amândoi atât de fericiţi încât ceilalţi ne vor găsi insuportabili. În fiecare an, vom petrece câteva luni la Ghajn Lucia...

Este acolo o cameră pentru copii, care abia aşteaptă să fie ocupată.

Roşind, ea ridică ochii luminoşi spre el.

— Ghajn Lucia ? Vei redeschide casa ?

— Bineînţeles. Şi-ţi va plăcea acolo la fel de mult ca şi mie.

Douăzeci de minute mai târziu, ei intrau în holul hotelului ţinându-se de mână. Deodată, Catrionei îi trecu ceva prin gând.

— Peter... Expoziţia mea... Pentru mine nu mai are nici cea mai mică importanţă. E grozav, nu ?

— Dacă ar mai avea încă, m-aş nelinişti, zise el zâmbind.

— Dar organizatorii... S-au arătat atât de amabili faţă de mine...

— Adu-i aici, răspunse el. Nu-ţi face griji, le voi plăti cheltuielile.

— Nu trebuie să mă răsfeţi prea tare.

Tandreţea se putea citi în ochii lui Peter.

— Asta ar fi imposibil.

— Să-i telefonăm lui Toni, spuse ea. Vreau să ştie şi ea cât de minunat este totul.

Nemişcat, în mijlocul salonului, el o privi un moment. După care îi luă mâna şi i-o sărută. Mai multe persoane se întoarseră spre ei şi ea roşi.

— De ce faci asta ?

— Din mai multe motive. Mai întâi, pentru că aşa îmi vine. Dar mai ales, pentru că am reuşit să las umbrele în urma mea. Şi... este o zi aşa frumoasă !

— SFÂRŞIT —

226

Nu, niciodată Catriona nu a servit un client atât de nesuferit. Și nu ezită să-i spună acest lucru. Rezultatul nu s-a lăsat așteptat, a fost concediată. Și totuși Catriona are absolută nevoie să câștige bani dacă vrea să-și realizeze visul – organizarea unui vernisaj.

Ori, iată că insuportabilul personaj îi propune să plece în Malta unde va trebui s-o însoțească pe sora lui.

De ce i-a făcut această ofertă? Și de ce ea a acceptat?

— Băieții și fetele tinere ies împreună, este adevărat, recunoscu el. Dar, în general, înainte de acest lucru, părinții lor iau informații. Trebuie ca băiatul să le placă. El trebuie să aibă o slujbă și să fie bun. Este esențial.

THE BEST

Rosemary Pallock

ISBN 973-9498-80-9

Preț: 6.000 lei

Nu, niciodată Catriona nu a servit un client atât de nesuferit. Și nu ezită să-i spună acest lucru. Rezultatul nu s-a lăsat așteptat, a fost concediată. Și totuși Catriona are absolută nevoie să câștige bani dacă vrea să-și realizeze visul – organizarea unui vernisaj.

Ori, iată că insuportabilul personaj îi propune să plece în Malta unde va trebui s-o însoțească pe sora lui.

De ce i-a făcut această ofertă? Și de ce ea a acceptat?

— Băieții și fetele tinere ies împreună, este adevărat, recunoscu el. Dar, în general, înainte de acest lucru, părinții lor iau informații. Trebuie ca băiatul să le placă. El trebuie să aibă o slujbă și să fie bun. Este esențial.

THE BEST

ISBN 973-9498-80-9

Preț: 6.000 lei

226

Rosemary Pallock

226

Rosemary Pallock

Șansa Catrionei

Colecția ELSEA

Editura ALCRIS